Aici scriu și desenează COPIII

ROZETA SĂPTĂMÎNII

Așteptam cu nerăbdare să vă împărtășesc impresiile și amintirile mele din tabăra de instruire a pionierilor comandanți de unitate, de la Săliște. Întîmpinați cu multă căldură, am petrecut aici o vacanță de iarnă frumoasă, împreună cu alți colegi, pionieri comandanți din județele Sibiu, Covasna și Hunedoara.

Cu toate că zăpada ne-a lipsit, totuși programul activităților adoptat în adunarea de unitate, care a avut loc odată cu deschiderea festivă a taberei, a fost deosebit de interesant și instructiv. Am învățat codul de semnalizare pionieresc, pe care l-am aplicat în diferite concursuri desfășurate în tabără. Cel mai disputat concurs a fost cel de orientare turistică, deoarece traseul a fost deosebit de dificil și posturile cheie greu de descoperit. Reperarea «inamicului parașutat» a fost, de asemenea, un concurs foarte atractiv.

Am făcut și multe excursii, am învățat multe jocuri, cîntece pionierești și s-au legat multe prietenii. Cu toții am hotărît să purtăm corespondență prin care să facem schimb de experiență în domeniul activității noastre pionierești.

EMILIA GHEAȚĂ —
comandant de unitate,
Orașul Sf. Gheorghe,
jud. Covasna

Țara

Țară, țară —
Cînt duios de vioară,
Cîmpie, cîmpie
Dulce armonie,
Munte, munte —
A patriei frunte,
Rîule, rîu —
Al patriei susurător brîu,
Pădure, pădure —
Din care-s rupți ochii de mure,
Cărare. cărare
Gînd avîntat către soare.
Păsări cu aripi deschise —
Zburdalnice vise,
Și tu, omule, între oameni
Ce cu nimic nu te-asemeni...
Toate vă strecurați și în mine,
Și-n urmă vă-ntrupați iară
Cu chip unic de țară —
Cînt duios de vioară.

LIANA ȚÎRCOVNICU
Școala generală nr. 52,
București

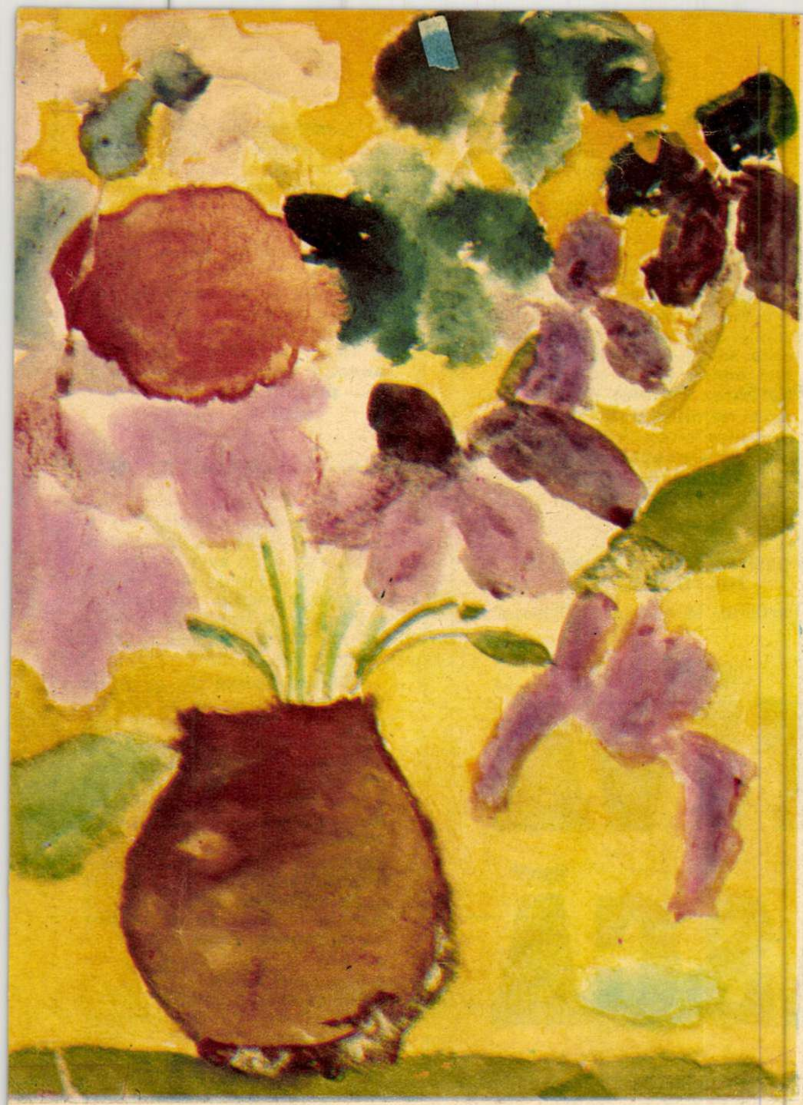

Desen de ION MARIN, cl. a VI-a,
sat Cucuieți, comuna Plătărești, jud. Ilfov

TRIBUNA cititorului

«Mărturisesc că am fost sincer impresionat atunci cînd am citit în paginile primului număr scris și ilustrat de cititori semnătura mea sub episodul imaginat din romanul foileton «Ostrovul lupilor». Deoarece la realizarea acelui neuitat număr 47 au contribuit aproximativ o sută de cititori, aș dori ca în vacanța de vară să se organizeze o tabără unde să se întîlnească «redactorii» acelei reviste pentru a redacta un număr poate chiar mai interesant și mai frumos.»

TRAIAN TENCALEC
Școala generală Bîrzava,
jud. Arad

«Aș vrea ca în revista «Cutezătorii» să apară, pe lîngă povestiri, seriale ilustrate și romane foileton — care-mi plac foarte mult — și o pagină — poate o dată la două săptămîni — în care să se vorbească despre viața și activitatea unor scriitori și poeți români, clasici și contemporani».

AUGUSTIN VELE
Școala generală,
comuna Răzoare,
jud. Maramureș

«Această nouă rubrică «Cum vorbim, cum scriem», eu o socot foarte interesantă, avînd prilejul să învățăm foarte multe lucruri privitoare la istoria limbii române din timpuri îndepărtate și pînă astăzi. Aș dori să aflu răspuns la următoarea întrebare: Există date privitoare la vechile texte scrise în Dacia și dacă s-au păstrat asemenea texte?»

ALUI GHEORGHE ADRIAN, clasa a VII-a,
Școala generală nr. 1,
Topolița, județul Neamț

Nota redacției: *Într-unul din viitoarele numere, tov. conf. univ. dr. Gr. Brâncuș va răspunde la această întrebare. Vă reamintim că așteptăm în continuare întrebările, sugestiile și opiniile voastre în legătură cu această rubrică.*

ATENȚIUNE!

Olguța
Emil
Minitehnicus
Blitz
Dan Buzdugan
Pix

vă invită la o întîlnire în pagina 15, unde vă vor comunica lucruri de o mare importanță!

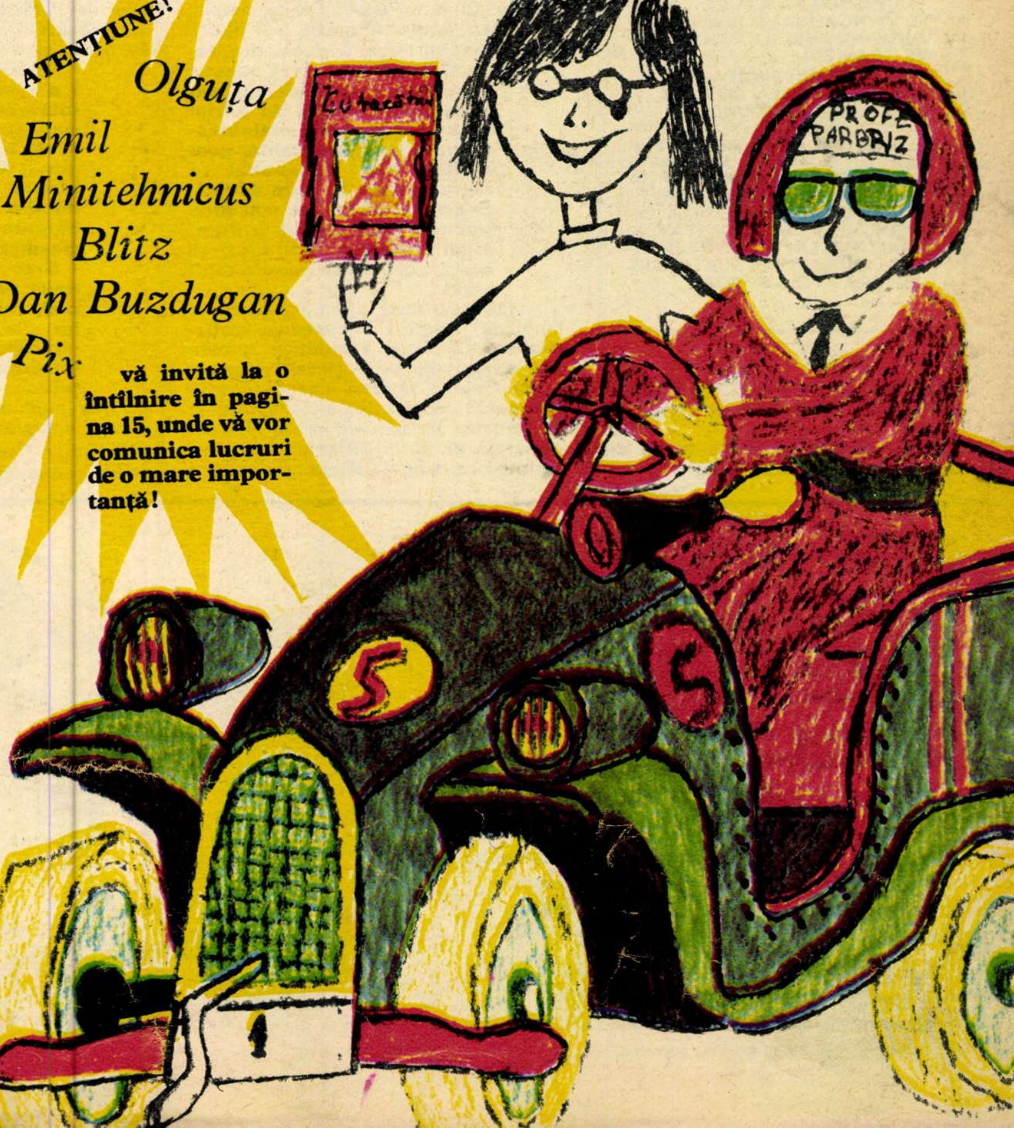

ELEV: DUMITRICĂ CONSTANTIN / BUCUREȘTI

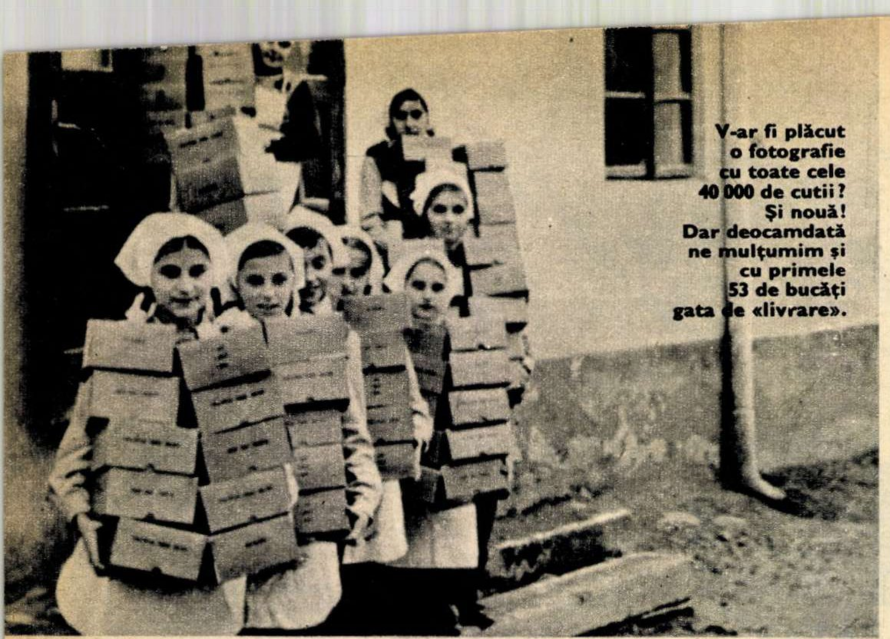

V-ar fi plăcut o fotografie cu toate cele 40 000 de cutii? Și nouă! Dar deocamdată ne mulțumim și cu primele 53 de bucăți gata de «livrare».

ANCHETA NOASTRĂ CONTINUĂ!

INIȚIATIVA PIONIEREASCĂ

DUPĂ CUM VĂ ADUCEȚI AMINTE, ÎN NUMERELE 2 ȘI 3 ALE REVISTEI AM PUBLICAT DOUĂ PRIME CAPITOLE DESPRE INIȚIATIVĂ, CARE CUPRINDEAU ȘI INVITAȚIA ADRESATĂ CITITORILOR NOȘTRI DE A RĂSPUNDE CÎTORVA ÎNTREBĂRI. LA NUMAI CÎTEVA ZILE DE LA APARIȚIE, ZECI ȘI SUTE DE SCRISORI, EXPEDIATE DIN TOATĂ ȚARA, VENEAU SĂ NE INFORMEZE DESPRE ÎNĂLȚIMEA LA CARE SE PREZINTĂ ENTUZIASMUL, INVENTIVITATEA, SPONTANEITATEA, ÎNTR-UN CUVÎNT, INIȚIATIVA PURTĂTORILOR CRAVATELOR ROȘII.

NIMIC NU SE PIERDE... TOTUL SE TRANSFORMĂ

Elevii **Școlii generale nr. 2, din Turda,** una din cele 6 școli nou construite în oraș în ultimii ani, nu aveau un atelier corespunzător ambițiilor lor. Și atunci s-au gîndit să și-l construiască singuri. Cum au făcut? Foarte simplu: **au demolat piatră cu piatră localul vechi al școlii din Valea Caldă-Mare (elevii acestei școli învață acum tot la Școala generală nr. 2), au sortat cu grijă întreg materialul: cărămidă, lemnărie, tablă, geamuri și l-au transportat în curtea școlii în care învață. Și pentru că ce era mai greu trecuse, s-au apucat (e drept și cu concursul părinților) să ridice zidurile atelierului mult visat.**

Astăzi cele două săli (lăcătușerie și tîmplărie), magazia de materiale, vestiarele stau mărturie a modului în care pionierii unității de la Școala generală nr. 2 au înțeles să ducă la capăt această frumoasă inițiativă, împărtășită deja și de unitatea de pionieri de la **Școala generală nr. 6.** Iar **Liliana Popa, Ion Chioreanu, Angela Mîrza** nu sînt decît cîțiva dintre «autorii» acestui proiect pe cît de îndrăzneț pe atît de... pionieresc...

UNDE-I UNUL, NU-I PUTERE...

Inițiativa unității de pionieri de la **Școala generală Vizantea-Livezi, județul Vrancea,** a fost împărtășită încă din primul an de pionierii din școlile a 11 comune. Concepută ca o acțiune ce urmează să se desfășoare pe parcursul mai multor ani, **hotărîrea copiilor de a participa nemijlocit la plantarea puieților în zonele expuse erodării și alunecărilor de teren se exprimă astăzi prin cele 15 ha deja acoperite.**

N CONTRA S... DAR NU ÎN JULES VERNE

În cartierul Mehala din Timișoara exista cîndva tradiția unui meci anual de fotbal între «old-boys»: oamenii, pe a căror tîmple timpul așternuse primii fulgi de viață lungă sărbătoreau sosirea primăverii îmbrăcînd echipamentul de sport și ieșind din nou pe teren. **Pionierii unității Liceului nr. 6 din acest cartier, urmărind întărirea legăturilor între părinți și școală, a prezenței școlii în viața cotidiană, s-au gîndit să preia și să îmbogățească tradiția, transformînd-o într-o adevărată sărbătoare a tinereții, a entuziasmului.**

S-au format cele 4 echipe: două de pitici, două de... bunici, cele din Nord contra celor din Sud (cartierul este străbătut de șoseaua națională) și-au început antrenamentele...

În ziua mult așteptată, cele mai frumoase speranțe au pălit în fața realității: fanfara Casei pionierilor defila prin cartier, conducînd coloana sportivilor spre teren, Demonstrațiile de gimnastică artistică și întrecerile de atletism, pregătite de pionierii unității, cupele și diplomele primite de toți participanții, precum și coroana de lauri decernată celui mai vîrstnic concurent *sînt* cîteva din momentele de neuitat ale acestei inițiative

Și pentru că lucrurile frumoase nu trebuie uitate, Silviu Jicman, elev în clasa a IX-a, a realizat și filmul acestor întreceri, deocamdată... preolimpice.

CEA MAI «DULCE» INIȚIATIVĂ...

...cred, totuși, că aparține unității de pionieri de la **Școala generală nr. 6, Medgidia. Ghiocel Manea,** comandantul unității, pe care am avut ocazia să-l întîlnim ca delegat la lucrările Conferinței județene a pionierilor și, apoi, la lucrările Conferinței Naționale a Organizației pionierilor, ne explică în cîteva cuvinte despre ce e vorba:

«Cercul apicol de pe lîngă Casa pionierilor nu se bucura de prea multă simpatie din partea albinelor: nu avea decît 5 stupi. Atunci ne-am gîndit să intervenim noi și să vedem ce se poate face pentru harnicele zburătoare. Avem astăzi 30 de stupi, în vară ne gîndim să organizăm o tabără de 7 zile, de instruire a apicultorilor (pionieri), iar pentru la anul ne propunem să ajungem, doar la... 50 de stupi».

Ce nu ne-a spus Ghiocel, dar ce am aflat noi este că mierea, valorificată prin comitetul de părinți, va înlesni construirea unui patinoar artificial.

Și aici am ajuns, deja, la un alt capitol. Pentru că despre:

- **patinoarul artificial** (dimensiuni olimpice, instalațiile cele mai moderne, tribune semiacoperite) pe care pionierii din **Medgidia** s-au angajat să-l termine în următorii trei ani (deocamdată s-au stabilit amplasamentele);
- **sau despre planul de acțiune pentru strîngerea fondurilor necesare construcției patinoarului** (tombole, mărțișoare, felicitări de Anul Nou, expoziții cu vînzare, bazar al cercurilor de artizanat și ceramică — toate lucrate de pionieri);

- **despre cele 40 000 de cutii executate de pionierii de la Unitatea Școlii generale nr. 1 Turda, la comanda fabricii Turdeana și care odată valorificate le vor permite realizarea unei excursii în străină-**

Frații

de AL. RAICU

Ne întîlnisem poate din întîmplare. Iarăși
pe vaste canarale zăpezile înfloreau.
Trei ținci. Ne dam de-a dura cu săniile strîmbe
zburînd din-nalt, săgeată, pe-alunecosul șleau.

Costas, Osman și piciul ce-acum își amintește
la Hîrșova troienii pe care-i luam la rînd,

de peste bălți amurgul își așternea cenușa,
dar să pornim spre case cu săniile, nici gînd,

Trei ținci — prietenie jurîndu-și pentru-o viață
în casa lui Ovidiu pe țărmul dobrogean;
trei mușchetari în zarea zăpezii violete,
pe tobogan în cursă, la-ntreceri uragan...

Aceiași pe pontoane, în bărcile cu pește,
pe șlepuri, la ruine ce vremea le învie,
trei frați cărora anii, prin aburita sită
le-nsuflețește visul într-o fotografie.

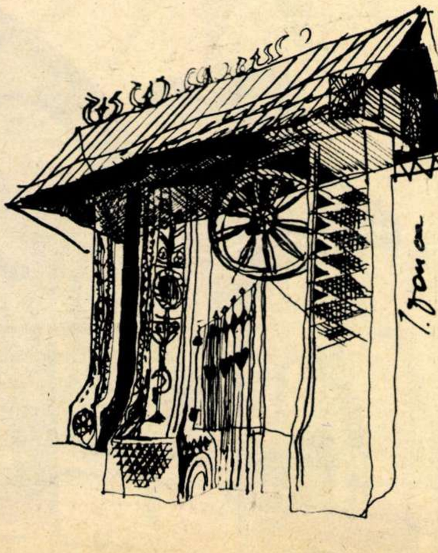

Poartă maramureșeană

de ION TUDOR

Stă bătrînul în cerdac
pironit cu ochii-n poartă
de gorun, arcată-n vînt
ce tot scîrțîie din toartă.

E bătrînă ca și el;
i-a dat chip și-nfățișare
încrustînd în lemnul dur
flori de veac, și suflet mare.

Anii au trecut mereu
au bătut-o ploaia, vîntul,
dar nu s-a clintit din loc;
a rămas ca și pămîntul.

Cîți drumeți bătură-n ea
și-au deschis-o, nu mai știe...
că mereu, mereu s-a vrut,
prag deschis, cu omenie.

Stă bătrînul în cerdac;
mulțumit privește poarta,
mulțumit că-n urma lui
va rămîne ea, și vatra.

Dacă v-am vorbit numai de cei 30 de stupi să nu credeţi că am uitat «paradisul vegetal» visat de orice albină care se respectă. Ba chiar ne-am apucat să-l făurim: întîi plantăm pomii!

ţate.

o sau despre baza sportivă construită de pionierii Şcolii generale nr. 3 — Turda (teren de handbal, baschet, tenis de cîmp, volei pistă de atletism, cu o capacitate de 5 000 de copii, cu un gard viu «împletit» din 5 000 de puieţi) cu care au cîştigat locul întîi la concursul «Cea mai frumoasă bază sportivă»;

o despre iniţiativa unităţii din Şcoala generală Jitia, judeţul Vrancea, de a lansa chemarea pentru confecţionarea unor albume cu eşantioane de cusături naţionale, vechi de 50—100 de ani, specifice locului.

...despre toate aceste inteligente şi utile acţiuni şi

încă multe altele, despre care am fost informaţi ca răspuns la masa rotundă organizată de revista noastră, am fi vrut, şi o vom face, să vorbim mai pe larg.

Iniţiativă pionierească. Am pornit de la un cuvînt ce ni se părea, la început, cam abstract şi am sfîrşit prin a ne lăsa cuceriţi de acţiuni atît de variate, atît de atrăgătoare, atît de pline de învăţăminte.

Pentru că iniţiativa, dincolo de infinitele expresii în care o putem întîlni — la nivel de grupă, detaşament sau unitate — rămîne motorul, fermentul, factorul mobilizator, caracteristic, al vieţii de zi cu zi a organizaţiei pionierilor.

RADU F. ALEXANDRU

NOTA REDACŢIEI: NU AM INTENŢIONAT, ŞI NICI NU AR FI FOST POSIBIL, SĂ EPUIZĂM ÎN CELE TREI «EPISOADE» ÎNTREAGA SEMNIFICAŢIE, ÎNTREAGA DIMENSIUNE A INIŢIATIVEI PIONIEREŞTI. AM VRUT NUMAI SĂ FIXĂM UN ANUMIT PERIMETRU, UN ANUMIT LIMBAJ ÎN CARE VOI, CARE SINTEŢI DE FAPT AUTORII ŞI CEI CE VA BUCURAŢI DE ROADELE ACESTEI INIŢIATIVE, SĂ VĂ PUTEŢI SPUNE CUVÎNTUL.

DECI... AŞTEPTĂM ÎN CONTINUARE OPINIILE VOASTRE. SCRIEŢI-NE PE ADRESA REDACŢIEI, CU MENŢIUNEA «DESPRE INIŢIATIVĂ».

O INIŢIATIVĂ DIN JUDEŢUL VÎLCEA

MICRO-C.A.P. ŞCOLAR

Ideea primului micro-C.A.P. şcolar (spun **primul** pentru că astăzi, în judeţul nostru, numărul lor a ajuns la 76) ne-a venit după ce rezultatele obţinute pe obişnuitul lot şcolar ne-au dovedit că sîntem în stare de mai mult.

De fapt, poate înainte de toate ar fi trebuit să vă spun cum ne-am organizat. Terenul nostru are o suprafaţă de 4,46 ha. S-au format 8 brigăzi, cîte una de fiecare clasă. O brigadă este împărţită pe 2 echipe. Brigadieri, şefi de echipe, contabili — sîntem noi înşine, pionierii. Vreau să vă vorbesc şi despre ajutorul pe care ni l-au dat «Micii tractorişti». Cine sînt ei? Tot colegi de-ai noştri, cei din clasele a VII-a şi a VIII-a, adevăraţi aşi în conducerea tractoarelor şi a celorlalte maşini agricole (deocamdată însă, pînă cînd vor ajunge să obţină şi carnetul de conducere, sînt asistaţi de cîte un tovarăş mecanizator din cadrul I.M.A.-ului).

Şi după ce v-am spus şi cum ne-am organizat, nu ştiu dacă s-ar mai îndoi cineva cînd vă vom mărturisi cu mîndrie că nu am obţinut «decît» 3 380 kg grîu la hectar, peste 5 000 kg porumb la hectar, 17 000 kg tomate la hectar, 30 000 kg varză la hectar, pe care, după ce am dat C.A.P.-ului cantitatea contractată, le-am valorificat, obţinînd un fond de 25 000 lei.

Acum, dacă am apucat să vă povestesc atîtea, măcar să mergem pînă la capăt: în cadrul activităţilor noastre, o atenţie deosebită am acordat-o obţinerii unor soiuri de plante cu calităţi îmbunătăţite:

Vă invităm şi la expoziţia organizată după recoltări.

dubla înrădăcinare la floarea-soarelui, dublul hibrid la porumb, experimentarea unui sistem nou de aplicare a îngrăşămintelor chimice la fasole, stabilirea momentului optim de însămînţare a culturilor — sînt numai cîteva din problemele şi realizările «secţiei noastre de cercetări».

Deocamdată, atît. Pînă cînd vom avea ocazia să ne întîlnim într-un schimb de experienţă, sau, din nou, în paginile revistei noastre, aş vrea să reţineţi numele cîtorva dintre eroii întîmplărilor relatate mai sus, colegii mei Ioana Panait, Maria Diaconu, Alexandru Ionescu, Mariana Marin, Ioana Barbu, Paul Pătraşcu, Marian Lainer, Gheorghe Coandă.

VICTOR COJAN

preşedinte al micro cooperativei agricole şcolare, Şcoala generală Stoiceni-N. Bălcescu, judeţul Vîlcea

UN ZÎMBET CU PIF de Arnal

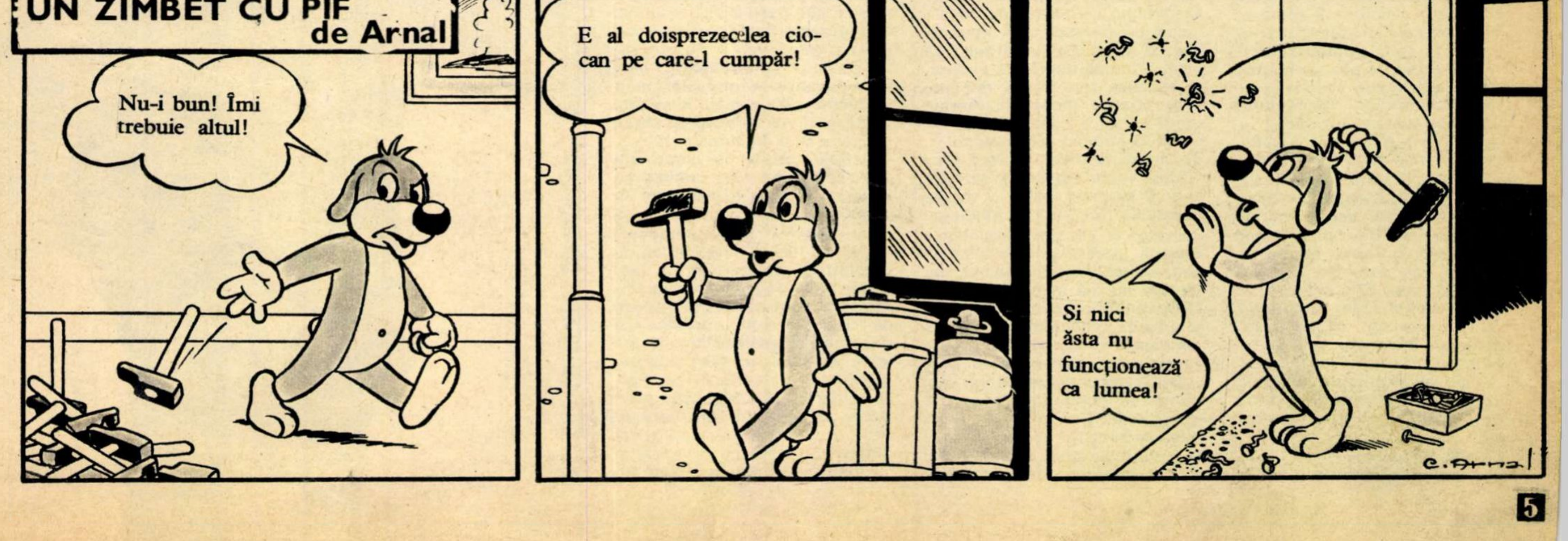

Nu-i bun! Îmi trebuie altul!
E al doisprezecelea ciocan pe care-l cumpăr!
Şi nici ăsta nu funcţionează ca lumea!
C. Arnal

Lecturile Ucăi

POVESTIRE DE:
COSTACHE ANTON

Avea totdeauna în geantă două-trei cărți și cum se ivea cel mai mic prilej, își schimba ochelarii și începea să citească. Lectura pentru ea părea să fie totul. Citea la masă, între două feluri de mîncare sau chiar în timpul supei, citea în drum spre școală, în recreații absentă de la veselia generală, citea în camera ei pînă în zori. Eu îmi stingeam lumina, dar rămîneam la fereastră și-o urmăream, îi urmăream umbra care se lungea peste întunericul grădinii, pentru că Uca atunci cînd era la ea nu stătea o clipă jos. Citea plimbîndu-se prin cameră cu toate luminile aprinse și cînd ajungea în dreptul ferestrei îi vedeam umbra în dreptunghiul acela luminos pe care îl arunca fereastra ei. Cîteodată această umbră era atît de clară că părea decupată cu foarfeca, se deslușeau și cele mai mici amănunte, ochelarii, părul tuns băiețește, cartea pe care o ținea deschisă. Stăteam mult la geam, uneori mă fura somnul și cînd mă trezeam, fereastra Ucăi era tot luminată.

Ceea ce mi se părea ciudat în toată povestea aceasta era faptul că nu citea niciodată romane. Cărțile pe care le citea Uca m-ar fi adormit de la primele rînduri; erau cărți de filozofie și estetică. Lectura o schimba, îi topea asprimea trăsăturilor (accentuată cumva de ochelari) îi dădea o moliciune în gesturi, o somnolență. Pe lîngă mine trecea aproape fără să mă vadă. Întîi am crezut că o supărasem cu ceva. Însă mi-am dat seama curînd că mă înșelam. Uca pur și simplu nu mă vedea. Pentru ea nici nu existam sau existam ca orice lucru din casă. Existam ca orice mobilă, poate chiar mai puțin.

Dimineața cînd apărea la micul dejun, Maie o privea cu severitate:

— Iar ai citit toată noaptea!

Uca nu nega chiar din prima clipă. În prima clipă întreba mirată:

— De unde știi?

— Am văzut lumină.

— Și ce dacă ai văzut lumină? Asta e o dovadă că am citit? Poate că am dormit cu lumina aprinsă.

— Se vede și după ochi. Ai ochii roșii.

Uca părea și mai mirată:

— Da?! Am ochii roșii? Cred că ochelarii sînt de vină. Iar trebuie să-i schimb.

Maie bătea cu măciulia bastonului în masă:

— Nu-s de vină ochelarii. Trebuie să dormi, cînd o să înțelegi asta?

Uca nu răspundea. Urmau clipe de tăcere, clipe lungi care ne despărțeau. Eu îmi țineam ochii plecați. Nu aveam curaj s-o privesc pe Maie. Nici pe Uca. La Uca mă uitam pe furiș. Dimineața avea o poftă de mîncare teribilă. Mînca repede și se ridica prima, fără să-i pese că noi, adică eu și Ioniță, nu ne băusem nici laptele. Se ducea la bibliotecă, își lua un braț de cărți și intra la ea în cameră.

Maie o urmărea cu privirea dar nu-i mai spunea nimic. O urmăream și eu și zîmbeam. Pasiunea Ucăi pentru filozofie mi se părea cel puțin bizară. Eram sigur că nu pornea dintr-o înclinație firească, din vocație. Tot ce făcea verișoara mea era poză. Suferea din cauza alcătuirii ei fizice (era lungă, mioapă, avea spatele încovoiat, mersul rigid) și, ca o compensație, încerca să strălucească prin spirit. Rolul i se potrivea perfect. Uca îl alesese cu siguranța cu care și-ar fi ales din dulap o rochie frumoasă. Eu însă îi ghicisem secretul și jubilam. N-aveam o dovadă concretă, ceva pipăibil care să-mi dea ascendență, dar intuiția nu mă înșela niciodată. Mă încăpățînam să cred în această dovadă, o căutam cu frenezie, stăteam la pîndă, nu lăsam să-mi scape nimic din ce făcea Uca.

După micul dejun mă duceam să-mi fac lecțiile (aveam școală după amiază) și cum intram la mine închideam geamul. Venea și vărul meu Ioniță și ne făceam lecțiile împreună. Însă Ioniță avea o dexteritate fantastică și la desen, și la scris, avea și memorie mai bună și isprăvea totdeauna primul. Îmbrăca un trening și mă întreba:

— Vii să jucăm fotbal?

Eu îi arătam masa pe care erau înșirate cărțile și caietele de notițe. Spuneam:

— Nu vezi că n-am terminat? Vin mai tîrziu.

Cum pleca Ioniță, îmi puneam un scaun în mijlocul camerei și încercam să prind zgomotele din odaia vecină, să deslușesc în cea mai neînsemnată vibrație pașii Ucăi. Îmi trebuia o putere de concentrare maximă. Obișnuit însă cu exercițiile la vioară, mă concentram fără efort și fără să-mi impun voința. De fapt îmi întindeam singur o cursă în care mă lăsam prins cu voluptate, pentru că la un moment dat vibrațiile abia perceptibile creșteau în intensitate iar eu aveam impresia că aud pașii Ucăi, o și vedeam străbătînd camera de la un capăt la altul aplecată peste una din cărțile luate mai înainte din bibliotecă. Poate că Uca citea ghemuită pe-un scaun, poate că ziua nu obișnuia să citească, își făcea și ea lecțiile, eu însă o vedeam plimbîndu-se prin cameră, așa cum se plimba în timpul nopții (nu eram capabil să inventez sau să-mi închipui altceva) ascultam acele zgomote abia perceptibile, eram convins că sînt pașii Ucăi, iar atunci cînd puterea de concentrare îmi slăbea, tresăream și făceam totul să mi-o reîmprospătez. Însă nu reușeam și-n intervalele mari de tăcere care urmau, încercam să devin lucid, să scap de cursa pe care mi-o întindeam singur.

Scăpam destul de ușor. Era suficient să-mi aduc aminte că scopul cu care rămăsesem în cameră nu fusese acela de a desluși pașii Ucăi și a-mi dovedi astfel că se plimba citind, ci dimpotrivă rămăsesem să descopăr acea dovadă de-o incontestabilă claritate care să o acuze pe Uca și să-mi confirme că pasiunea ei pentru filozofie era falsă. Unghiul din care priveam lucrurile se schimba brusc. Parcă pînă atunci văzusem totul printr-un ochean întors, care îndepărta perspectiva, iar acum dîndu-mi seama de greșeală și întorcînd ocheanul apropiam totul uimitor de mult. Apăreau amănunte care în prima clipă îmi scăpaseră: o întrebare pusă lui Ioniță despre vreme, dacă era bună de patinaj sau de plimbare; sărutul tandru primit de Maie pentru mici servicii, cum ar fi acela de a-i aduce dulceață cînd venea Ana-Maria la ea să-și facă lecțiile; cărțile care-i burdușeau mereu geanta, niciodată traduceri ci numai originalele în franceză sau în germană (să vadă oricine că se informa direct de la sursă) etc., etc. Ei, bine! Toate acestea rememorate, căpătau dintr-o dată alt sens, mă ajutau să compun din bucăți disparate, ca într-un joc de cuburi, chipul Ucăi. Reușeam să duc jocul pînă la capăt, însă de fiecare dată îmi dădeam seama că sînt subiectiv. Și chiar eram. Eram de-un subiectivism feroce. Mi-ar fi plăcut ca verișoara mea să aibă preocupări mai domestice. Mi-ar fi plăcut, de pildă, s-o pasioneze creșterea viermilor de mătase ca pe Ana-Maria, sau orice altceva care să nu-mi umbrească faima de virtuos al arcușului. Laurii care îmi încununau fruntea încă de cînd eram mic, aici în casa unchiului Alexandru n-aveau nici o strălucire. Nu impresionase pe nimeni faptul că venisem să studiez vioara. Uca ignora cu desăvîrșire acest lucru. Ioniță întrebase doar de politețe dacă nu mă plictisea Beethoven, iar colegul meu de bancă Horațiu Bîrsan se arătase de-a dreptul dezamăgit.

— Vioara?! Brr! Ești cam demodat, copile. Ce te-a găsit? Viitorul e al instrumentelor de suflat și de percuție.

Luciditatea sau bunul simț mă ajutau să văd că în felul cum alcătuiam imaginea Ucăi se strecura mult neadevăr. Făceam un gest cu brațul de parcă aș fi vrut să îndepărtez mulțimea de cuburi ce-mi stăteau la îndemînă și săream de pe scaun furios. Îmi luam vioara, treceam dincolo, în sufragerie și cu ochii pe ușa de la camera Ucăi, începeam să cînt. Era tot o cursă pe care de astă dată o întindeam cu bună știință verișoarei mele. Pentru încălzire executam două-trei miniaturi care-i plăceau altă dată lui Octav, îl înduioșau pînă la lacrimi, apoi mă lansam cu Paganini, cu Vivaldi, cu Bach, în orice caz cu piese de virtuozitate care o făceau pe domnișoara Zane, profesoara mea, să fumeze un trabuc în plus, să-și sufle zgomotos nasul sau să se repeadă la Octav cu niște cuvinte care mă aruncau în sus, așa cum la circ plasele extensibile îi aruncă pe zburătorii la trapeze. «Tin e fantastic!» Sau: «Copilul ăsta e o minune. Numai un Yehudi Menuhin îl înțelege așa pe Bach»

Îndată ce isprăveam, mă strecuram înapoi în cameră avînd grijă să las ușa întredeschisă. Eram aproape epuizat dar nu-mi păsa. Așteptam nerăbdător s-o văd în deschizătura ușii pe Uca. Așteptam însă degeaba. Uca nu apărea. Rămînea în camera ei. În jur era o tăcere de catedrală. Era tăcerea din casa noastră, nu din zilele obișnuite, ci din zilele de sărbătoare, din după-amiezile acelea lungi, cînd Octav se retrăgea să lucreze iar eu trebuia să dorm sau să aștept, fără să fac nici un zgomot, pînă își isprăvea lucrul, pînă se hotăra să iasă. Aici nu mi se impunea nici o restricție. Puteam să exersez la vioară oricît, să mă plimb prin casă, să izbesc ușile. Orice aș fi făcut însă, Uca rămînea surdă. Uneori, aveam senzația că din camera ei, de după ușa aceea albă pornea tăcerea care intra și în celelalte camere, în tablourile de pe pereți, în toate lucrurile din jur, care se răspîndea ca un abur în toată casa, în tot cartierul.

(CONTINUARE ÎN PAG.

DESENE DE OFELIA DUMITRESCU

Cum vorbim cum scriem

A CREA A AGREA

5

Scrierea verbelor a crea *şi* a agrea *pare pentru mulţi extrem de anevoioasă, ca şi cînd ar reprezenta o excepţie cu totul nejustificată de la regulile ortografiei actuale. Întîlnim frecvent în lucrările unor elevi forme ca:* a creia, creiez, creiază, creiat, creind, agreiez *etc.*, care *sînt greşite din două puncte de vedere. Mai întîi, trebuie să ţinem seamă că cele două cuvinte sînt neologisme, adică împrumuturi relativ recente (din franceză:* creer, agreer). *Potrivit normelor ortografiei noastre, vocala e în hiat, adică la întîlnirea cu o altă vocală, care face parte din silabă deosebită, nu se rosteşte şi nici nu se scrie* ie *în neologisme, ci simplu* e. *Rostim şi scriem, pe de o parte,* poem, poezie, idee, ideal, alee, licee *etc., pentru că sînt neologisme, iar pe de altă parte,* cheie, scînteie, femeie, bordeie *etc., pentru că sînt cuvinte din fondul vechi al limbii. Prin urmare, din acest punct de vedere, formele corecte ale celor două verbe sînt:* creez, creat, creare; agreez, agreat, agreare.

Apoi, fiind vorba de verbe, trebuie să ţinem cont de principiul morfologic, care alături de alte principii (fonetic, etimologic), stă la baza ortografiei de astăzi. Se ştie că din analiza structurii morfologice a oricărui verb se degajează rădăcina, care rămîne neschimbată în cursul întregii conjugări, şi terminatia, care exprimă categoria gramaticală (modul, timpul, persoana, numărul). Rădăcina e diferită de la un verb la altul, pentru că ea e purtătoarea înţelesului lexical al cuvîntului, în schimb terminaţia e aceeaşi pentru un grup mare sau foarte mare de verbe. De aceea, în cazurile mai greu de analizat, procedăm prin raportare analogica la verbele din aceeaşi grupă şi a căror terminaţie se poate detaşa fără nici o dificultate. A crea (*şi* a recrea, a procrea), a agrea *se conjugă* ca a lucra, a forma, *încît toate terminaţiile care apar la rădăcinile* lucr-, form- (lucr-ez, lucr-am, lucr-at *etc.) pentru redarea tuturor modurilor, timpurilor, persoanelor sînt aceleaşi cu cele adăugate la rădăcinile* cre-, agre-. *Deci, scriem corect:* creez, creezi, creează, creăm, creaţi, creează; cream, creai, crea; creasem; creînd; creat; creare. *La fel:* agreez, agreezi, agreînd, agreare *etc. După modelul* lucrare, formare, *rostim şi scriem corect:* creare, recreare, agreare *(nu:* creiere, agreiere). *De asemenea, cuvintele din aceeaşi familie* creaţie, recreaţie, creator, creatură, *respectiv* agreabil, *menţin în rostire şi în scriere hiatul* e-a.

Conf. univ. dr.
GRIGORE BRÂNCUŞ

CAVALERUL aerului

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: DUPĂ CE TREC MUREŞUL ÎNOT, DÎRJAN ŞI OFIŢERUL RĂNIT SÎNT ÎNTÎMPINAŢI DE SOLDAŢII ROMÂNI. O MAŞINĂ ÎI VA DUCE APOI LA AERODROM UNDE DÎRJAN PRIMEŞTE UN NOU AVION. LUPTA CONTINUĂ. ÎNTREAGA ŢARĂ ESTE ELIBERATĂ. DUPĂ ALUNGAREA FASCIŞTILOR DIN UNGARIA, ARMATA ROMÂNĂ ÎŞI ADUCE CONTRIBUŢIA LA ELIBERAREA CEHOSLOVACIEI.

Scenariu:
RADU THEODORU
Desene: **PUIU MANU**

5

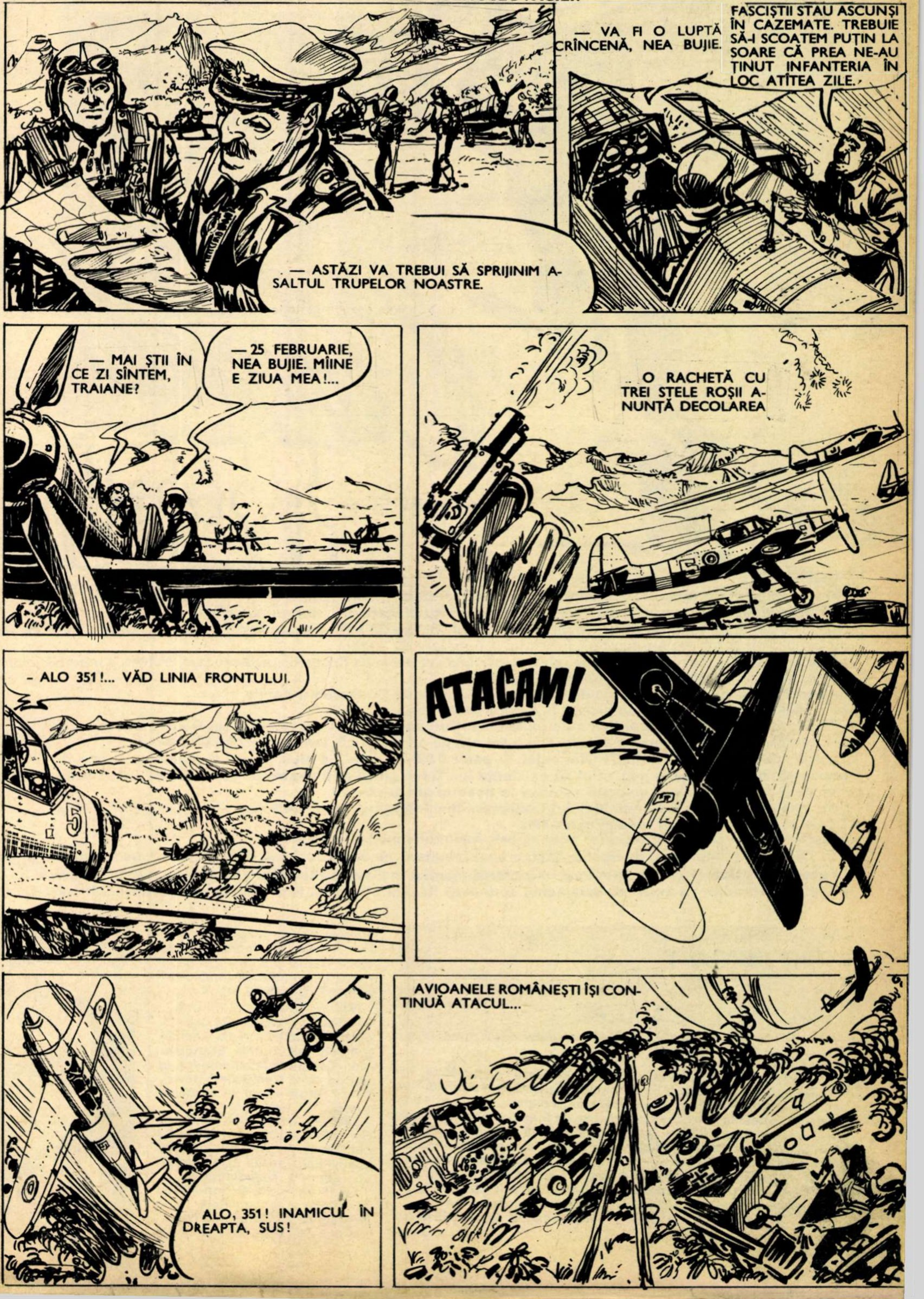
— ASTĂZI VA TREBUI SĂ SPRIJINIM ASALTUL TRUPELOR NOASTRE.
— VA FI O LUPTĂ CRÎNCENĂ, NEA BUJIE.
FASCIŞTII STAU ASCUNŞI ÎN CAZEMATE. TREBUIE SĂ-I SCOATEM PUŢIN LA SOARE CĂ PREA NE-AU ŢINUT INFANTERIA ÎN LOC ATÎTEA ZILE.
— MAI ŞTII ÎN CE ZI SÎNTEM, TRAIANE?
— 25 FEBRUARIE, NEA BUJIE. MÎINE E ZIUA MEA!...
.. O RACHETĂ CU TREI STELE ROŞII ANUNŢĂ DECOLAREA
- ALO 351!... VĂD LINIA FRONTULUI.
5
ATACĂM!
ALO, 351! INAMICUL ÎN DREAPTA, SUS!
AVIOANELE ROMÂNEŞTI ÎŞI CONTINUĂ ATACUL...

SAPPORO'72

Olimpiada ALBĂ

Imensa scenă, în aer liber, pe care vor evolua schiorii se află pe muntele ENIWA. Iată, în imagine, poziția de coborîre a schiorilor:

1. Cabana de plecare.
2. Cabana de plecare — pista bărbați.
3. Punct de oprire pe culme
4. Cabană de înălțime.
5. Cabană de plecare — pista femei.
6. Punct intermediar de trecere.
7. Cabană intermediară de trecere.
8. Birou administrativ.
9. Centru auxiliar.
10. Punct de oprire — bază.

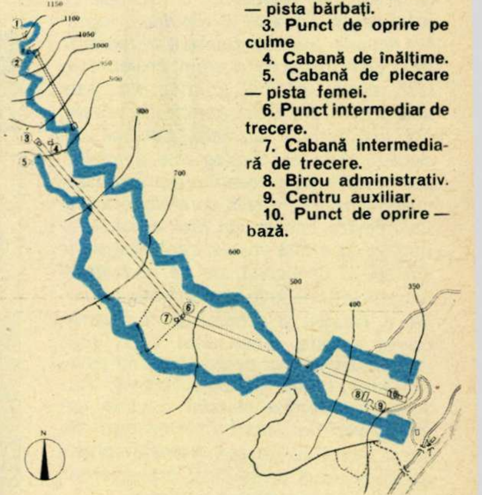

Ne-am obișnuit să atribuim jocurilor olimpice de iarnă un nume poetic: «Olimpiada albă» — denumire pe care au acceptat-o cu plăcere toți iubitorii sportului.

Spre deosebire de jocurile olimpice de vară, născute în Grecia antică acum aproape trei mii de ani, cele de iarnă s-au născut în... Franța și, de la instituirea lor, nu s-a împlinit încă nici o jumătate de secol.

Ideea înființării jocurilor olimpice de iarnă a aparținut lui Pierre de Coubertin, **același care, în 1894, a reînviat jocurile olimpice, desființate în anul 394 e.n. de împăratul Theodosiu.**

În anul 1921, la congresul olimpic de la Lausanne, Pierre de Coubertin propune să se desfășoare întreceri olimpice și la sporturile de iarnă.

— Bine, bine, dar în Grecia antică n-au existat sporturi de iarnă! — i s-a reproșat lui Coubertin.

— E foarte adevărat, a răspuns acesta. Dar e tot atît de adevărat că iernile grecești sînt blînde, zăpada stăruind doar pe culmile Olimpului, la peste 2 000 de metri. În plus, schiul și patina au «coborît» tîrziu din nord, din Scandinavia; popoarele mediteraneene n-au știut de existența lor. Dacă grecii ar fi cunoscut sporturile de iarnă, schiul, patina și... bobul, sînt sigur că ar fi celebrat și jocuri sportive în decorul alb al zăpezii.

Știți cine s-a opus cel mai mult ideii lui Coubertin de a înființa «Olimpiadele albe»?

Țările scandinave, adică tocmai acele țări căror sportivi culeg azi, la schi și patinaj, cele mai multe medalii olimpice!

Din 1924, anul olimpic are, de fiecare data, o avanpremieră, ce se desfășoară, de regulă, în luna februarie. Numele ei? Olimpiada albă.

În acest an, ridicarea cortinei pentru desfășurarea marelui festival al zăpezii și gheții se va face la Sapporo, în Japonia, unde la 3 februarie va avea loc ceremonia aprinderii flăcării olimpice, fapt care va marca deschiderea celei de-a XI-a Olimpiade albe.

COPII MINUNE AI OLIMPIADELOR ALBE

Înființate în 1924, jocurile olimpice de iarnă au cunoscut, pînă azi, zece ediții. Firesc ar fi fost ca ele să se desfășoare de douăsprezece ori. Dar, în anii 1940 și 1944, războiul a împiedicat celebrarea jocurilor...

1924 — orașul *Chamonix*, din Franța deschide... pîrtia pentru «Olimpiadele albe». Norvegienii cîștigă toate medaliile la schi iar finlandezii — jumătate din medaliile atribuite patinatorilor. Senzația olimpiadei: apariția unei fetițe de 8 ani — **Sonja Henie**, denumită «zîna gheții». Lui Thorleif Hang, campion olimpic, concetățenii săi din Kongsberg (Norvegia) i-au ridicat o statuie. Așa îi stimau pe învingători și cetățile Greciei antice...

1928 — *Saint Moritz* (Elveția). Norvegienii și finlandezii sînt de neînvins. Norvegiana Sonja Henie «fetița-minune» cîștigă la numai 12 ani titlul de campioană olimpică, la patinaj artistic.

1932 — *Lake Placid* (S.U.A.). Sportivii americani (la patinaj viteză) și canadienii (la hochei) spulberă recordurile scandinavilor. Campionul-campionilor, la sărituri de la trambulină: norvegianul Birger Rund, în vîrstă de numai... 17 ani!

1936 — Localitatea germană *Garmish-Partenkirchen*. Gazdele cuceresc poziții frumoase în schiul alpin, poziții care altădată aparținuseră scandinavilor.

La 16 ani, Laila Schon-Nilsen se întoarce în Norvegia cu o medalie de aur și una de bronz,

la schi. Dar Laila nu era o necunoscută. În anul olimpiadei albe, din 1936, era campioană mondială la toate probele de patinaj-viteză!

1948 — *Saint Moritz.* Francezul Henri Oreiller realizează viteza de 100 km pe oră, la coborîre. Și, din nou o fetiță-minune: Barbara Ann Scott, campioană olimpică la 15 ani, la patinaj artistic...

1952 — *Oslo* (Norvegia). În plină iarnă, aici, în nordul Europei, zăpadă puțină. De la mic la mare, norvegienii cară zăpada cu coșurile pentru a oferi pîrtii excelente concurenților.

De data aceasta, senzația jocurilor o realizează un tînăr norvegian: Arnfinn Bergmann, campion olimpic la săriturile speciale de la trambulină.

1956 — *Cortina d'Ampezzo* (Italia). Sportivii sovietici — pentru prima oară participanți la Jocurile olimpice de iarnă — strîng o mulțime de medalii.

Un record uluitor: austriacul Toni Sailer (20 de ani) cucerește trei medalii de aur...

1960 — *Skaw Valley* (Valea Indiencii) S.U.A. Prezenți: 693 de sportivi și... 760 de ziariști, unii dintre aceștia parcurgînd traseele ca și concurenții, pentru a fi, cum se zice, «pe fază». Ceremonia s-a desfășurat după planurile celebrului Walt Disney, creatorul atîtor filme de desene animate.

1964 — *Innsbruck* (Austria). În munții Tirolului a nins puțin. Ca și norvegienii, cu 12 ani în urmă, austriecii cară zăpada cu... coșurile. Două recorduri unice: surorile Goitschel cîștigă, fiecare, cîte un titlu olimpic (au doar ceva mai mult de 17 ani!) iar Lidia Skoblikova (U.R.S.S.) strînge... 4 medalii de aur. Record de neegalat.

1968 — *Grenoble* (Franța). Francezul Jean Claude Killy, la 19 ani, cucerește trei medalii de aur, egalînd recordul marelui Toni Seiler. Și, iarăși o «zînă a gheții»: Peggy Fleming, campioana olimpică la patinaj artistic. Peggy are 17 ani...

▲ **Trambulina pentru săritura cu schiurile de la Okurayama.**

1972 — *Sapporo* (Japonia). Care vor fi surprizele? Învingătorii îi vom cunoaște peste cîteva zile.

Sîntem siguri că, așa cum s-a întîmplat la fiecare «olimpiadă albă», va apărea din anonimat o fetiță sau un băiețel-minune, care, la vîrsta voastră, va uimi lumea, așa cum au făcut-o Sonja Henie, Arnfinn Bergman și alții.

Vă mai amintiți de Jean Claude Killy?

LA TELEFON SAPPORO!

La ora cînd citiți aceste rînduri, sportivii români, care ne vor reprezenta la jocurile olimpice de iarnă, se află de-acum la Sapporo, în îndepărtata Japonie, gata de start. Care sînt șansele lor? Ce speră să realizeze la «Olimpiada albă»? Iată întrebările cu care-i așteptam la întîlnirea noastră telefonică.

Ultimele vești din Sapporo: ziariștii străini îi asaltează cu interviurile pe boberii români care, după spusele lor, au cele mai multe șanse de cîștigare a medaliilor. Cele două echipaje de bob-2 (I. Panțuru — I. Zangor și D. Panaitescu, D. Pascu) au făcut ultimele pregătiri înaintea startului. Bobul de patru (Panțuru, Focșeneanu, Zangor, Pascu), campion european la Igls, în 1971, mîndru de cartea sa de vizită, dorește să o onoreze.

— Pîrtia de concurs de la Sapporo, s-a auzit, în aparat, glasul lui I. Panțuru, este excelentă! Am un bob nou, la confecționarea căruia a asistat prietenul meu, celebrul bober italian Eugenio Monti. Sper ca noua mea... mașină să ne «catapulteze» drept pe... podium. Trebuie să confirmăm tradiția atîtor succese ale bobului românesc la campionatele europene și mondiale din ultimii ani!

— Trebuie odată și odată ca schiorii și patinatorii români să iasă din anonimat, am auzit, la telefon, glasul lui Dan Cristea, care la Grenoble a ajuns pe locul 18 din cei aproape 100 de concurenți. Doar doi schiori reprezentăm aici schiul din România — eu cu Virgil Brenci — și un patinator (Gÿorgy Fazekaș).

Am urat succes tuturor sportivilor români în numele «Cutezătorilor».

SEVER NORAN

CARTE DE VIZITĂ A ORAȘULUI OLIMPIADEI ALBE

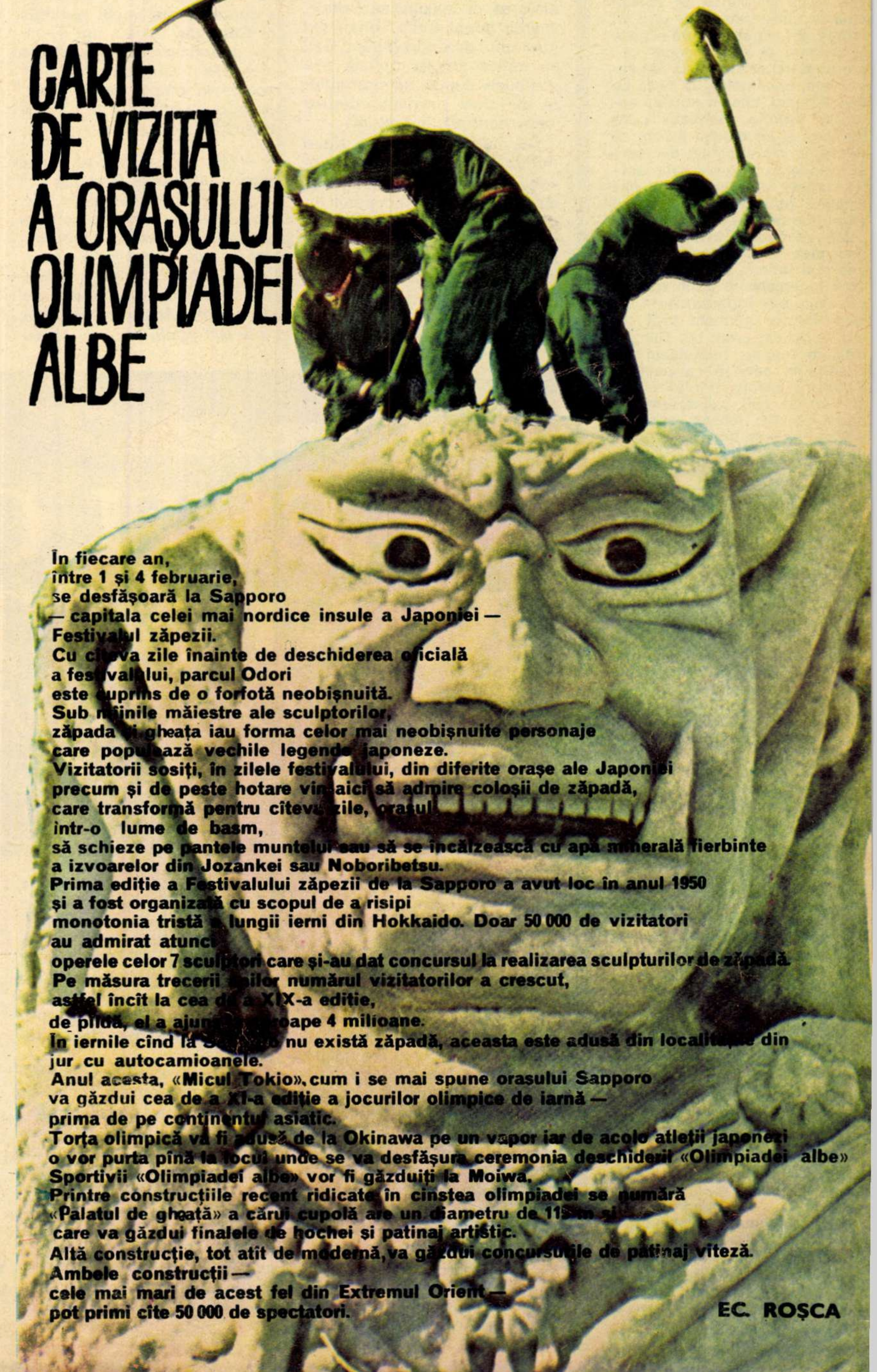

În fiecare an,
între 1 și 4 februarie,
se desfășoară la Sapporo
— capitala celei mai nordice insule a Japoniei —
Festivalul zăpezii.
Cu cîteva zile înainte de deschiderea oficială
a festivalului, parcul Odori
este cuprins de o forfotă neobișnuită.
Sub mîinile măiestre ale sculptorilor,
zăpada și gheața iau forma celor mai neobișnuite personaje
care populează vechile legende japoneze.
Vizitatorii sosiți, în zilele festivalului, din diferite orașe ale Japoniei
precum și de peste hotare vin aici să admire coloșii de zăpadă,
care transformă pentru cîteva zile, orașul
într-o lume de basm,
să schieze pe pantele muntelui sau să se încălzească cu apă minerală fierbinte
a izvoarelor din Jozankei sau Noboribetsu.
Prima ediție a Festivalului zăpezii de la Sapporo a avut loc în anul 1950
și a fost organizată cu scopul de a risipi
monotonia tristă a lungii ierni din Hokkaido. Doar 50 000 de vizitatori
au admirat atunci
operele celor 7 sculptori care și-au dat concursul la realizarea sculpturilor de zăpadă.
Pe măsura trecerii anilor numărul vizitatorilor a crescut,
astfel încît la cea de a XIX-a ediție,
de pildă, el a ajuns la aproape 4 milioane.
În iernile cînd la Sapporo nu există zăpadă, aceasta este adusă din localitățile din
jur cu autocamioanele.
Anul acesta, «Micul Tokio», cum i se mai spune orașului Sapporo
va găzdui cea de a XI-a ediție a jocurilor olimpice de iarnă —
prima de pe continentul asiatic.
Torța olimpică va fi adusă de la Okinawa pe un vapor iar de acolo atleții japonezi
o vor purta pînă la locul unde se va desfășura ceremonia deschiderii «Olimpiadei albe»
Sportivii «Olimpiadei albe» vor fi găzduiți la Moiwa.
Printre construcțiile recent ridicate în cinstea olimpiadei se numără
«Palatul de gheață» a cărui cupolă are un diametru de 11[illegible] m și
care va găzdui finalele de hochei și patinaj artistic.
Altă construcție, tot atît de modernă, va găzdui concursurile de patinaj viteză.
Ambele construcții —
cele mai mari de acest fel din Extremul Orient —
pot primi cîte 50 000 de spectatori.

EC. ROȘCA

Lecturile UCĂI

(URMARE DIN PAG. 6)

La noi acasă bătăile din oră în oră ale pendulului erau ca niște oaze spre care mă îndreptam cu toată ființa. Aici, la unchiul Alexandru, nu existau astfel de oaze. Țîrîitul strident al telefonului nu se auzea decît seara. Dimineața răsunau doar pașii Anei-Maria care venea să-și facă lecțiile cu Uca. Venea pe la ora zece.

Cînd venea Ana-Maria, deschideam geamul să le aud ce vorbesc sau pîndeam clipa plecării. Uca își conducea colega pînă în curte sau chiar pînă în stradă. Eu mă strecuram repede în camera ei și începeam să-i cotrobăiesc prin lucruri. Mă repezeam, bineînțeles, la cărți. Le deschideam, citeam numele autorilor, titlurile, răsfoiam la întîmplare sigur că aici aveam să descopăr mistificarea, dar spre surprinderea mea tomurile acelea legate nu ascundeau nici romane polițiste, nici aventuri științifico-fantastice.

Mă retrăgeam învins. Învins mai ales în convingerea mea cea mai intimă, în îndîrjirea cu care încercam să obțin dovada ce avea s-o îngenuncheze pe Uca. Pentru moment însă cel îngenuncheat eram eu. Dar mă ridicam repede, renășteam din propria-mi cenușă ca pasărea Phőnix și a doua zi îi întindeam alte curse. Mă prefăceam, de pildă, că plec, izbeam ușa, tropăiam așa cum tropăia și Ioniță, ca să mi se audă pașii, dar nu ajungeam niciodată în curte. Mă întorceam în vîrful picioarelor și mă piteam lîngă șemineu. Eram sigur că după plecarea mea, Uca o să iasă din cameră. O și vedeam în închipuire cum se oprește în ușă dîndu-mi cu tifla ori strîmbîndu-se. Se întorcea apoi sărind într-un picior (la 14 ani nu era nimic de mirare) și începea să facă tot felul de năzdrăvănii. Dansa, încerca pălăriile lui Maie, intra în camera mea, scotea vioara din cutie și mă imita cum cînt, ironizîndu-mi ticurile, adică ținînd ochii închiși sau mușcîndu-și mereu buza de jos.

Uca nu se lăsa prinsă în cursă. Vreau să spun că nu ieșea niciodată din cameră oricît de tare aș fi izbit ușa. Eu însă o așteptam, eram în stare să stau pitit lîngă șemineu și o dimineață întreagă. Nu știu ce s-ar fi întîmplat dacă ar fi ieșit cu adevărat, dacă aș fi văzut-o dansînd sau ironizîndu-mi ticurile, așa cum nu știu ce aș fi făcut dacă aș fi găsit dovada concretă de care aveam nevoie, dacă în locul «Poeticii» lui Aristotel sau în locul «Aforismelor asupra înțelepciunii» ale lui Schopenhauer aș fi găsit un roman de Conan Doyle sau de Agatha Christie.

Cred că nu m-aș fi bucurat. Spun asta pentru că de fapt eu căutam altceva, căutam fata pe care o plăsmuisem cîndva lîngă bunicul Alexandru, fata aceea care mă atrăgea prin purtarea ei băiețoasă, prin isprăvile răsunătoare, care mă domina cu capriciile și gusturile ei. Acum nu înțelegeam (și nici nu voiam să înțeleg) că Uca nu era cum o imaginase părtinitor bunicul, nici cum mi-o închipuisem eu în atîtea vacanțe cînd era așteptată la bunici și nu venea.

ROMÂNIA AZI:

ACEȘTI OAMENI MINUNAȚI ȘI CALCULATOARELE LOR ELECTRONICE

de CATINCA MUSCAN

Nimeni sau aproape nimeni nu mai întreabă văzînd un calculator electronic «la ce folosește?» ci «care-i sînt performanțele?» Acest instrument de lucru al omului modern, «și-a pus candidatura» pentru cele mai dificile posturi de control. Așa dar, vrem să știm astăzi «cît de vastă este posibilitatea lui de memorare», «cît de repede poate răspunde la o problemă pusă» și mai ales dacă poate să «aleagă» soluția cea mai bună făcînd o serie de comparații, fără a i se da o suită de indicații, dacă are o memorie asociativă, și poate răspunde «în timp real», adică, practic, imediat. Pentru că doar astfel poate fi de folos în, să spunem, dirijarea, cu maximă securitate, a unui bogat trafic aerian din jurul unui aeroport gigant. Sau să indice soluția optimă sau posibilele puncte de strangulare ale unei producții dintr-o mare centrală industrială...

Da, astăzi vorbim de tipuri noi de calculatoare. Cu dezinvoltură. Cine mai întreabă «cînd au fost create?» Începutul lor pare a fi undeva, departe în adîncul istoriei. Este surprinzător că și diferențele între un tip și altul nu ni se mai par esențiale. De fapt, astăzi, nu ne dăm seama... Am uitat sau... nici n-am știut.

Directorul tehnic al Centrului, conf. Ion Văduva a ales... o temă. ▲

▼ Primind «răspunsul» în limbajul calculatorului.

AL LUI ESTE VIITORUL...

În sala calculatorului de la Centrul de calcul al Universității București sînt foarte multi tineri, matematicieni și ingineri alături de studenți, viitori economiști, angrenați laolaltă într-un program de cercetare — comandă a producției. Dar în acest fapt concret de lucru este reflexul unor pasiuni transmise lor din generațiile ilustre ale școlii matematice românești.

Directorul tehnic, conf. Ion Văduva, autor al unor studii originale în domeniul informaticii, îmi vorbește cum anume s-a apropiat de aceste moderne preocupări:

«L-am avut profesor la facultate pe Dan Barbilian — poetul Ion Barbu — impresionant prin prestanța științifică, sobrietatea expunerii, acuratețea stilului logic. Acad. Gh. Vrînceanu mi-a fost de asemenea un neuitat profesor. Și am avut privilegiul de mari sfătuitori: pe academicienii Gh. Mihoc și Octav Onicescu, apoi acad. Nicolae Teodorescu.»

În urmă cu vreo 4—5 ani aici, la Centrul de calcul al Universității-București a fost adus un calculator «ultimul tip»: IBM 360/30. Apropiindu-mă de matematicianul Petre Preoteasa unul dintre — ba cred că e chiar cel mai vechi «soldat» al Centrului (astăzi are 27 de ani, poartă ochelari cînd citește mesajele calculatorului și îi scoate în timpul «altor dialoguri») l-am întrebat, ce a simțit atunci?

— Un șoc. Gîndiți-vă, eram puși în situația să facem un salt în necunoscut. Era amețitor. Pentru că trebuia să trecem de la un calculator din generația întîi direct la unul din generația a treia. Primul, un CIFA 3, cu tuburi electronice, cu o memorie de 512 cuvinte. Acum, aveam unul cu 64 000 octeți, adică cu 16 000 de cuvinte și cu încă o memorie auxiliară de 26 milioane de octeți. Trebuia să stăpînim acest monstru de oțel. Alte sisteme de operare, limbaje de înalt nivel...

— Vi se propunea un campionat în care trebuia extrem de repede să atingeți mari performanțe. Ce ați făcut?

— Ca să mă pun la punct, am lucrat zeci de nopți la calculator. Și nu numai eu. Erau probleme pe care nu le mai făcuse nimeni dintre noi. Am îndeplinit toate funcțiile ce revin astăzi personalului de calificare medie. Am făcut pe operatorul. Mă întrebam mereu: «De ce e așa? De ce merge? De ce nu merge?» Abia cînd a fost depășit acel moment al «șocului» a început o acumulare insistentă și în trepte. Ne-am putut multiplica problemele, le-am putut complica... Acum sîntem aici un colectiv, vreo 15—16 cercetători, care am putea aborda probleme dintre cele mai diferite, probleme importante pentru o întreprindere sau pentru munca de cercetare.

Matematica e un joc minunat pe care-l înveți odată cu alfabetul.

— Ce vă preocupă acum?

— Să construim un compiler care poate fi de mare utilitate facultății.

— Adică, ce urmăriți?

— Să găsim o legătură între programele complicate și diferite

Foto: Gr. PREPELIȚĂ

Matematicianul Petre Preoteasa «propune» calculatorului o problemă ▲

▼ «Cum se construiește un program?»

ale sistemului și să stabilim un limbaj de programare standard. Este o idee destul de greu de realizat. Ce vreau să spun? Acum, programarea este foarte mult legată de mașină. De tipul de calculator pe care-l ai. Limbaje sînt foarte multe: FORTRAN, COBOL etc. Întrebarea pe care mi-am pus-o e «ce-l învăț pe cel care trebuie să lucreze?» Ar trebui să-l învățăm bazele calculatorului și un limbaj care să ia și de la un calculator și de la celălalt. Un translator de limbaje. Să se poată face un program care să fie rulat și pe unul și pe altul.

— Ideea vă aparține, după cîte știu.

— E a mea, dar... E sigur că nimeni azi nu poate să-și închipuie că oferă rezultate utile lucrînd singur. Doar în echipă. Și conducerea grupului a avut-o conf. Dragoș Vaida.

— Ce loc are calculatorul în viața dvs.?

— Locul nr. 1. Nu poți realiza ceva realmente util, nou, dacă nu te contopești cu el. E un mare consumator de timp. Nu arareori, pentru a realiza un program de 5 minute, lucrezi la el zece ore. Pentru că aparatul nu poate rezolva o problemă dacă nu i-o dai pe limba lui. Și sînt o serie de faze intermediare... alcătuirea algoritmului, apoi transcrierea lui în limbaj de calculator...

— Merită?

— Cred că da. Rezultatul pe care-l obții justifică acest efort. Gîndiți-vă că avem de rezolvat o problemă interesînd un sistem economic. Sau doar o fabrică. Pentru a face un sistem informațional manual pot lucra 200 de oameni și rezultatele nu sînt întotdeauna cele mai bune. Dar nu numai atît. Deciziile se pot lua în timp util. Dacă o întreprindere are o producție de 2 milioane pe zi, vă imaginați ce ar însemna o întîrziere de 2—3 zile? De aceea, astăzi, nimic nu se poate face pentru a nu pierde — fără calculator. Acesta este drumul. Al lui este viitorul. Și mă refer la cele începînd din generația a 3-a. Pînă la ele nu te puteai gîndi să obții rezultate interesante pentru activitatea unei întreprinderi, a unei centrale industriale.

— Am aflat că ați predat un curs de calculatoare la elevii de liceu.

— Da, împreună cu alți doi colegi ai mei. Acum am predat un manual editurii.

— De ce zîmbiți?

— Îmi amintesc că cei de la editură, văzîndu-ne, își spuneau: «Sînt foarte tineri. Oare putem avea încredere în ei?» Uitau că și calculatorul e tînăr. Dar v-am întrerupt. Ce ați vrut să mă întrebați?

— Predînd, scriind un curs, trebuie să transmiteți o pasiune. Dv. de unde aveți această pasiune pentru calculator?

— Poate de la tovarășul profesor Moisil. El mi-a fost părintele spiritual. Mi-a îndrumat primii pași. Îmi spunea mereu «lucrează, lucrează și obține rezultate». De cîte ori era o problemă nouă, entuziasmul lui era imposibil să nu te cuprindă și pe tine. Apoi atmosfera de aici din colectivul Centrului, sub conducerea conferențiarului Ion Văduva. De fapt îi mai datorez cuiva atracția mea pentru matematică. Sînt dintr-o comună — Ciofrîngeni, din Argeș în clasele V—VII, îl aveam profesor la școala generală pe tovarășul Ion Velescu. Prin felul cum se purta, cum preda, a știut atît de bine să ne atragă spre matematică încît din această școală din cei treizeci de inși din clasa mea, mai mult de jumătate sînt astăzi absolvenți ai unor facultăți, avînd o solidă bază matematică, ingineri, matematicieni... Și am mai avut un noroc. Tatăl meu. Miner. Avea un talent înăscut și o anume delicatețe. Cu el împreună rezolvam problemele pînă în clasa a VII-a. În liceu — l-am urmat la Rîmnicu Vîlcea, cu profesori foarte valoroși — oscilam însă între politehnică și matematică. M-am hotărît pentru matematică, și în special pentru mașini de calcul, datorită «Gazetei matematice», articolelor din această revistă.

— Acum la ce visați?

— La compiler, desigur. Translatorul nu l-am făcut încă, dar mi-l imaginez.

— E important să imaginezi?

— Bineînțeles. Întotdeauna privești înainte viața. Dar nu e o imaginație «vagabondă», ci dirijată, ordonată. Știi bine încotro te îndrepți. Apoi mă mai gîndesc la teza de doctorat, tot în domeniul software-ului[*]. Și lucrez la un manual de informatică și logică. Sîntem un colectiv, din care fac parte conf. Constantin Popovici și Maria Lovin. Un manual care să răspundă cerințelor începutului de la clasele speciale de informatică.

— Emoții?

— Întrucîtva. Așa cum spunea tovarășul profesor Moisil, «orice carte e bună pentru că reprezintă un text, căci ea va spune răspicat și public dacă cel care a scris-o este valoros sau un impostor și nu trebuie să mai scrie».

A TREIA DIN LUME

Astăzi în țara noastră ființează o serie de centre de calcul cu profile și activități diferite și precis orientate spre problemele economiei și de planificare. Puțini știu că știința calculatoarelor la noi își are originea în anume preocupări ale matematicienilor de la Cluj (academician Tiberiu Popoviciu) și de la București. Într-o statistică întocmită nu de mult se arăta că școala de la București era a treia din lume în acest domeniu de cercetare, imediat după U.R.S.S. și S.U.A.

---

[*] echipament în componența calculatoarelor electronice care privesc problemele de programare, limbaj, traducere etc

Desen de SERGHIUȚĂ RADU, Roman,

MERIDIANE

ORAȘ SUBACVATIC

Un adevărat oraș subacvatic va lua naștere, în curînd, pe fundul lacului Bracciano, *în apropiere de* Roma. *«Prima piatră» a fundației viitorului oraș a fost pusă în luna mai 1971. Proiectul noului «mini-oraș» prevede ca locuințele, laboratoarele, clădirile destinate posturilor de radio și televiziune să fie construite din beton armat la o adîncime de 70 m.*

Se preconizează ca în acest oraș subacvatic omul să poată «locui» o durată de timp nelimitată.

ȘCOALA CELOR 7 MESERII

Pe poarta unei școli aflate într-unul din cartierele mărginașe ale capitalei indiene, New Delhi sînt afișate condițiile de admitere: «Sînt admiși băieți între 11 și 14 ani care nu au încă nici un certificat de absolvire și care doresc să învețe o meserie».

Planul de învățămînt al școlii este neobișnuit. În cei 3 ani cît durează școlarizarea, elevii sînt inițiați în 7 meserii după care sînt ajutați să se angajeze imediat.

Cadrele didactice de aici sînt de părere că elevii care urmează această școală sînt activi, au inițiativă și sînt dornici de învățătură.

În afara celor 3 ore de practică, elevii participă, zilnic, la cursuri de limba hindusă, matematică, științe sociale, etc.

Acest gen de școli, puține deocamdată în India, au fost inițiate de Organizația Internațională a Muncii, în colaborare cu UNICEF.

Zilnic, după orele de școală, pionierii din R.D. Vietnam participă la numeroase activități practice, dînd ajutor părinților la diferite munci. În multe cazuri cunoștințele însușite la școală sînt îmbinate cu practica. Iată un exemplu: pionierele unei școli din Hanoi dînd ajutor la munca de polenizare artificială a porumbului.

Știați că se poate schia și fără să existe zăpadă? Acești copii din Berlin (R.D.G.) ne demonstrează că se poate dar, cu o condiție: schiurile să fie cu rotile. La concursul organizat pe o șosea dinafara orașului, fiecare schior a parcurs — pe rotile — o distanță de 2,5 km. Întrecerea a fost tot atît de spectaculoasă ca și pe zăpadă.

Această imagine este des întîlnită în multe țări independente din Africa. Ea reprezintă un moment dintr-o lecție practică în care elevii învață cum să îngrijească corect plantele, în grădină. Plantatul răsadurilor, udatul, repicatul precum și alte operațiuni de îngrijire a plantelor sînt făcute de către elevi cu plăcere și interes, sub îndrumarea atentă a unor cadre specializate.

Una dintre numeroasele cocioabe ale unui cartier mărginaș din Bogota (Columbia). În acest fel de «locuințe», lipsite de cele mai elementare condiții de higienă, își duc traiul greu muncitori columbieni împreună cu familiile lor.

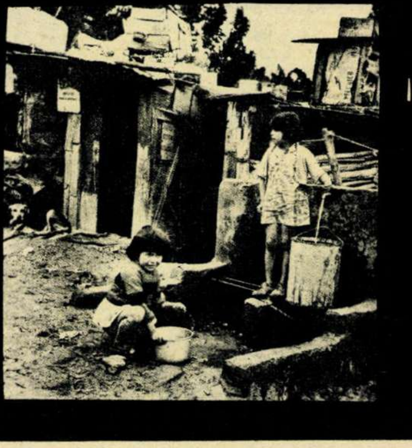

PETRE LUSCALOV

„OSTROVUL LUPILOR"

(Partea a doua)

EPISODUL XX

ROMAN FOILETON

Domnul Friedrich avea dreptate. În clipa în care ochii verzi și pieziși ai lui Babușcă începură să strălucească, Scatiul îi urmări privirea și înțelese îndată despre ce era vorba. În apropierea lor, lîngă zid, se afla un butoi de aluminiu, al cărui capac de tablă cineva îl rezemase de perete.

Scatiul știa că era singura cale care le mai rămînea. Trebuia să o încerce. Ca la un semnal, se repeziră amîndoi deodată spre butoiul de aluminiu. Peste un minut, înghesuiți în butoi, cu mîinile încordate pe capac, zburau pe scara de fier spre sala mașinilor, trecînd neobservați pe sub nasul domnului Friedrich și a celor doi complici ai săi.

După ce butoiul de aluminiu se oprise izbindu-se năpraznic de perete, Scatiul și Babușcă rămăseseră nemișcați, cu urechile ciulite, cu răsuflarea tăiată.

Apoi auziră cum pașii și vocile celor din sala mașinilor se îndepărtează, undeva spre încăperile de sus ale stației de pompare.

Babușcă desfăcu ușor capacul și ieși primul afară din butoi. Scatiul îl urmă. Dintr-un salt străbătură sala mașinilor, și zburind pe ușă afară, săriră din capul scării de beton, peste trepte, drept în apă.

În clipa aceea, Chiorul și omul cu fața vînătă își făcură apariția în ușa stației de pompare. Cu armele în mîini, gata să tragă, scrutară cu atenție întinderile pădurii de sălcii cufundate în întuneric.

— Au șters-o, mîrîi Chioru, punînd cu un gest mînios piedica la armă...

— Pe ăștia nu-i poți prinde ziua, dar pasă-mi-te noaptea...

Omul cu fața ciupită de vărsat, lasă arma la picior și rînji spre celălalt:

— Nu m-ai ascultat, șefule, ce să-ți fac? Atunci în pădure trebuia să le fi venit de hac... Dacă o să ne rupem gîtul, tot de la puștii ăștia doi o să ni se tragă... Ai să vezi!

— Ajunge cu pălăvrăgeala! spuse domnul Friedrich, apărînd deodată în spatele lor și împingînd-o în fața lui pe tînăra ingineră... Părăsim stația de pompare... Pregătiți barca.

Chiorul privi nedumerit.

— Și o luăm și pe doamna?

Domnul Friedrich îl fixă ironic.

— Da, și pe doamna, ca ostatecă... Dacă militarii dau peste noi, nu vor îndrăzni să tragă. Putem parlamenta. Ai înțeles? Tînăra ingineră își mușcă buzele.

— Vă faceți iluzii, domnule Friedrich, spuse ea apoi înfruntîndu-i privirea. Dacă într-adevăr militarii înconjoară balta, cu mine sau fără mine, nu veți putea trece de ei. Vă complicați numai situația...

Domnul Friedrich avu un rîs nervos, după care adăugă pe un ton poruncitor:

— Nu v-am cerut să vă gîndiți în locul meu! Vă rog, doamnă, inginer să luați loc imediat în barcă. Plecăm!

Tînăra femeie trecu pe lîngă Chioru și sprijinindu-se de umărul omului cu fața vînătă, care lipise barca cu motor de piciorul scării, se urcă în ea...

— Și cu mecanicii închiși jos, ce facem, domnule Friedrich? se interesă Chiorul.

— Lasă-i în plata domnului, spuse grăbit domnul Friedrich, urcîndu-se la rîndul său în barcă și instalîndu-se la volanul ei. Cu sau fără ei, mutrele voastre sînt oricum cunoscute militarilor. Cît despre mine, nici unul din ei nu m-a văzut la față. Hai, domnilor, nu avem timp de pierdut. Urcați-vă în barcă o dată!

Omul cu fața vînătă dezlegă barca ajutat de Chioru, și făcîndu-i vînt în larg, săriră la rîndul lor în ea. Motorul bărcii începu să duduie din ce în ce mai puternic, farurile se aprinseră și barca, prinzînd viteză, se pierdu în întunericul adînc al pădurii.

UMOR o UMOR o UMOR o UMOR o

DAN VASILE

K. BAPE - CEHOSLOVACIA

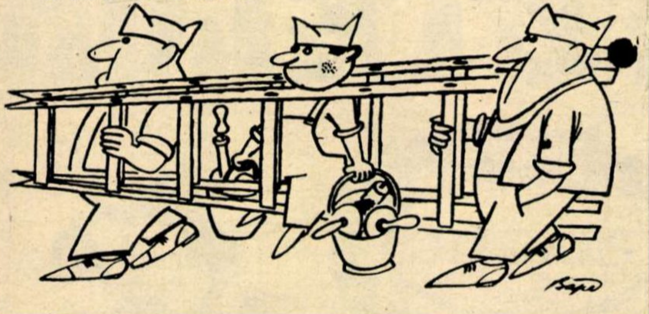

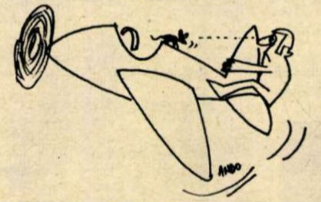

ANDO

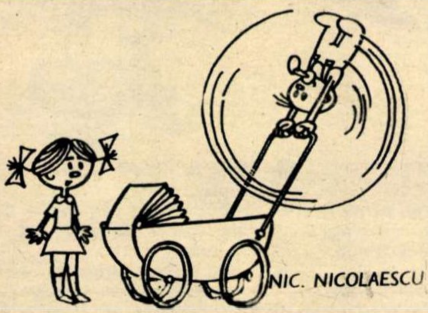

NIC. NICOLAESCU

VASILE CRĂIȚĂ MÎNDRĂ

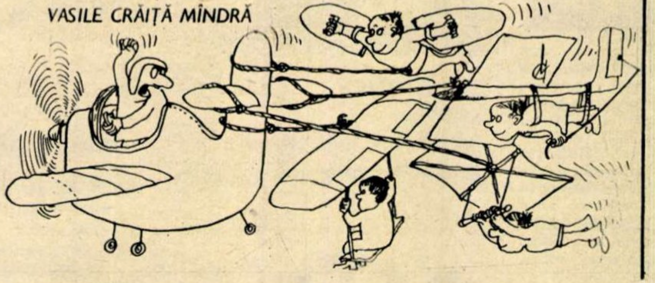

UMOR o UMOR o UMOR o UMOR o UMOR o UMOR o UMOR

MATEMATICĂ DISTRACTIVĂ

Sofismele matematice conțin erori, uneori atît de greu sesizabile, încît par adevăruri axiomatice. Dar oricît de bine ascunsă ar fi eroarea și oricît de corectă ar părea demonstrația, sofismele matematice rămîn ceea ce sînt: false adevăruri susținute de calcule contrafăcute.

Vă prezentăm două probleme, a căror judecată greșită vă invităm s-o descoperiți.

Triunghi cu arii diferite

Desenați pe o foaie din caietul de matematică triunghiul din figură, a cărui arie, considerînd pătrățelul drept unitate de măsură, este egală cu 24. Imaginați-vă că, tăind cu foarfeca de-a lungul liniilor îngroșate, obțineți 6 figuri: 4 triunghiuri și 2 suprafețe în formă de L. Faceți încă un efort de imaginație și admiteți că, după ce l-ați colorat pe pe partea din spate, ați întors triunghiul cu fața în jos, schimbînd așezarea suprafețelor L astfel încît să arate ca în figura a doua. De data aceasta rămîn două pătrățele libere, deci căpătăm o arie mai mică decît prima cu 2 unități. Cum este posibil ca cele două fețe ale unui același trunghi să aibă arii diferite?

(Ultimul sofism a fost descoperit de L. Vosburgh Lyons și reluat de M. Gardner)

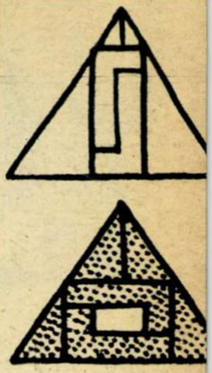

● ● ●

Cantități egale, sau neegale?

Considerăm egalitatea $a = b + c$, în care evident: $a > b$, $a > c$.

Înmulțim ambii membrii cu $(a - b)$. Obținem succesiv:

$$a^2 - ab = ab + ac - b^2 - bc$$
$$a^2 - ab - ac = ab - b^2 - bc$$
$$a(a - b - c) = b(a - b - c).$$

Simplificînd cu $(a - b - c)$, rezultă:

$$a = b$$

Dar, din datele problemei, $a = b + c$. Unde este eroarea?

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

Cine sînt Monica, Tudoran și Sandu Voinea? Începînd din numărul viitor, veți întîlni aceste personaje în noul nostru serial de bandă desenată, intitulat «OPERAȚIUNEA BARAJ»!

ROMAN FOILETON

— Au luat-o cu ei pe tovarășa inginer, îi șopti îngrijorat Scatiul lui Babușcă în vreme ce începu să înoate spre stația de pompare... Ne-au lăsat barca... Trebuie s-o luăm și să ajungem repede la nenea Vlad. Dă-i bătaie, Babușcă!

Apropiindu-se de stația de pompare cei doi băieți se cățărară din nou pe treptele scării, și se repeziră spre barca care îi aștepta cu vîslele fixate în straplazane.

— Mîinile sus și nici o micare! auziră ei deodată o voce poruncitoare la spatele lor.

Neîndrăznind să întoarcă privirile Scatiul și Babușcă ridicară încet mîinile deasupra capului.

— Și-acum... întorceți-vă! continuă vocea pe același ton... și fără trucuri, Scatiule și Babușcă... Vă cunosc eu!

Scatiul și Babușcă întoarseră încet privirile spre cel care le vorbea. În ușa stației de pompare stătea un bărbat îmbrăcat într-o salopetă, ținînd în mînă un revolver cu țeava îndreptată spre ei.

— «Prințul»! strigară deodată bucuroși dar și uluiți cei doi băieți, recunoscîndu-l... Nenea Preda.

Preda era ofițerul de securitate care jucase rolul «Prințului» și care fusese salvat în ultima clipă din ghiarele Chiorului, datorită Scatiului și lui Babușcă.

— Ce mă priviți așa? izbucni într-un rîs voios Preda în vreme ce vîra revolverul în buzunarul salopetei. Eu sînt... da... «Prințul» în carne și oase!

Scatiul și Babușcă continuau să-l privească cu gura căscată. Nu pricepeau nimic.

— Tocmai acum noi... bîigui Scatiul aruncînd o clipă privirea în direcția în care dispăruse nu de mult barca cu motor. Păi adineauri, tovarășa inginer...

— Au luat-o ostatecă? continuă să rîdă Preda... Vrei să spui pe ofițerul de securitate, tovarășa Elena? Este simplu, băieți... I-am întins o cursă domnului Friedrich... Și Friedrich a căzut în ea.

În clipa aceea, undeva, în adîncurile pădurii de sălcii, răsuna duduitul motoarelor șalupei militare care se întorcea.

Peste cîtăva vreme, șalupa ieși din pădure și se apropie de stația de pompare, învăluind-o în focul orbitor al reflectoarelor sale. Pe puntea șalupei, cei doi băieți îl zăriră pe Vlad, și pe Spic. Alături de ei stătea o femeie tînără, îmbrăcată în pantaloni negri, și într-o canadiană subțire de mătase de culoare albastră.

ROMAN FOILETON

Zărindu-și prietenii pe scara de beton a stației de pompare, cîinele lup, se sprijini cu labele din față de corzile de frînghie care împrejmuiau puntea, și începu să latre vesel și zgomotos.

Cînd șalupa acostă la piciorul scării de beton, cei doi băieți strigară «Spic!» și sărind peste corzile de frînghie, îl prinseră.

Vlad îi salută pe cei doi băieți cu un gest ușor parcă nedorind să tulbure întîlnirea dintre cei trei prieteni, după care o ajută pe tînăra femeie care îl însoțea să coboare de pe șalupă pe scară.

— După cum vedeți, tovarășă ingineră... îi spuse zîmbind Vlad, micul dumneavoastră concediu s-a încheiat... vă puteți lua înapoi în primire stația de pompare... O vreme va mai trebui să lucrați cu «mecanicii» noștri... sper să nu vă facă greutăți... Sînt absolvenți ai Institutului politehnic.

Tînăra femeie îi întinse cu un gest prietenesc mîna.

— Deși nu pricep nimic din ce se întîmplă , după zgomotul motoarelor îmi dau seama că totul merge bine aici... La revedere, tovarășe colonel.

Și tînăra femeie, adevărata ingineră a stației de pompare, se despărți de Vlad, intrînd repede în clădirea stației de pompare.

Vlad și Preda, se urcară pe puntea salupei militare.

— Totul merge așa cum ați prevăzut, tovarășe colonel, îi raporta Preda... Friedrich a interceptat mesajul radio transmis de dumneavoastră, prin care cereați ajutoare să înconjurați stația de pompare, și a fugit luînd-o ca ostatecă pe tovarășa căpitan Elena...

Vlad tăcu un semn pilotului din cabină să pornească șalupa, și continuă cu un aer mulțumit:

— Am dat dispoziție tuturor posturilor noastre de pîndă să-l lase să treacă... În situația creată va lua legătura cu «cardinalul» pentru a cere instrucțiuni... E timpul să știm cine se ascunde sub acest misterios personaj...

Vlad îl privi pe Preda și se apropie de cei doi băieți.

— Și-acum, băieți, spuse el pe un ton vesel... mai lăsați-l pe Spic și povestiți-mi peripețiile voastre cu domnul Friedrich... Cred că aveți ce să îmi povestiți... Nu-i așa?

Șalupa militară prinse viteză, secerînd cu razele subțiri și scînteietoare ale reflectoarelor sale scorburile groase și uscate ale pădurii de sălcii învăluite în beznă.

Nimeni din cei de pe punte nu știa însă că marea aventură a Scatiului și a lui Babușcă abia începea.

(Va urma)

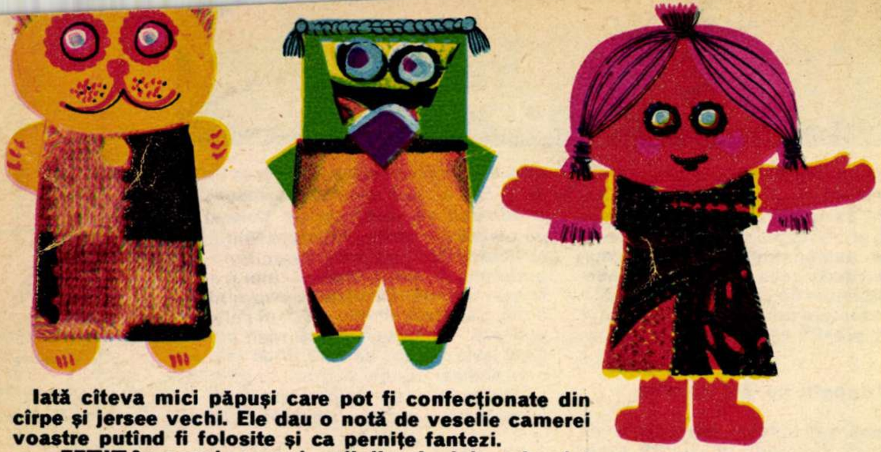

Iată cîteva mici păpuși care pot fi confecționate din cîrpe și jersee vechi. Ele dau o notă de veselie camerei voastre putînd fi folosite și ca pernițe fantezi.

FETIȚA: capul, corpul, mîinile și picioarele sînt niște săculeți umpluți cu vată, cîlți sau melană, care se unesc între ei prin cusături. Părul poate fi din fire lungi de lînă, adunate în vîrful capului. Ochii și fața le brodați cu ață în urma acului sau drug.

BUFNIȚA: capul și corpul sînt 2 săculeți plini cu vată, cîrpe etc. Ciocul, aripioarele și lăbuțele sînt fără umplutură. Ochii îi brodați cu lînică, iar părul îl împletiți din lînă.

CĂȚELUL: este alcătuit din cîrpă și o bucățică de pulover vechi. Se asamblează după indicațiile anterioare.

„PRIETENI“ - Foto: ABIBULA CADRI - Liceul Techirghiol

PLANTELE DIN APARTAMENT

Plantele din apartament, pentru a se dezvolta normal, au nevoie de lumină, aer (nu curent), căldură și umiditate. Lumina cît de mare le priește, dar nu le așezați la soare. Iarna, aerisirea camerelor în care avem plante se va face în momentul cel mai cald al zilei. Dacă afară temperatura este sub 0°C, planta va fi trecută în altă cameră în momentul aerisirii. Umiditatea va fi proporțională cu căldura; cu cît este mai cald, plantele vor fi udate mai mult. Iarna vom avea grijă să punem recipiente de apă pe calorifer.

VAZĂ PENTRU FLORI

Dintr-un pahar sau un borcan. cu puțină îndemînare, vă puteți face o vază de flori. Tăiați dintr-un carton un semicerc pe care-l lipiți cu gumă arabică în așa fel încît să obțineți un con. Tăiați din vîrful conului o mică parte (locul folosit pentru introducerea florilor). Pentru ca vaza să fie cît mai frumoasă împodobiți-o cu desene sau figuri colorate decupate din reviste.

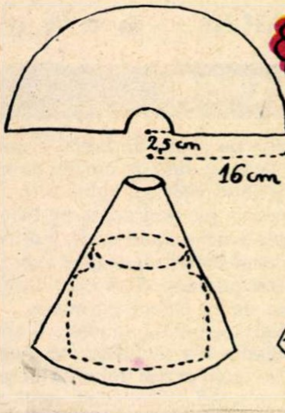

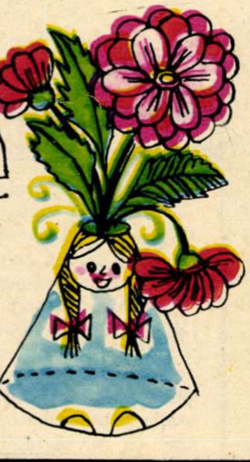

„CUMPĂNA“ - Cercul foto, Casa pionierilor Turda

Pagina FETELOR

PRACTIC

E BINE SĂ ȘTIȚI

- *Atunci cînd prăjiți carne sau cartofi adăugați uleiului din tigaie puțină sare. Împiedică uleiul să vă stropească.*
- *Înlăturați mirosul de ceapă de pe cuțite frecîndu-le cu sare.*
- *Dacă friptura s-a ars luați-o de pe foc, tăiați-i părțile arse, puneți-o într-o strecurătoare și acoperiți-o. Așezați strecurătoarea deasupra unei oale, pe fundul căreia fierbe puțină apă. Lăsați-o să fiarbă înăbușit în abur, 15—20 de minute. Aburul fierbinte înlătură mirosul de ars.*

Vreți să faceți o surpriză celor de acasă?

Pregătiți un tort gustos într-un timp foarte scurt și fără multă cheltuială.

100 grame migdale sau nuci bine măcinate, amestecate cu aceeași cantitate de zahăr, 50 gr. coajă rasă de lămîie, 50 gr. stafide, se amestecă cu spuma de albuș de la 4 ouă. Acest amestec se pune pe foi de plăcintă așezate în rînduri într-o tavă unsă cu unt. Se pune la cuptor la foc mic și se lasă timp de o oră. După ce îl scoatem, tortul se unge cu un sirop gros de lămîie.

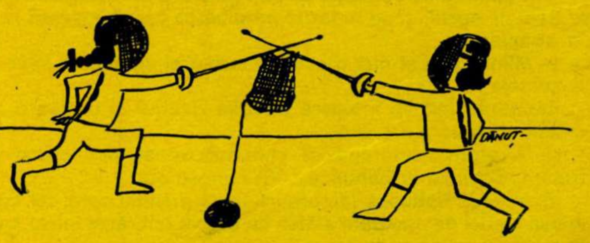

DORESC SĂ CORESPONDEZE CU VOI

Mioara Mincu (13 ani) comuna Bălăcița, județul Mehedinți; **Margareta Bistrian** (14 ani) Lugoj str. A. Mureșan nr. 18, județul Timiș; **Manuela Nicolau** (13 ani) Iași str. I. Creangă nr. 59, bl. L–3, sc. C, ap. 3; **Maria Negrea,** cl. a VII-a, comuna Tuglui, județul Dolj, of. p. Podari; **Constanța Beatrice Bagi,** 14 ani, satul Săliște de Vascău nr. 79, comuna Cristiorul de jos, județul Bihor; **Irina Szekely** (13 ani) președintă de detașament, comuna Roșia Montană;

GRASIYNA CETERA, *Tarnów, ul. Pogodna 42, Polska și* **BARBARA FRANKAVICZ,** *Tarnów, ul. Dluga 28, b, Polska — vor sa corespondeze pe teme de film, teatru, muzică.*

JAROSLAVA ADAMOVA, *Jindušská 293, Pardubice, Cehoslovacia (16 ani) — corespondează în limbile rusă și germană. Pasiunile ei: tenisul și muzica. Colecționează ilustrate.*

TERESA KOWALEWSKA, *Przerosl, pow. Suwatki wg. Biatystok, Polska. Are 14 ani și dorește să corespondeze în limbile polonă și rusă pe teme de muzică, film, geografie și sport.*

Ticuţă

Scenariu şi desene: **POMPILIU DUMITRESCU**

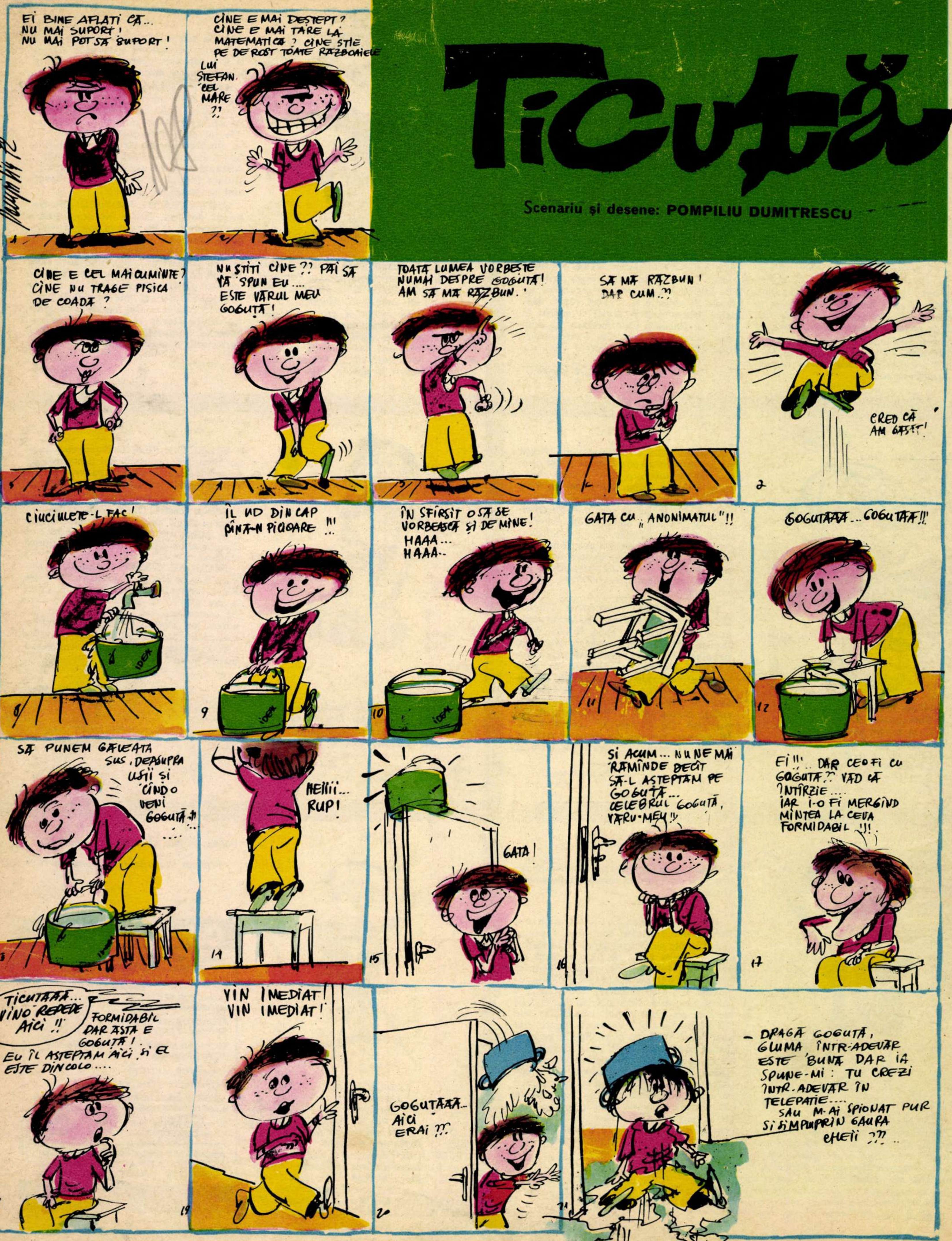
EI BINE AFLATI CĂ... NU MAI SUPORT! NU MAI POT SĂ SUPORT!
CINE E MAI DESTEPT? CINE E MAI TARE LA MATEMATICĂ? CINE STIE PE DE ROST TOATE RĂZBOAIELE
LUI STEFAN CEL MARE ??
CINE E CEL MAI CUMINTE? CINE NU TRAGE PISICA DE COADĂ?
NU STITI CINE?? PĂI SĂ VĂ SPUN EU.... ESTE VĂRUL MEU GOGUTĂ!
TOATĂ LUMEA VORBESTE NUMAI DESPRE GOGUTĂ! AM SĂ MĂ RĂZBUN.
SĂ MĂ RĂZBUN! DAR CUM..??
CRED CĂ AM GĂSIT!
CIUCIULETE-L FAC!
IDEAL
ÎL UD DIN CAP PÎNĂ-N PICIOARE !!!
ÎN SFÎRSIT O SĂ SE VORBEASCĂ SI DE MINE! HAAA... HAAA..
GATA CU „ANONIMATUL"!!
GOGUTĂĂĂ... GOGUTĂĂ!!
SĂ PUNEM GĂLEATA SUS, DEASUPRA USII SI CÎND O VENI GOGUTĂ!!...
MEIIII... RUP!
GATA!
SI ACUM... NU NE MAI RĂMÎNDE DECÎT SĂ-L ASTEPTĂM PE GOGUTĂ... CELEBRUL GOGUTĂ, VĂRU-MEU!!
EI!!.. DAR CE O FI CU GOGUTĂ?? VĂD CĂ ÎNTÎRZIE.... IAR I-O FI MERGÎND MINTEA LA CEVA FORMIDABIL!!!
TICUTĂĂĂ... VINO REPEDE AICI!!
FORMIDABIL DAR ASTA E GOGUTĂ! EU ÎL ASTEPTAM AICI SI EL ESTE DINCOLO....
VIN IMEDIAT! VIN IMEDIAT!
GOGUTĂĂĂ... AICI ERAI ???
– DRAGĂ GOGUTĂ, GLUMA ÎNTR-ADEVĂR ESTE BUNĂ DAR IA SPUNE-MI: TU CREZI ÎNTR-ADEVĂR ÎN TELEPATIE.... SAU M-AI SPIONAT PUR SI SIMPLU PRIN GAURA CHEII ???..

Biblioteca municipală
Tîrg

Cutezătorii

5

JOI, 3 FEBRUARIE 1972.
ANUL VI (226)
16 pagini, 1 leu

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

În acest număr:

- „EU ÎNVĂȚ, TU ÎNVEȚI, EL...”
- *Pasărea* MĂIASTRĂ
- DIALOGUL NOSTRU: CUM ORGANIZĂM ACTIVITĂȚILE NOASTRE CULTURAL-ARTISTICE?

Operațiunea „Baraj”

SURÎSUL OPERETEI
Foto: GR. PREPELIȚĂ

ÎN ZILELE DE 25 ȘI 26 IANUARIE 1972 A AVUT LOC LA PRAGA CONSFĂTUIREA COMITETULUI POLITIC CONSULTATIV AL STATELOR PARTICIPANTE LA TRATATUL DE LA VARȘOVIA, DE PRIETENIE, COLABORARE SI ASISTENȚĂ MUTUALĂ.

DIN PARTEA REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA, LA CONSFĂTUIRE AU PARTICIPAT TOVARĂȘII: NICOLAE CEAUȘESCU, SECRETAR GENERAL AL PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN, PREȘEDINTELE CONSILIULUI DE STAT AL REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA, CONDUCĂTORUL DELEGAȚIEI, ION GHEORGHE MAURER, MEMBRU AL COMITETULUI EXECUTIV, AL PREZIDIULUI PERMANENT AL C.C. AL P.C.R., PREȘEDINTELE CONSILIULUI DE MINIȘTRI AL REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA, PAUL NICULESCU-MIZIL, MEMBRU AL COMITETULUI EXECUTIV, AL PREZIDIULUI PERMANENT, SECRETAR AL C.C. AL P.C.R., CORNELIU MĂNESCU, MEMBRU AL C.C. AL P.C.R., MINISTRUL AFACERILOR EXTERNE.

ÎN FOTOGRAFIE: Aspect de la sosirea în patrie, pe aeroportul Băneasa.

Scrisoarea săptămînii

* A FI UTECIST *

Se vor împlini în curînd cinci decenii de la crearea Uniunii Tineretului Comunist. De-a lungul unei jumătăți de veac, uteciștii patriei noastre au făcut ca, mereu împrospătate, cele mai frumoase energii ale tinereții să înflorească sub stindardul de luptă al partidului comunist, să-și aducă vibranta lor contribuție la lupta de eliberare socială, pentru alungarea fascismului, pentru făurirea minunatei orînduiri în care creștem și ne visăm astăzi viitorul.

A fi utecist înseamnă a fi, încă din fragedă vîrstă, un ostaș credincios și cutezător al Partidului Comunist Român, un militant pentru idealul comunist, pentru demnitatea și fericirea patriei, a poporului căruia aparținem. Noi înșine, pionierii de azi, uteciștii de mîine, creștem, învățăm și ne formăm astfel încît să merităm mai tîrziu marea cinste de a fi primiți în rîndurile celor mai buni fii ai poporului — comuniștii. Ca viitori uteciști, noi, cei aflați astăzi la vîrsta cravatei roșii cu însemn tricolor, participăm la sărbătoarea fraților noștri mai mari trăind și mai puternic dorința fierbinte de a păși cît mai curînd în mijlocul lor, de a prelua de la ei minunata ștafetă a cutezanței, a generațiilor îngemănate sub aceleași înalte idealuri ale luptei partidului comunist.

Noi, pionierii, știm că de-a lungul celor 50 de ani, Uniunea Tineretului Comunist a crescut generații de fii de nădejde ai patriei, ai partidului. Răspunzînd vibrantei devize «Tot înainte!», fiecare pionier are în suflet pilda vie a făurarilor României socialiste, a comuniștilor; fiecare pionier se străduie ca, după împlinirea vîrstei de 14 ani, să fie un destoinic utecist.

Pionier — utecist — comunist, emoționant cîntec al vîrstelor. Sub lumina lui, copilăria noastră fericită și cutezătoare capătă sens major și un relief fascinant, sporind astfel — după puterile noastre, cu elanul și făgăduințele ce le întruchipăm — bucuriile și certitudinile de azi, împlinirile minunatului nostru popor.

Cutezătorii

Soli ai pionierilor din Alba-Iulia, Brăila, Buhuși, Buzău, Galați și Vaslui s-au întîlnit la 23 ianuarie cu pionierii din Focșani într-un emoționant moment evocator al Unirii Principatelor, în cadrul celei de a III-a ediții a **«Întîlnirii la hotar»**.

a

ACTUALITĂȚI CUTEZĂTORII

Carnet de reporter

Cu aparatul de fotografiat în incinta Liceului «Frații Buzești» din Craiova

• Luminoasele holuri ale liceului oferă vizitatorului o adevărată expoziție de afișe cu tema: «Cărți scrise pentru pionieri și școlari».

• În cadrul recentelor întîlniri cu scriitorii, pionierii le-au oferit acestora, ca semn de prețuire și invitație pentru noi întîlniri, frumoase plachete executate de ei în atelierele școlii.

• Moment de febrilitate creatoare: Pionierii din clasa a III-a pregătesc costumele Albei ca Zăpada, coșulețele Scufiței Roșii. Să fie semnul unui spectacol pe care-l pregătesc în taină?... Se înfăptuiește o inițiativă?

• Un instantaneu în curtea școlii ne oferă un alt grup harnic. Sînt micii naturaliști care și în timpul iernii, profitînd de o zi bună, au grijă de «aleea amintirilor». În prim plan, bradul sădit în cinstea semicentenarului partidului și teiul sădit de pionieri spre cinstirea lui Mihai Eminescu. Există pe această alee peste douăzeci de copăcei, fiecare însemnînd un eveniment.

• Dar aparatul fotografic, ca de obicei, atrage curioși... Sau, poate, jos la intrare a sosit un oaspete drag?!

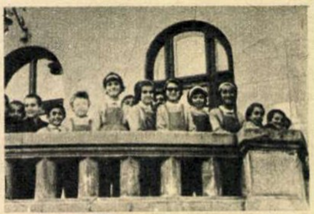

MICROINTERVIU

* ȘCOLAR ȘI ACTOR *

Pe ecrane, un nou film românesc: «Atunci i-am condamnat pe toți la moarte». În rolurile principale: binecunoscutul **AMZA PELLEA** și **Cristian Șofron**, un băiat de vîrsta «Cutezătorilor», elev în clasa a VII-a, la **Școala generală nr. 196 din București.**

L-am întrebat pe Cristian: **Ce ne poți spune despre debutul tău?**

— De cînd eram în clasa a III-a, visam să mă fac actor. Eram nelipsit de la serbările noastre școlare. La Palatul pionierilor am făcut parte din ansamblul «Românașul».

— **Care a fost cel mai greu moment legat de rolul pe care îl joci în acest film?**

— Au fost mai multe asemenea momente. Primul: selecționarea, la care au concurat foarte mulți copii. Filmul cere multă concentrare și foarte multă sinceritate, iar cea mai grea secvență a fost despărțirea de bătrînul prieten, excelent interpretat de Amza Pellea. E un moment impresionant și abia după vreo cinci încercări am reușit să-l «trăiesc» cu adevărat, în așa fel încît, după ce s-a tras ultima «dublă», nu mă mai puteam opri din plîns.

— **Ce ți-a plăcut cu osebire** să **joci în film?**

— Retrospectivele, acele momente în care eroul își amintește de fratele său ucis de Siguranță și pe care îl iubea atît de mult.

— **Alte întîmplări legate de realizarea filmului...**

— Cîteva «comice». Pentru a se turna cadrul în care Ipu trebuia să plece iar eu trebuia să merg cîțiva pași cu privirea ațintită în urma lui, fuseseră așezate niște cuburi ca eu să pot păși printre ele dar, de fiecare dată, mă împiedicam și le răsturnam. Așa că, în cele din urmă, a trebuit să se renunțe la ele. Altă dată m-a apucat subit o durere de dinți și toată echipa a fost nevoită să întrerupă filmarea.

— **Cum ai reușit să împarți munca de elev cu cea de actor?**

— Ne-am împăcat destul de bine, cred, și am reușit chiar să recuperez în timp record lecțiile la care am lipsit în perioada turnării.

— **Un nou rol?**

— Nu «principal», dar la care țin, în filmul «Doi ani de vacanță», după romanul lui Jack London.

VĂ AMINTIȚI?

Numărul care va apărea la 2 martie va fi UN NUMĂR VESEL, UN NUMĂR «MĂRȚIȘOR», SCRIS ȘI DESENAT DE VOI.

Materialele–știri fotografii, glume, caricaturi, poezii și povestiri se primesc la redacție pînă la data de 6 februarie. Tot în acest număr, O SURPRIZĂ FORMIDABILĂ!

Trimiteți desene, frumos colorate, cu tema BUCURIILE PRIMĂVERII, (în școala voastră, în satul sau orașul vostru), tot pînă la data de 6 februarie. Odată cu publicarea celor mai frumoase desene va fi lansat marele concurs internațional de artă plastică organizat de «Cutezătorii» în colaborare cu UNICEF.

Vă amintiți de elevul Popa Mihalache, din Tichilești-Brăila? La un asemenea concurs al revistei, el a cîștigat o frumoasă excursie în Corsica...

Cîți dintre voi îi vor urma?

Amănunte asupra concursului BUCURIILE PRIMĂVERII, în numărul VESEL, numărul MĂRȚIȘOR, din 2 martie, a.c. scris și desenat de CITITORII REVISTEI.

* AFIȘ *

• Cel de al II-lea Salon național al cărții s-a bucurat de-a lungul celor zece zile, cît a fost deschis, de prezența a numeroși vizitatori, printre care, foarte mulți școlari.

• Editura «Ion Creangă» s-a întîlnit cu cititorii săi la teatrul «Țăndărică». Scriitorul Alecu Popovici s-a întreținut într-un dialog viu cu tinerii cititori, după care a urmat spectacolul de păpuși cu «Cartea cu Apolodor».

• Tot în cadrul Salonului, scriitorii Veronica Porumbacu, Nicolae Tăutu, Vasile Băran și alții au dat autografe copiilor.

Agenda C.N.O.P.

• O delegație a Palatului Pionierilor din București a plecat în R.P. Polonă, la invitația conducerii Casei tineretului din Varșovia, în cadrul realizării unui schimb de experiență în problemele activității tehnico-științifice.

• În vederea participării la sesiunea internațională a tineretului pe tema «Munca — instruirea — timpul liber — mediul — sarcini sociale ale timpului nostru», o delegație a Consiliului Național al Organizației Pionierilor din țara noastră se află în Republica Federală a Germaniei. Delegația este condusă de tovarășa Rozalia Kopandi, șefa comisiei cultural-artistice.

Stelian Ciută

Aici scriu și desenează COPIII

ROZETA SĂPTĂMÎNII

„INVINCIBILII" din clasa a V-a!

La început, noi, cei mai mari, nu ne puteam explica cum se face că pionierii din detașamentul clasei a V-a pot realiza atîtea lucruri frumoase. Ori sînt invitați în vizită într-o altă localitate, ori primesc ei pe alții, ori ne iau premiile la concursuri «de sub nas», că ne minunăm și noi, de atîta... îndrăzneală. În domeniul activităților pionierești, în unitatea noastră sînt considerati ca invincibili. Să nu credeți că n-am încercat niciodată să-i egalăm. Odată am hotărît să-i întrecem la numărul de abonamente la «Cutezătorii». Ne-am abonat întreaga clasă dar de învins tot am fost învinși. Aveam însă o scuză: erau mai numeroși... cu unul! Ieri, una și mai și. A sosit o scrisoare simplă, ca oricare alta. Era, bineînțeles, pe adresa celor dintr-a V-a, iar la «expeditor» se afla adresa unei școli din Buzău. Pînă aici, nimic senzațional; i-am invidiat însă cînd am auzit că vor face schimb de motive populare cu buzoienii și că în vară își vor face vizite reciproce. Oricum, un asemenea schimb e de invidiat. Parcă îi vedem veseli, plini de voie bună strîngînd modele populare; parcă îi vedem urcînd în autocarul cu adresa «Buzău» sub privirile noastre uimite. Și ne spunem mereu «de ce n-a dat norocu' ăsta peste noi?!». Deocamdată sîntem nevoiți să acceptăm situația. Dar și noi le pregătim ceva. O să vedeți în curînd ce surpriză frumoasă o să vă facem.

GHEORGHE TRUȚĂ,
clasa a VII-a
Școala generală nr. 1,
Călui — Olt

N.R. Iată o competiție în care sîntem implicați și noi ca arbitri sau spectatori, după cum doresc să ne considere cele două părți. De fapt după părerea noastră sînt doi combatanți și... trei cîștigători: cele două detașamente și întreaga unitate de pionieri care-și va îmbogăți programul cu activități foarte frumoase și interesante.

PIONIERI ÎN FIECARE CLIPĂ

Semnificația unui gest

E o dimineață mohorîtă, pîcla deasă îți taie respirația. Elevii claselor mici se îndreaptă grăbiți spre școală. Nu peste mult timp clopoțelul va chema pe copii la ore. Pionierul Vasile V. Ciugulitu, elev în clasa a III-a, este foarte emoționat. În mînă ține strîns o legătură. Se desparte de grupul de copii și, cu pasul iute și apăsat, se îndreaptă spre cancelaria școlii. Sfios, Vasilică bate la ușă.

— Tovarășe învățător, am găsit pe șosea o legătură cu mulți bani.

În aceeași zi, în fața unității de pionieri, Vasile V. Ciugulitu de la Școala generală nr. 1 din comuna Mîrșa, județul Ilfov, a fost felicitat pentru fapta lui bună.

Păgubașul, tatăl unei familii numeroase a adus mulțumiri pionierului, familiei și educatorilor săi.

prof. CONSTANTIN PĂUN Com. Mîrșa. jud. Ilfov.

SALVATORII

Cei doi prieteni își făceau, ca deobicei, lecțiile împreună. cînd simțiră un miros înecăcios în toată casa. Ionel se sculă de la masă, intră în bucătărie și se uită apoi și în camera vecină. Nimic. Din nou se așeză la lecție. Deodată, colegul lui, Ștefan, se ridică în picioare.

— Arde! strigă el speriat.

Apartamentul vecin a luat foc! Flacăra din acest apartament creștea în intensitate. Fără să mai stea p uri, cei doi băieți alergară spre ușa apar mentului încercînd să pătrundă înăuntru Ușa era încuiată. Au bătut la ușile vecinilor să ceară ajutor. Vecinii au forțat ușa, iar cei doi copii au alergat la primul telefon să anunțe pompierii. În apartament se afla un băiețel de vreo 2 ani care, jucîndu-se cu chibriturile, a provocat un incendiu.

Intervenția celor doi pionieri, Octavian Ionaș și Ștefan Crețu, elevi în clasa a IV-a a contribuit la salvarea vieții băiețelului și a unei mari părți din lucrurile aflate în locuință.

Fapta celor doi pionieri s-a făcut cunoscută atît în unitatea de pionieri din școală cît și în întregul oraș.

CAMELIA OSTRICEANU, comandanta unității de pionieri de la Șc. gen. nr. 2 Cugir, jud. Alba.

Gînduri

Prin arterele timpului pulsează tainice gînduri
Izvorîte din cîntecele codrilor și din muguri,
Izbucnite din vulcanii primăverilor,
Din oda imaculată a iernilor,
Din apele ce curg în ritmul doinelor.
Gînduri tresar în visul cerbilor,
În ochii vîntului ce doarme la răspîntia depărtărilor.
Tocite sînt vitraliile rupte din plaiul gîndurilor-
Gînduri ce simbolizează zăpezile de pe trupul hulubilor.

PETRE SCUTELNICU
Liceul nr. 5, Tîrgu Mureș

Pe drumul țării

Pe drumul țării sînt fîntîni de soare,
Ce s-au deschis sub bolți de primăvară,
Spre unda lor odihnitoare,
În stoluri berzele coboară.

Dumbrăvile rîd iarăși în lumină
Ca Dunărea și visurile mele,
Cînd prinde viață frageda sulfină
Sub cerul însorit cu rîndunele.

Livada zumzăie în zvon de muguri
Pe crengile mustind ciorchini de rouă
Ies pe cîmpii, sub aripe de pluguri.
Cu fulgi de aur plouă, plouă.

ELISABETA BOSCENCO
Școala generală nr. 5, Galați

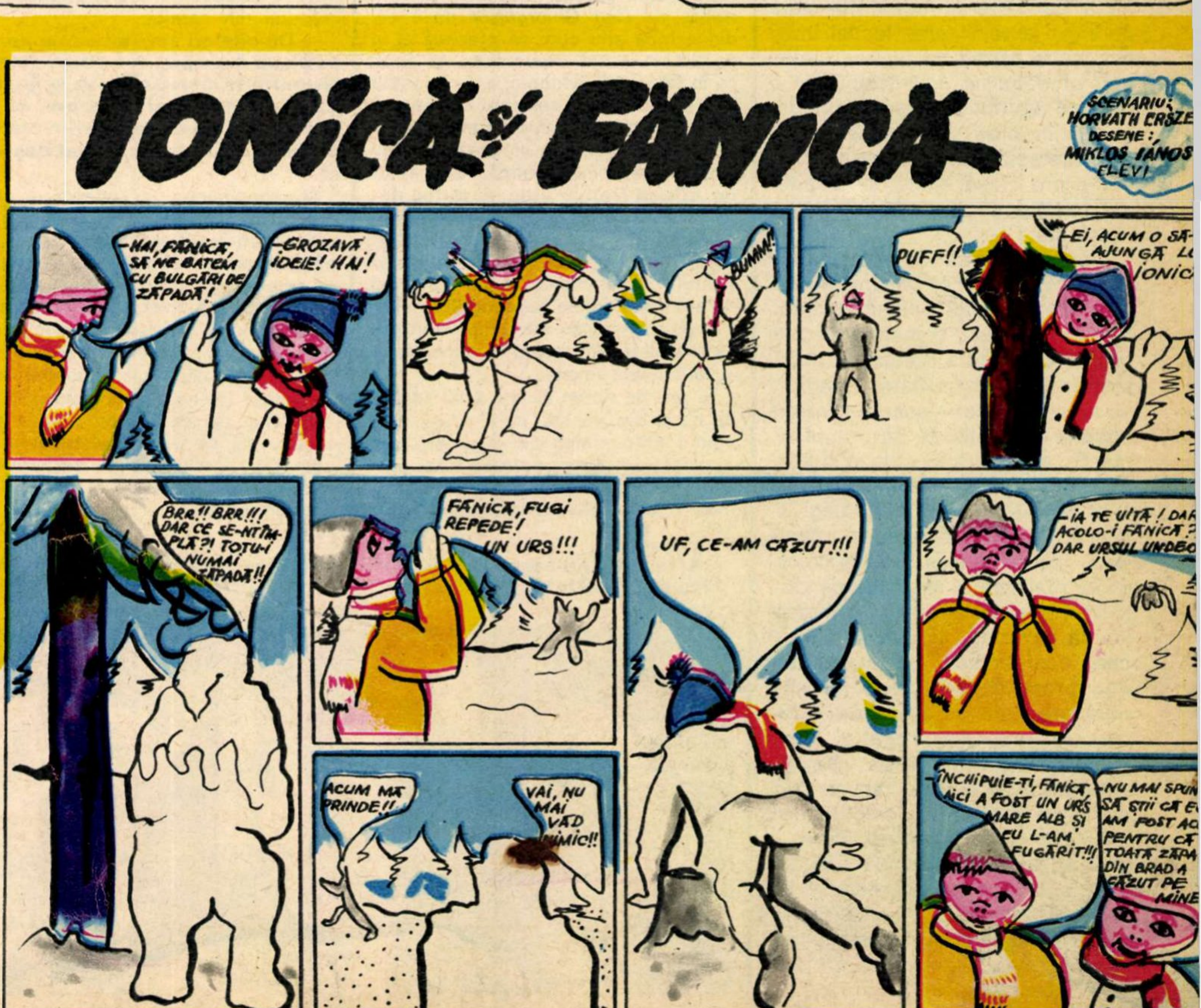

EU ÎNVĂȚ, TU ÎNVEȚI, EL...

...urmează — firesc, nu-i așa? — **ÎNVAȚĂ.** Și acesta e adevărul care ți se impune din prima clipă, odată intrat pe porțile *Liceului nr. 4, Iași*. Localul nou al școlii, perfect întreținut, coridoarele frumos împodobite, sălile de clasă respirînd a curățenie și bună organizare, conturează o carte de vizită pe care elevii și pionierii o îmbogățesc cu rezultate dintre cele mai bune la învățătură.

Asistăm la clasa a VII-a C, la o oră de naturale. Materialul didactic pregătit din timp, disciplina perfectă, participarea numărului mare de elevi la verificarea lecției învățate și, la sfîrșit, la fixarea lecției nou predate, ne dovedesc, încă o dată, că reputația de care se bucură școala în oraș se explică tocmai prin interesul și seriozitatea cu care în fiecare clasă, elevii se străduiesc astăzi să depășească ce-au reușit ieri.

Le-am remarcat în timpul orei. În pauză am aflat că *Mioara Sauciuc* este comandanta detașamentului, iar *Carmen Olaru* comandanta unei grupe. O singură medie de nouă, restul zece, majoritatea mediilor de nouă și zece — așa se prezintă situația la învățătură pe primul trimestru a celor două colege și prietene. O situație asemănătoare poate fi întîlnită la mulți alți colegi. Evident, discuția noastră pornește de la realitățile clasei, de la obiectivele realizate și ambițiile pe care și le propun. Și am avut acum ocazia să surprind, în tonul sigur cu care comandanta detașamentului îmi vorbea despre colegii ei, și o oarecare notă de amărăciune, de nemulțumire. Am rugat-o să-mi explice ce se întîmplase: Oare rezultatele acestei clase puteau constitui un motiv de nemulțumire? «*Nu, dar e loc și de mai bine*» — mi-a spus Mioara Sauciuc. Și fără să știu, încă, despre ce este vorba, am avut senzația precisă că urmează să mă apropii de niște lucruri care într-un viitor imediat vor constitui doar subiecte de amintiri.

MIOARA SAUCIUC și CARMEN OLARU: «Știm, și ne bucurăm de cît am realizat... dar e loc și de mai bine.»

«SEARA SCRIU, DIMINEAȚA ÎNVĂȚ»

E portarul și unul din oamenii de bază ai echipei de «pitici» a Politehnicii. Se duce de patru ori pe săptămînă la antrenament și e la curent cu toate obstacolele peste care va trebui să treacă, în retur, echipa de fotbal (seniorii) a clubului. Antrenamentele au loc între orele 8—9,30 și cu drumul mai pierde o oră. Cunoscut fiind faptul că situația la învățătură a sportivilor școlari trebuie să fie comunicată cluburilor din care aceștia fac parte, l-am întrebat pe *Dan Ghiorghișor* dacă cei din echipă știu cum se prezintă el la școală. A ezitat cîteva clipe, și apoi, ca în fața unei evidențe, a recunoscut că nu. Pentru că cel care se visează cîndva în poarta echipei naționale, în locul lui Răducanu, se prezintă slab la trei materii: matematică, fizică, istorie. **«Dacă Dan ar vrea, ar putea deveni atît de ușor unul din elevii fruntași ai clasei!»** — intervine Carmen Olaru, iar Dan, parcă continuînd gîndul fetei, încearcă să ne convingă că antrenamentele nu constituie pentru el o piedică: are timp suficient să-și facă lecțiile: seara își scrie temele, dimineața învață.

Și aici ne oprim în fața unui adevăr pe care, din păcate, nu e prima dată cînd îl întîlnim: mai sînt elevi care încă n-au înțeles că **respectarea unui program judicios în pregătirea lecțiilor este o condiție obligatorie pentru a obține rezultatele dorite, și că improvizații de felul: «seara — scriu, dimineața — învăț» n-au nici o șansă de reușită.**

Dar lipsa unui program rațional nu este singurul motiv pentru care un elev cu posibilitățile lui Dan a devenit o «problemă de rezolvat» pentru ceilalți colegi: cele 38 de absențe nemotivate de pe primul trimestru și, deja, cele 6 din prima săptămînă de pe al doilea, vorbesc de o altă explicație a situației din catalog.

— De cîte ori am stat eu de vorbă cu el, nu mai spun de ceilalți colegi. Ne promite mereu că se va schimba că nu va mai lipsi de la ore, că va veni la școală cu lecțiile învățate... Dacă ați ști numai ce băiat deștept e!

Mioara Sauciuc nu aștepta un răspuns imediat. Iar Dan Ghiorghișor nici n-ar fi putut să i-l dea. Îl vedeam parcă, jenat de răbdarea, de insistența cu care colega lui încerca să-l urnească din această zonă a «retrogradării». Și asistînd la această autentică confruntare știam, poate cu un ceas înaintea lui Dan, că nu va fi posibil decît un singur învingător: colectivul, detașamentul, cei care și-au propus să-l transforme pe purtătorul tricoului cu numărul 1 într-un om de bază nu numai al echipei de fotbal ci și a celei de pionieri studioși.

Și totuși — nu-i așa, DAN GHIORGHIȘOR? — sportul se împacă atît de bine cu învățătura!

«ISTORIA ȘI CHIMIA ÎMI PLAC MAI MULT»

Poate constitui **emotivitatea** un obstacol de netrecut pentru cineva care-și pregătește cu seriozitate lecțiile? Uneori, da. Sau cel puțin așa își explică **Florentina Miron** (despre care atît colegii cît și tovarășul comandant-instructor ne vorbesc ca fiind o elevă disciplinată, atentă la ore, ce-și dă toată silința în pregătirea lecțiilor) media foarte slabă la matematică, atît de surprinzătoare alături de celelalte medii, destul de mari, la restul materiilor. **«Nu pot să lucrez bine la tablă: mă emoționez, în bancă mă simt mai bine»** — pare să exprime tot adevărul. Și totuși... După o primă notă de șase au urmat altele și mai slabe, inclusiv la teză. Deci nota cea mai mare Florentina tot în **oral** a obținut-o, iar la teză, unde se simțea mult mai stăpînă pe posibilitățile ei, a luat din nou o notă mică. Să fie vorba doar de emotivitate? «*Prima notă am luat-o la tovarășa profesoară a clasei. Cînd, dînsa lipsind, a venit un tovarăș profesor nou, eu n-am reușit să mă acomodez*». De ce oare? Poate fi din nou vorba de o explicație plauzibilă. Dar nu acesta e adevărul, sau tot adevărul. Însăși Florentina Miron—care se numără printre cele mai harnice membre ale cercului de țesături populare din școală, care este apreciată de colegi pentru felul în care-și ajută părinții acasă adaugă:

FLORENTINA MIRON: «E drept, sînt și un pic prea emotivă».

«E drept însă, că pentru istorie, chimie, română, îmi fac mai mult timp să învăț... Mie, istoria și chimia îmi plac mai mult decît matematica».

E **grav** că un elev este mai atras de o materie decît de alta? Cu siguranță că nu. Dar există poate un lucru pe care Florentina nu trebuie să-l uite: **programul de învățămînt este obligatoriu pentru toată lumea, iar parcurgerea lui în cele mai bune condiții este garanția că, după terminarea școlii, veți putea realiza speranțele ce se pun în voi.**

«ÎMI PLACE DOAR SĂ POVESTESC»

Poți vorbi cu el ore întregi fără să te plictisești: a citit o mulțime de cărți și e gata oricînd să ți le povestească pe nerăsuflate. Dar cel mai mult și mai mult îi place colecția Enigma: Camera galbenă. Enigma la mansardă, Teroare pentru colonel, Camera 3603, Reîntoarcerea păianjenului — sînt cîteva din ultimele lui lecturi. Unele cărți le-a cumpărat, altele i le aduce mama de la biblioteca întreprinderii unde lucrează. Și lui **Nicolae Burlacu** altceva nici nu-i mai trebuie. Uită de toate.

NICOLAE BURLACU: «Dacă-mi place atît de mult să citesc și să povestesc, cînd mai am timp să și scriu?»

▶

A VII-a C, clasă bună care și-a propus să devină... foarte bună.

Uită, chiar, să se pregătească pentru școală. Poate n-o să credeți, dar băiatul acesta pe care-l urmărești cu atîta plăcere vorbind despre lecturi este corigent la... limba română.

— Mie îmi place foarte mult să povestesc, dar nu-mi place să scriu.

— Și în consecință?

— ...Nu-mi scriu temele pentru acasă, n-am caiet de lecturi particulare, nici lecturile recomandate nu le-am făcut toate.

— De ce nu toate?

— Nu am timp... am atîtea de citit!

Nicolae spune adevărul: pentru el, timpul e o problemă — la matematică, unde rezolvarea unui exercițiu merge mai repede, vine cu temele scrise, la limba română, unde lucrurile nu se pot rezolva într-un sfert de oră, situația este mai complicată.

Dacă am să vă spun că exceptînd româna, el mai are doar o singură medie de șase, în rest numai șapte, opt și nouă, o să fiți, poate, unii dintre voi, tentați să considerați că nu este vorba decît de un trimestru peste care prietenul nostru a trecut mai ușor. Dar adevărul este că Nicolae Burlacu repetă clasa! Băiatul acesta, care poate obține cu ușurință și medii de nouă, și cu care, spuneam mai sus, e o plăcere să stai de vorbă, a plătit superficialitatea și lipsa de disciplină în organizarea timpului liber, cu un an. Sîntem însă convinși că va reuși să recupereze totul.

*

«Eu învăț, tu înveți, el... de ce nu învață?» este o întrebare pe care trebuie să v-o puneți cu toții. Am întîlnit elevi, pionieri, ale căror rezultate constituie un motiv de satisfacție pentru ei și de mîndrie pentru organizația din care fac parte.

Dar chiar dacă ei formează marea majoritate, mai există încă elevi, și asta chiar și în clasa în care înveți tu, pe care-i cuprindem simbolic în «cei de la care așteptăm mai mult». Faceți parte dintr-o grupă, dintr-un detașament în care inițiativa pionierească poate găsi rezolvarea oricărei probleme. Nu credeți că e timpul să interveniți mai energic și în ceea ce privește învățătura?

RADU F. ALEXANDRU

CAVALERUL aerului

Scenariu: RADU THEODORU **Desene: PUIU MANU**

Pămîntul patriei a fost eliberat în întregime. Escadrila adjutantului Dîrjan a luptat pentru eliberarea Ungariei iar acum luptă pentru eliberarea Cehoslovaciei. Luptele sînt grele. Inamicul stă ascuns în cazemate. Se cere ajutorul avioanelor. Dîrjan pleacă într-o nouă misiune...

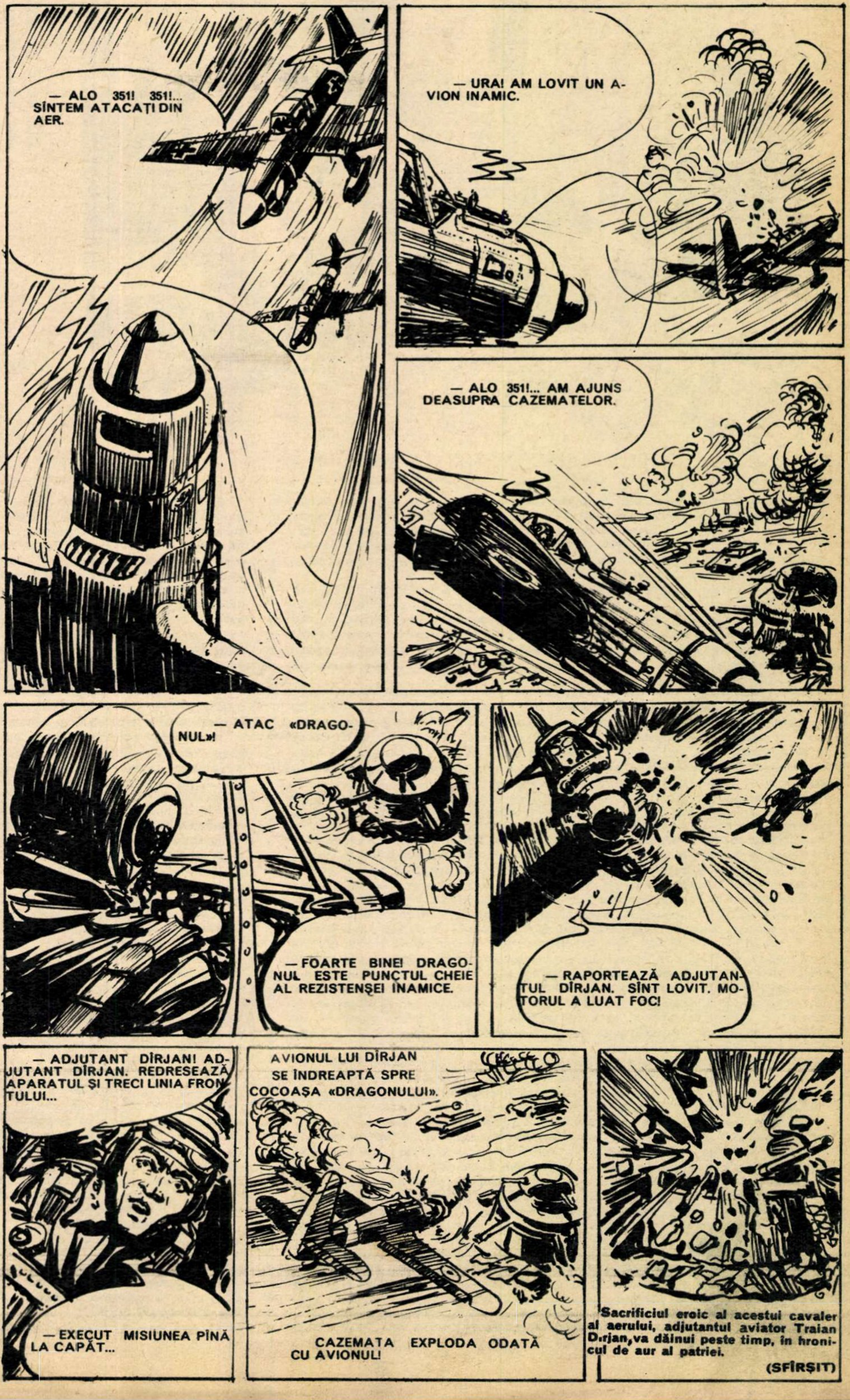
— ALO 351! 351!... SÎNTEM ATACAȚI DIN AER.
— URA! AM LOVIT UN AVION INAMIC.
— ALO 351!... AM AJUNS DEASUPRA CAZEMATELOR.
— ATAC «DRAGONUL»!
— FOARTE BINE! DRAGONUL ESTE PUNCTUL CHEIE AL REZISTENȚEI INAMICE.
— RAPORTEAZĂ ADJUTANTUL DÎRJAN. SÎNT LOVIT. MOTORUL A LUAT FOC!
— ADJUTANT DÎRJAN! ADJUTANT DÎRJAN. REDRESEAZĂ APARATUL ȘI TRECI LINIA FRONTULUI...
— EXECUT MISIUNEA PÎNĂ LA CAPĂT...
AVIONUL LUI DÎRJAN SE ÎNDREAPTĂ SPRE COCOAȘA «DRAGONULUI».
CAZEMATA EXPLODA ODATĂ CU AVIONUL!
Sacrificiul eroic al acestui cavaler al aerului, adjutantul aviator Traian Dîrjan, va dăinui peste timp, în hronicul de aur al patriei.
(SFÎRȘIT)

Fotografiile

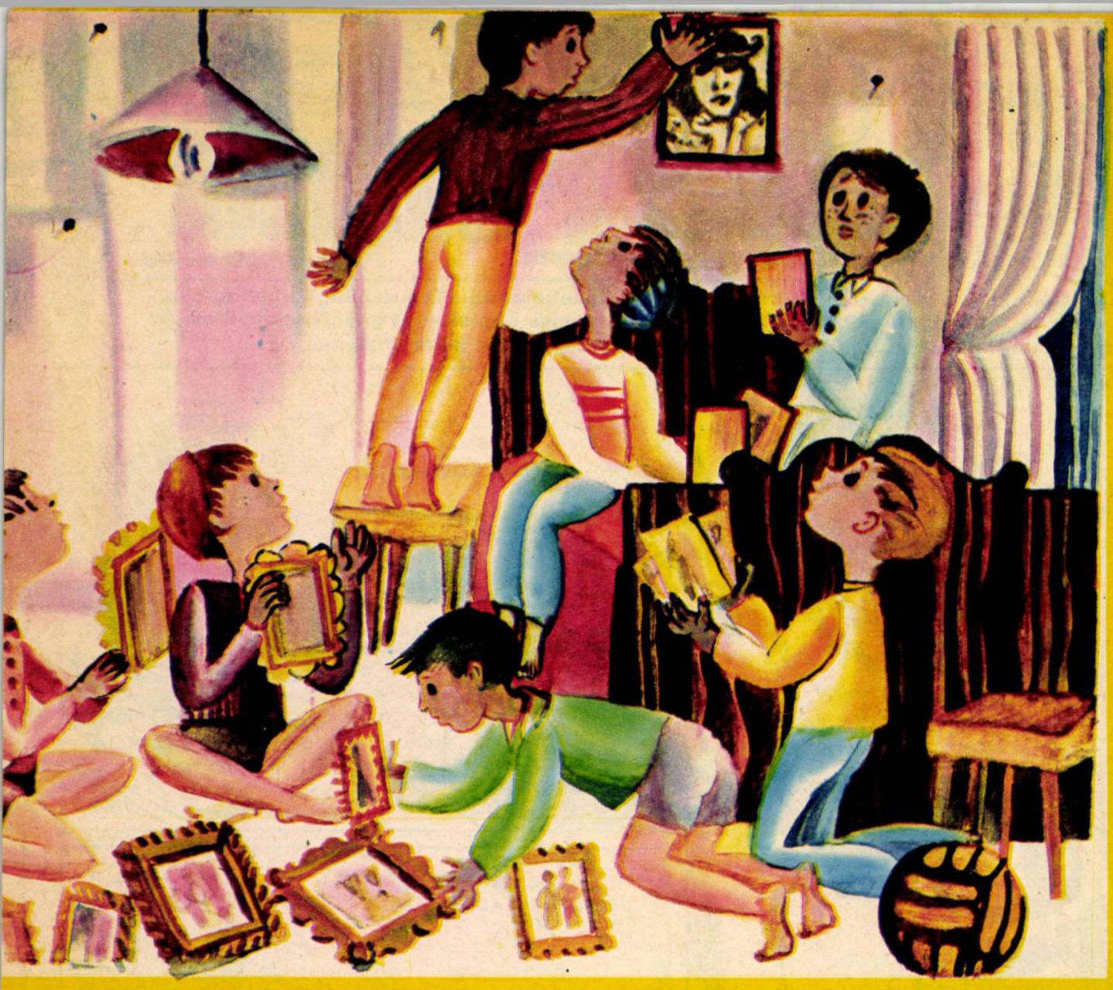

ILUSTRAȚIE DE BENKŐ MRAZEK BERTA

POVESTIRE DE CONSTANTIN STOICIU

Casa era acolo, la începutul străzii, parcă din totdeauna. O casă cu ziduri coșcovite, cu acoperișul de carton gudronat prelins mult, pînă deasupra pridvorului țărănesc rezemat în cîțiva stîlpi de lemn cioppliți în grabă, înnegriți acum de timpul îndelungat prin care alunecaseră, cu ferestrele înguste, din stinghii, împletite, umbrite de perdele subțiri și destrămate, strînse în margine, uneori, de mîna osoasă a bătrînului ei stăpîn pîndind sfios trecerea nesfîrșită a copiilor și-a bărbaților, a femeilor și necunoscuților.

Bătrînul și casa păreau să fie acolo din totdeauna. Bătrînul nu era foarte înalt și nici foarte voinic, cutreiera în fiecare zi cartierul cu treburi și fără treburi, călca drept, trufaș și iscoditor, se îmbrăca cu grijă, avea mereu pălăria periată, palmele albe și febrile, obrazul curat și gura strînsă într-un zîmbet îndoielnic, pentru că îmbătrînise frumos, era respectat și iubit și nimeni nu avea nimic împotrivă dacă, uneori, dintr-un motiv neștiut, își trăgea scaunul lîngă fereastra de la stradă, împingea la spate perne moi și ore întregi aduna sub privirea-i ascunsă liniștea bună a cartierului.

Erau puțini aceia care ar fi putut spune adevărul despre viața de unul singur a bătrînului, despre casa în care de ani și ani se auzeau numai pașii lui tîrșîiți leneș pe dușumeaua de scîndură și numai vocea lui poticnită la răstimpuri de-o tuse umedă repede și speriat îndepărtată. Erau puțini și cei care, sau poate tot aceiași, ar fi putut spune adevărul că suiseră treptele de cărămidă roasă ale pridvorului, își aplecaseră umerii și întîrziaseră la masa bătrînului flecărind despre una și despre alta. Nu era apoi nimeni în stare să explice de ce se întîmplase așa și nu altfel, de ce și azi se întîmpla așa și nu altfel. Lucrurile de felul acesta rămîn mereu înconjurate de ceva nesigur, ca și cum, încercînd să lămurești totul de la capăt pînă la capăt, ajungi deodată să înțelegi și să simți că ai rătăcit tocmai aceea ce țineai neapărat să știi și te trezești din nou, tulburat, acolo de unde ai pornit.

Știam deci casa ca oricare alt locuitor al străzii, îl cunoșteam și pe bătrîn, veneam cîteodată împreună de la stația de tramvai, vorbeam despre vreme, despre ploi și vînt, despre pomii care înfloriseră sau își scuturau frunzele, despre caldarîmul măcinat de roțile mașinilor, ne despărțeam în poarta casei lui, mai apucam să-l văd suind treptele pridvorului, căutînd cheia sub împletitura de cauciuc din fața ușii, răsucind apoi cheia în broască și intrînd.

În acea vară însă, s-a întîmplat să fiu plecat cu niște treburi, iar cînd m-am întors — așa cum aveam să aflu mai tîrziu — nu mai era nimic de făcut, nu mai exista nici o cale pentru regăsirea a ceea ce fusese. Cei care stîrniseră totul au fost desigur băieții străzii. Nu și-a dat nimeni seama cum, încetul cu încetul, fără vreun motiv deosebit și fără vreo explicație care să fie crezută sau nu, și-au mutat locul de joacă lîngă casa bătrînului. Se stringeau acolo în fiecare după-amiază, băteau mingea ca de obicei, se alergau închipuindu-și că sînt fie ereți, fie porumbei, se fugăreau cu bicicletele, țipau și se zbenguiau —, în sfîrșit, nu se schimbase nimic în jocul lor, oricine putea să vadă asta; chiar și bătrînul pîndindu-i de după perdeaua destrămată și bucurîndu-se să-i știe în apropiere n-a observat nimic multe zile.

Așa cum au povestit băieții mai tîrziu, bătrînul nu se mișca de pe scaunul lui căptușit cu perne moi nici cînd mingea țopăia peste gard, în curte, și, fără să mai ceară învoire, cîte unul din ei împingea poarta și intra s-o ia avînd grijă să ferească florile. Deși, s-a înțeles tot mai tîrziu, de la mingiile rătăcite mult prea des în curtea casei a început adevărata întîmplare. Adică, într-o zi, după plecarea bătrînului, băieții nu și-au mai putu înfrîna curiozitatea, au căutat cheia sub preșul de cauciuc, au găsit-o, au deschis ușa și, rînd pe rînd, au intrat în casă. Ce-i drept, povesteau, s-au descălțat și au mers numai prin mijlocul camerelor. Casa avea două camere strîmte și un hol mic în care era un ceas cu pendulă, stricat. În camera de la stradă, era un pat cu tăblii de lemn, lustruite, cu o cuvertură roșie, și cu perne mari, un dulap cu o oglindă ovală prinsă pe ușă, o masă rotundă cu scaune de jur-împrejur. Dar ceea ce era uimitor și de necrezut — toți pereții camerelor păreau alcătuiți din fotografii. Pretutindeni, fiecare colțișor, fiecare bucățică de zid era acoperită cu fotografii, una lîngă alta, copiii nu mai văzuseră nicăieri atîtea fotografii într-o casă, una lîngă alta, bărbați, femei, copii, tineri, din nou bărbați, unul sau doi mai mulți, familii întregi, grupuri de copii, copii singuri în costume de duminică, cu funde mari sub bărbie — fotografii colorate și decolorate, prinse în rame de lemn sau lipite pe sticlă, sau cartonul agățat cu o pioneză direct pe zid. Deasupra patului era fotografia mare a unei femei cu pălărie și cu părul pieptănat cu bucle bogate, cu ochi înlăcrimați, parcă desenați, și cu bărbia rezemată într-o parte pe degetele palmelor încleștate. Fusese poate nevasta bătrînului, scria ceva într-un colț, dar ca să poată citi băieții trebuiau să se urce pe pat și n-au îndrăznit...

După această primă vizită era inevitabil să nu urmeze și altele, astfel, încît, obrăznicindu-se, sau pur și simplu simțind că nu-i nici un pericol, dar mai ales plăcîndu-le să privească la nesfîrșit fotografiile, intrau în casă ori de cîte ori bătrînul era plecat. Ceea ce începuse să fie ciudat, era faptul că, aproape în fiecare zi, la cîteva minute după ce băieții se întîlneau pentru a se juca, îl vedeau pe bătrîn plecînd, aranjîndu-și febril borul pălăriei și îndepărtîndu-se legănat, ca și cum ar fi fost așteptat undeva. Curînd, băieții au înțeles că bătrînul știa de vizitele lor și le îngăduia. Asta în ziua în care, intrînd iarăși în casă, au găsit multe dintre fotografii desprinse de pe pereți și puse la îndemînă, pe masă, pe pat, pe scaune, parcă cu intenția de a renunța la ele. Dar n-a îndrăznit nimeni să plece cu vreo fotografie. În schimb, au putut acum să le privească în voie, să alunece cu buricele degetelor pe luciul ușor zgrunțuros, să caute ochii celor încremeniți în fața aparatului de fotografiat, să le descopere gesturile chinuite și zîmbetul fericit, să se mire de croiala hainelor, de pantofii lățiți pe covoare, de florile agățate la butonieră — atîția și atîția oameni necunoscuți venind dintr-o lume abia bănuită, ca niște amintiri ușoare și fără nici o noimă. Ce se petrecea cu acești băieți care nu mai conteneau să se minuneze de acea lume colorată și decolorată în care-i aruncase cu viclenie bătrînul?

Treceau zilele și fotografiile se adunau pe masă, pe scaune, pe dușumea, bătrînul descojea încăpățînat pereții lăsîndu-i umbriți de marginea cartoanelor, ici-colo mai era cîte o fotografie, curînd n-au mai fost nici ele, ci doar, stingheră, eliberată, prinsă sub tavan, mai rămăsese fotografia femeii cu pălărie, cu părul pieptănat în bucle bogate, cu ochii înlăcrimați de-o neștiută suferință. Băieții o priveau cu adîncă neliniște, înțelegeau și nu înțelegeau gîndul bătrînului, nu știau prea bine nici ce se întîmplă cu ei, de unde vine acea neliniște dureroasă ce le-a cuprins sufletul și-i împiedică să ridice mîinile și să desprindă de pe perete cartonul înrămat într-o margine îngustă de metal vinețiu. După aceea, obișnuindu-se au îndrăznit. Și au ridicat mîinile și au cules pentru ochii lor cutreierați de întrebări fotografia. Și au citit mai întîi cuvintele scrise rotund pe albul palmelor încleștate sub bărbie: «Tatălui meu, amintire fericită». Și numai la un timp au desfăcut colțul de ziar prins pe spatele fotografiei, și numai la un timp, foșnind între degete hîrtia uscată, au privit îndelung literele mari, negre, prelinse ca un țipăt: «Tînără comunistă condamnată la moarte», și a mai trebuit un timp pînă ce, încet, au găsit putere să ridice iarăși mîinile și să lase fotografia pe zidul nemăsurat de alb.

Povesteau mai apoi băieții că începuseră să se uite cu alți ochi la bătrîn, simțeau foarte limpede că pentru ei bătrînul nu mai era un străin, curiozitatea lor ajunsese să fie de acum un fel de dragoste ocrotitoare și înduioșătoare pentru singurătatea plină de bunătate a bătrînului îmbătrînit în timp ce ei creșteau și viața lor era din ce în ce mai grea de întrebări. Vara era pe sfîrșite, bătrînul îmbrăca seara un pardesiu cafeniu, lung și larg, purta mănuși de piele gălbui și subțiri, pantofi cu talpa groasă și fular de mătase, era de nerecunoscut, nu-l văzuse nimeni, niciodată, atît de elegant și mulțumit, Se întorcea tîrziu acasă și lumina rămînea aprinsă pînă după miezul nopții, parcă se grăbea să termine ceva, pentru că răzbeau în stradă zgomote de mobilă mutată, bătăi repetate de ciocan, frînturi de cuvinte. Băieții nu știau ce se întîmplă, n-au aflat nimic, ferestrele erau acum acoperite cu ziare, iar cînd au căutat cheia la locul ei, sub preșul de cauciuc, n-au mai găsit-o, și ușa era închisă. Atunci s-au temut că-l supăraseră pe bătrîn și au încercat repede să-l împace, și-au mutat departe de casa lui locul de joacă, nu mai intrau în curte, se prefăceau că pentru ei nu mai există nici casa și nici bătrînul. Acesta trecea tăcut pe lîngă ei, răspundea la salutul lor respectuos ridicîndu-și mult pălăria, părea mereu grăbit, nu putea fi oprit și întrebat. Au încercat băieții s-o facă o dată, au încercat și a doua oară și a treia oară, dar a fost imposibil de vorbit cu bătrînul, și-atunci, convinși că nu mei e nimic de făcut, s-au hotărît să renunțe și să readucă totul la ceea ce fusese cîndva. Dar acum era prea tîrziu.

În acea dimineață, trezindu-se, au aflat mai întîi că bătrînul plecase pentru totdeauna, undeva, în nordul țării, unde se zice că ar fi avut o rudă care-l chemase —, încărcase totul într-o mașină și plecase. Dar ceea ce i-a mirat din nou mult pe băieți și i-a făcut să ierte plecarea neașteptată a bătrînului, erau fotografiile scoase în curte, puse de o parte, poate uitate în graba plecării sau poate dăruite în sfîrșit lor, amintirilor lor de mai tîrziu. Au căutat mult fotografia fiicei bătrînului, dar cum n-au găsit-o, au împărțit celelalte fotografii fără să le mai privească.

ÎN SPRIJINUL ACTIVULUI PIONIERESC

CUM ORGANIZĂM ACTIVITĂȚILE CULTURAL-ARTISTICE?

În dorința de a desfășura o activitate cultural-artistică cît mai bogată, cu roade cît mai bune, mulți membri ai activelor pionierești s-au adresat revistei noastre cu întrebări legate de acest gen de manifestări. Ca să putem răspunde documentat, ne-am adresat tovarășei Rozalia Kopandi, membră a Biroului Consiliului Național al Organizației Pionierilor, șefa comisiei cultural-artistice a C.N.O.P.

CUTEZĂTORII: — *Ce loc revine, după părerea dv., activității cultural-artistice în cadrul vieții pionierești?*

R. KOPANDI — Considerăm activitatea cultural-artistică ca un domeniu fundamental al activității pionierești, dat fiind contribuția pe care o are în educația politico-ideologică, în formarea conștiinței socialiste a copiilor. Numai cunoscînd capacitatea de influențare a activității cultural-artistice, purtătorii cravatelor de pionier, și cu atît mai mult membrii comandamentelor, vor pune în joc toate resursele lor de fantezie și pasiune pentru a o realiza, în funcție de dorințele și de nevoile lor spirituale.

Fetele și băieții de vîrsta cutezătorilor vor fi mîine uteciști și apoi membri ai partidului comunist. Ei trebuie să-și formeze de pe acum înalte idealuri de viață, să fie plini de omenie, generoși, să fie sensibili la tot ceea ce se întîmplă în jurul lor. Pionierul mai trebuie să știe că activitatea cultural-artistică îi educă sensibilitatea, îl apropie de valorile autentice ale artei și culturii naționale și universale. Acest gen de manifestări sînt și foarte potrivite «vîrstei de aur» la care se află ei cînd aripile largi ale cutezanței și visării se pregătesc să-și ia zborul.

CUTEZĂTORII — *Cum vedeți realizîndu-se aceste generoase sarcini în forme specifice organizației de pionieri?*

R. KOPANDI — Dacă pornim de la ideea că mișcarea artistică pionierească trebuie să fie a copiilor și pentru copii, cel mai bun cadru pentru desfășurarea ei, sînt grupa și detașamentul. Acolo se manifestă cel mai bine inițiativa pionierească, acolo își spune copilul deschis părerile și tot acolo se realizează mai clar unitatea năzuințelor. Aceasta pentru simplul fapt că în grupă și detașament pionierii se cunosc mai bine, sînt prieteni, trăiesc laolaltă bucuriile și micile lor necazuri. În grupe și detașamente trebuie să se desfășoare cea mai pasionantă activitate cultural-artistică, să se discute cu înflăcărare creațiile literare, desenele, să se învețe poezii și cîntece, să se desfășoare după-amieze de recitări, de discuții asupra unei cărți sau a unui film, să aibă loc întîlniri cu oameni de știință și artă, cu activiști de partid, cu oameni ai muncii, vizite la muzee ș.a. Comandanții grupelor și detașamentelor trebuie să aleagă acele manifestări cultural-artistice îndrăgite de pionieri, să le organizeze în formele pe care aceștia le propun. *Numai printr-o bună desfășurare a activității cultural-artistice* în grupe și detașamente manifestările respective dobîndesc *un caracter permanent și de masă*, se integrează în planul general al unității. În grupă, mai ales, activitatea artistică îi apropie mult pe copii unul de celălalt, este un mijloc de coeziune.

Dialogul nostru cu tovarășa
ROZALIA KOPANDI,
membră a Biroului C.N.O.P.,
șefa comisiei cultural-artistice

CUTEZĂTORII — *Înseamnă oare că întreg programul de activități al grupei și detașamentului trebuie axat pe problemele cultural-artistice.*

R. KOPANDI — Evident, preocupările cultural-artistice nu vor diminua alte activități sportiv-turistice, tehnico-științifice etc. Înseamnă doar, că înțelegînd sensul nou, valoarea politică a activității cultural-artistice, vom contribui la întinderea firelor sale delicate, dar puternice și fascinante, în toate direcțiile activității pionierești. Nu văd de ce pionierii, mergînd la activități patriotice, n-ar putea merge cîntînd? După cîteva ceasuri de muncă în grădina școlii, de ce n-ar putea urma un frumos program artistic? De ce după o vizită într-o uzină pionierii n-ar putea prezenta muncitorilor brigada de cîntece și jocuri a detașamentului? Dar oare informarea politică n-ar fi cu mult mai interesantă dacă ar fi ilustrată cu versuri vibrante, cu lectura unor fragmente din biografiile unor personalități care și-au dedicat întreaga viață luptei pentru binele poporului nostru? Iată cîteva puncte de pornire care pot fi îmbogățite în cadrul grupelor și detașamentelor. Spuneam că activitatea cultural-artistică este a copiilor, pentru copii. Pionierii își exprimă în cadrul lor organizat propuneri, află căile pentru realizarea lor, își iau asupra lor cîte o parte din sarcinile totale, iar alături de ei, încurajîndu-i și ajutîndu-i continuu, se află comandantul-instructor, cu experiența sa, cu priceperea și cunoștințele sale. Cu sprijinul comandantului-instructor pionierii vor găsi acele materiale — cîntece, poezii, piese, cărți, filme — bogate în conținut, accesibile, frumoase, înălțătoare.

CUTEZĂTORII — *Cum se organizează activitatea cultural-artistică în grupe și detașamente alcătuite din pionierii mici?*

R. KOPANDI: Mă bucură întrebarea. Este încă un prilej să atenționăm pe cei «mari» să aibă grijă de cei «mici», cu atît mai mult cu cît după cea de a II-a Conferință Națională a Organizației pionierilor, copiii pășesc pragul pionieriei la 7 ani. Așadar, pionierii mai mari îi vor ajuta pe cei mici, ținînd seama de vîrstă, să-și organizeze activitatea punînd accent mai ales pe joc, recreere și divertisment. Dar activitatea cultural-artistică poate constitui și un bun mijloc de a-i pregăti pe cei mici pentru intrarea în pionierat. Cîntecul și poezia apropie sufletul copilului de înțelegerea fenomenului pionieresc.

CUTEZĂTORII: *Dacă toate activitățile se vor desfășura în grupe și detașament înseamnă oare că nu vom mai acorda atenție concursurilor?*

R. KOPANDI: Nicidecum. Calendarul concursurilor pionierești este foarte bogat și în acest an și are ca fundament cuvintele de îndemn rostite de tovarășul Nicolae Ceaușescu la cea de-a II-a Conferință Națională a Organizației Pionierilor: **«AȘ APELA LA COMANDANȚII-INSTRUCTORI, LA CONSILIILE DE CONDUCERE ALE ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR, LA CADRELE DIDACTICE SĂ IA INIȚIATIVA ORGANIZĂRII MAI LARGI A DIFERITELOR ACTIVITĂȚI DE CREAȚIE ȘI ÎN ACEST DOMENIU. ÎN ȘCOLI AVEM TALENTE, CHIAR ȘI ÎN RÎNDUL PIONIERILOR, DAR TREBUIE SĂ ATRAGEM ȘI UNIUNEA TINERETULUI COMUNIST, PE ELEVII DIN LICEE ȘI, ÎMPREUNĂ, SĂ CREĂM O SERIE DE LUCRĂRI CARE SĂ AJUTE LA ÎMBOGĂȚIREA ARTEI NOASTRE ÎN GENERAL».** Urmînd îndemnul secretarului general al partidului, Consiliul Național al Organizației Pionierilor și-a propus ca în anul acesta să cuprindă în cadrul concursurilor republicane mase cît mai largi de copii. Și noi am început să realizăm această sarcină prin organizarea unei activități permanente cultural-artistice în detașamente și grupe, prin integrarea sa în programul unității. Numai astfel se poate asigura o excelentă bază pentru o participare largă a pionierilor la concursuri. Ne interesează ca toți copiii să cînte, să recite, să se bucure împreună de afirmare.

Calendarul concursurilor republicane nu constituie decît o propunere a C.N.O.P. Pionierii vor fi acei care vor alege, vor decide în funcție de condițiile pe care le au, de specificul locului anume, la care dintre concursuri vor participa și cu ce. La fel ca întotdeauna, pionierii — copii români sau aparținînd naționalităților conlocuitoare, învățînd și crescînd în trainică frăție — sînt însuflețiți de dorința de a exprima în lucrările lor dragostea fierbinte față de patrie și partid. Privind în jur, copiii observă munca plină de dăruire a părinților și fraților, ei sînt martori de fiecare zi ai marilor realizări ale socialismului. Avem credința că toate acestea, măreția zilelor pe care le trăiesc se vor reflecta în lucrările lor. Un eveniment de seamă căruia purtătorii cravatelor roșii îi acordă o deosebită atenție este sărbătorirea Semicentenarului U.T.C. Prin poezii și povestiri, prin desen și pictură, pionierii vor dedica însuflețitele lor creații sărbătoririi fraților mai mari, uteciștii. Cei mai mulți dintre pionieri și-au intitulat de pe acum lucrările lor CRAVATELE ROȘII SALUTĂ U.T.C.-IȘTII.

Mai așteptăm din partea pionierilor manifestarea unui interes mai viu pentru concursurile de fotografii artistice. Dorim ca în fiecare școală să existe copii cu pasiunea pentru arta fotografiei, care să poată surprinde în obiectiv imagini din viața școlii. Păstrate și îmbogățite an de an, aceste imagini vor alcătui, cu trecerea timpului, cronica vie a unei generații.

Aș mai sublinia că în acest an competițiile cultural-artistice se vor bucura de o mai puternică afirmare în fața părinților, a fraților mai mari, în fața opiniei publice. Vor avea loc mai multe expoziții, mai multe spectacole în cluburi și case de cultură, la uzine, pe șantiere, la cămine culturale, în C.A.P.-uri. Creațiile literare ale pionierilor vor apărea în volume în tiraje mai mari, spre a fi puse mai ușor la îndemîna pionierilor și școlarilor.

CUTEZĂTORII — *Ce doriți să transmiteți pionierilor care se pregătesc pentru concursurile artistice republicane.*

R. KOPANDI — Sîntem tentați să credem că fiecare pionier se pregătește să participe la unul sau la altul dintre concursuri. Dorim de la toți participanții, lucrări — fie ele de literatură de arte plastice, sau fotografii — sincere deschise, pline de optimism vibrînd de atributele «vîrstei de aur», ale aspirațiilor pionierești. Dorim de asemenea, fiecărui pionier să trăiască din plin bucuria confruntării cu colegii, atît din școala lui cît și din toată țara. Tuturor, mult succes!

CUTEZĂTORII — *Vă mulțumim!*

Interviu consemnat de
B. CARAGIALE

O OPERETĂ INTERPRETATĂ ȘI PUSĂ ÎN SCENĂ DE COPII:

Pasărea măiastră

▲ «Vasăzică d ' ăsta ne ești, maestre!»

◀ Mirela Busuioc — grație și virtuozitate.

MARE spectacol! De televiziune! Repetiție generală.

— Zece minute pauză! anunță vocea regizoarei. Zece minute de răgaz care îngăduie actorilor să răsufle după ultima replică rostită în scenă, cîntăreților să coboare de pe culmile lui «do» de sus, iar balerinelor, de pe poante. Zece minute în care Doru, șeful sectorului tehnic (responsabil cu «luminile», microfoanele etc.) devine așa, dintr-o dată, visător, sentimental. Se imaginează pe sine însuși, peste zece ani, inginer arhitect. Contaminată de visul lui Doru, Anca — șefa sectorului artistic — întrevede o premieră peste un deceniu: filmul «Pasărea măiastră». Regia și scenariul: Anca Gheorghiu. Un film dotat cu marele premiu «Argeșul de aur» la Festivalul filmului de la... Și, în acordurile orchestrei, începe aria Ancăi: «O pasăre măiastră o să zboare.../ Un cîntec răsărit din visul meu...»

EXTRAORDINAR. «Pasărea măiastră»! (i-am furat o replică lui Doru), operetă în două acte. Regia și scenariul: Ion Puiu Stoicescu. Muzica: Tiberiu Potoceanu. Actori, cîntăreți, dansatori, cor și orchestră — 120 de pionieri și elevi din Pitești reuniți într-o mare trupă care joacă și cîntă, pentru prima oară în țară, într-o operetă pionierească. Acum v-ați lămurit — era vorba despre prima scenă în care ați făcut cunoștință cu cei doi protagoniști, Anca și Doru, și-am intrat, cum s-ar spune, în acțiunea operetei. Ne aflăm într-un perimetru cunoscut vouă — acela al scenei (de fapt este un spectacol în spectacol în care actorii joacă rolul de... actori), dominată de agitația proprie unei repetiții generale. Pe scurt, pionierii dintr-o școală au pregătit un mare spectacol pentru micul ecran la care colaborează deopotrivă și artiștii și tehnicienii. Această operetă scrisă anume pentru copii — printre puținele de acest fel — nu depășește linia clasică a genului, însă o reduce foarte frumos si cu măiestrie la dimensiunile vîrstei voastre, plină de gingășie, de poezie, de cutezătoare vise. Și această operetă «liliputană» — aș zice — are și uvertură (de fapt două, pentru actul I și pentru actul II), are cor și voci în prim plan care interpretează arii plăcute și ușor cantabile, un tablou alegoric, «Bogăția pămîntului românesc» în care ansamblul coregrafic prezintă frumoase dansuri românești. În final triumfă, odată cu imnul «Lumină, lumină», zborul «Păsării măiestre».

*

TOTUL a fost minunat, strălucitor, fermecător. Dar să pătrundem în culisele scenei, să căutăm cheia reușitei, a succesului acestui spectacol. Să vorbim, adică, cu interpreții, cu autorii, cu regizorul. Încercarea atît de cutezătoare de a pune în scenă o operetă pionierească avea loc cam în urmă cu un an, la Cîmpulung-Muscel (orașul în care s-a stins, la 25 decembrie 1928, cel care timp de 25 de ani fusese «prințul operetei» românești — N. Leonard). Într-o tabără de cantonament a venit aici toată trupa Casei pionierilor din Pitești — actori, cîntăreți, dansatori, cu cor, cu orchestră, cu tot. Inițial nimeni nu știa nimic, dar, după ce s-a citit libretul, frunțile parcă s-au mai descrețit, întrucît subiectul le era interpreților foarte familiar. S-a făcut selecția și repetițiile au început. Dificultățile n-au întîrziat totuși să se arate pe parcurs. Mai întîi fiindcă cei doi protagoniști Julieta Poștoacă (Anca) și Viorel Ghiocel (Doru), elevi în clasa a VII-a la Școala generală nr. 3 — de cîntat știau să cînte, au învățat chiar foarte repede ariile, însă despre jocul de scenă nu știau mai nimic. Așa că a trebuit o muncă intensă, neînchipuit de grea pînă la perfectarea rolurilor atît de complexe, să îmbine cîntecul cu actoria și totodată, să se încadreze ritmului atît de alert, de vivant al spectacolului. Cît despre *George Frezezen* (Nichi) el era un actor deja cunoscut — jucase chiar pe scena teatrului din Pitești (în piesa lui Marcel Pagnol — «Topaze») dar cînd a trebuit să atace celebra arie din actul I s-a dovedit că nu avea «voce» pentru teatrul liric. La el nu se putea renunța (exact așa cum scria în libret) și ăsta era adevărul — fără el nu se putea juca! Așadar George nu va mai cînta dar va juca, excelent, un rol pe care aproape și l-a creat singur de la un capăt la altul, cu o inventivitate de necrezut. Dar George îmi explică: «E o operetă scrisă anume pentru noi, o farsă școlărească, amuzantă și rolul lui Nichi, căruia m-am asimilat definitiv, a fost creat parcă anume pentru mine. Și pe care aș vrea să cred că îl joc cît se poate de firesc.»

Scene din balet. ▶

O scrisoare anonimă: plutim în plin mister!

*

INTERVENȚIILE tinerilor interpreți poate că au uzurpat, pe alocuri, rigorile regiei, poate că s-au ivit uneori mici infidelități față de text dar, fiind vorba despre un subiect din viața pionierească, s-au simțit ca la ei acasă. Unele replici improvizate ad-hoc, în plin spectacol, au sporit autenticitatea. În sfîrșit, după cele 20 de spectacole prezentate în decursul unei jumătăți de an, fie pe scena din localitate, fie în turnee, ansamblul de operetă al Casei pionierilor din Pitești s-a bucurat de mare audiență la public, de succese, am zice, chiar de «casă mare», ca un teatru liric cu blazon! Pe litoral, la Năvodari, au jucat în fața a 4 000 de pionieri veniți din toată țara, pe o scenă în aer liber, și au fost răsplătiți cu avalanșe de aplauze, coșuri cu flori și, în final, ce să mai vorbim, asaltați pentru autografe pe care actorii le-au oferit «cu toată simpatia» admiratorilor, autografe scrise, firește, pe programele tipărite cu tot dichisul (distribuție cu dublură, cuvîntul autorilor etc.). Au început să circule și anecdote: că în vreme ce orchestra cînta pe nisip, iar «miile» de spectatori erau atacați de alte mii de țînțari, George (Nichi) a improvizat pe loc o replică antidot care a stîrnit hazul și i-a făcut pe toți să uite de înțepături. A rămas memorabilă replica și gestul de fachir a lui *Doru Dogaru* — în rolul tehnicianului III — care suna cam așa: «Maestre, un do, vă rog! — Mersi! și prinzîndu-l din zbor l-a vîrît în buzunar, convins că are tot ce-i trebuie ca să poată cînta. Și cîte altele nu s-ar mai putea povesti.

*

ÎN legătură cu realizarea spectacolului, bine închegat compozițional, regizorul *Ion Puiu Stoicescu* (fost pionier acum 22 de ani) ne-a declarat că lucrul acesta se datorează în primul rînd faptului că în acest mare colectiv artistic, unde colaborează 120 de copii care practică arte diferite, s-a creat acel atît de necesar spirit de trupă. O atmosferă de muncă intensă, pasionată, în care nu au loc niciun fel de neînțelegeri și este exclus cu desăvîrșire vedetismul. Toți au înțeles perfect noțiunea de ritm de spectacol, nimic nu distonează în ansamblul spectacolului. Și-au învățat atît de bine rolurile, se orientează și se mișcă foarte firesc în scenă și, culmea! — nu există sufleur. Pentru că această operetă este un spectacol în spectacol, decorurile se montează, se pliază și se învîrtesc în timpul desfășurării acțiunii — o adevărată coregrafie a decorului care înfățișează un radar, sau o rachetă pe o parte, și porți stilizate, un covor românesc sau zborul păsării măiestre pe cealaltă parte. Costumația din tabloul final este o sărbătoare a culorilor în toate nuanțele, întruchipînd o imensă hartă vie a patriei pe care o slăvesc în imnul «Lumină, lumină». E aici o explozie de cîntec și lumină, entuziasm și tinerețe, o mare desfășurare de forțe și talente, înmănunchind, la vîrsta cutezătorilor cele mai nobile, înaripate și temerare aspirații spre viitor. «Vîrsta aceasta — spune autorul — este pasărea măiastră pe care nici unul dintre noi n-o vom schimba pentru tot aurul din lume».

*

Îi felicităm pe pionierii din Pitești pentru această lăudabilă inițiativă de a pune în scenă prima operetă pionierească și dorim ca în curînd aă asistăm la noua premieră — «Ultimul clopoțel».

ILEANA PIȚA
Fotografii: GRIGORE PREPELIȚĂ

7. Actor + cîntăreț + dansator = interpret de operetă ▶

▲ De unde se vede că artiștii fără tehnicieni...

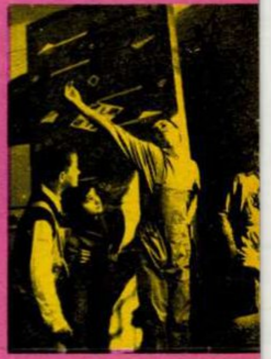

▲ ▲

Se pare că Doru dezleagă misterul scrisorilor anonime: Nichi e vinovatul!

Un recitator avîntat dar vai! poezia lui nu e decît o parodie.

Julieta Poștoacă interpretînd aria Ancăi. ▲

RĂSPUNDE SCRISORILOR VOASTRE LITERARE
POETUL VIRGIL TEODORESCU

Atelier literar

CORNELIA PERIANU — cl. a VIII-a A, comuna Ulmu, județul Brăila.

Versurile dumitale patriotice devin interesante pentru că încerci să găsești simboluri mai cuprinzătoare și mai pregnante, în acord cu existența noastră actuală. Poezia patriotică (dacă ținem să facem din ea o categorie separată, deși eu cred că orice poezie, de orice fel, trebuie să fie în primul rînd pătrunsă de sentimentul patriotic) — nu înseamnă reducerea poeziei la cîteva modele sau scheme care și-au trăit traiul. Ea trebuie să corespundă, prin expresia ei, treptei spirituale superioare de civilizație la care a ajuns România socialistă.

Carul cu boi, oricît ne-ar încînta privirile (este un obiect foarte frumos, mult mai frumos decît un automobil) — se cuvine să fie pus, totuși, într-o altă lumină. În poezia «Destin», există o imagine demnă de reținut: în urma călărețului zorii izbucnesc ca niște «străbune săbii». Continuă să scrii fără să te limitezi la anumite subiecte, — și mai trimite.

MARIUS ZAMFIRESCU — cl. a VIII-a A, Școala generală nr. 166, București.

Cele două scurte poezii nu sînt de aruncat. Dar numai cu atît nu-mi pot face o părere.

MIRCEA DUMITRACHE — cl. a VII-a, Bistrița, județul Bistrița-Năsăud.

Note disparate, rămase-n auz după audierea unui concert, e drept, de înaltă ținută. Printre picături, partitura domină cu autoritate: dacă nu mă înșel — Blaga. («Deșartă vitejie»). Nimic rău. într-asta. Dar n-ar fi cazul să ne desprindem de original și să-ncercăm marea cu degetul?

PROF. SANDU GEORGE VIRGILIU — Școala generală nr. 3, Slănic Moldova, județul Bacău.

Stimate tovarășe profesor, v-am mai scris, prin intermediul acestei rubrici (4 februarie 1971). Era vorba tot de pioniera Lucia Butucaru. V-am scris că mi se pare înzestrată și că, sub îndrumarea dumneavoastră, a ajuns, într-adevăr la «un nivel posibil publicării». Între timp a publicat o poezie în «Cutezătorii» și a luat chiar și un premiu. Dar ce ne facem cînd această îndrumare nu se fructifică în mod corespunzător. Pentru că cele două poezii, trimise acum, mi se par, pentru o elevă de clasa a VII-a, artificiale și artificioase. Iată o strofă pletorică din «Țară mîndră și binecuvîntată»:

«M-ai îmbrățișat ca o ploaie de miresme/ iar inima mea a înflorit de cîntec și daruri/ care ard în liniștea albă/ a nopților de pcem/ pe cel mai înalt catarg al vieții mele/ încercînd să scrie cuvîntul lor/(!?)/ pe lună/ pe stele/ și am crezut/ că s-a născut un soare nou în suflet/ măreț/ strălucitor/ nemărginit/ ca sufletul însuși».

O avalanșă de vorbe, o grandilocvență verbală stranie pentru un copil. Cealaltă poezie, deși mai reținută, suferă de aceeași maladie. În vederea publicării, vă rugăm să ne mai trimiteți.

FLORICA NICULINA CONSTANTIN — cl. a VII-a, comuna Provița de Jos, Cîmpina, județul Prahova.

Două poezioare (trimise la 29.X.1971) ca două picături de apă limpede. Nu știu ce-o să se întîmple. E prea puțin și e prea mult ca să ghicesc. Mie mi-au plăcut. Vom publica una din ele, intitulată: «*Aici, pe plaiul țării*». Aș dori ca tov. prof. Sandu George Virgiliu să întreprindă un mic studiu comparativ: artificiu și simplitate, naturalețe și flori de hîrtie. Îmi exprim dorința fără pic de răutate.

Aici, pe plaiul țării
Împrospătate ceruri se întorc
În ochii mei.
De rotitoarea privire a mea
Se despletește roua de pe iarbă,
Se naște griul din sămînță și merele
din pom.

Se leagănă sunetul muzicii
În amurgul întors de tăcere,
Cînd limpede și curată
Privesc lăcașul unui plai
Tulburat de cutezanța oamenilor.

DĂNUȚ UNGUREANU — cl. a VII-a B, Liceul nr. 2, Slatina, județul Olt.

Din cele douăsprezece poezii trimise, două mi-au atras atenția: «Doruri» și «Renaștere». Te-aș ruga să meditezi asupra lor și să încerci să înțelegi în ce măsură se deosebesc de celelalte care sînt niște anecdote sau biete glume rimate. Se poate și așa, dar n-ajungi prea departe. Mai trimite.

MIRELA SAMOILĂ — cl. a IV-a, Școala generală «S. Mehedinți», comuna Soveja, județul Vrancea.

O cursivitate ne la locul ei. Un scris de profesor de caligrafie. Mai trimiteți!

ELENA POTECARU — cl. a V-a A, Școala generală nr. 1, Giurgiu.

Mulțumim pentru urări. Să trăiești, succes și numai 10 (sau cel puțin 8). Dar vorba veche: «Cu o floare nu se face primăvară». Cînd or înflori mai multe flori, expediază un buchet.

HONNY NABOIU — comuna Țintăreni, județul Gorj.

Stimate Honny, ne-am dat toată silința să-ți îndeplinim dorința și să-ți corectăm poeziile, în vederea tipăririi lor în mii și mii de exemplare. Ne-a fost imposibil. Mai întîi din pricina scrisului dumitale care lasă foarte mult de dorit. În sfîrșit, am izbutit să-l deslușim cu o lupă puternică. Dar tot degeaba. Ar fi trebuit să corectăm total, de la cap la coadă, sau invers: ar fi fost același lucru. Ne-am lăsat păgubași. Poate în viitor...

ADRIAN HINTA — cl. a VI-a, Liceul nr. 4, Brașov.

N-am putut dobîndi nimic din minuscula dumitale poezie, la propriu și la figurat.

DOINA SILAV — cl. a VIII-a, Brăila.

Exerciții fără orizont. Ne iubim cu toții țara, mici și mari. Dar vezi că nu toți putem să ne exprimăm sentimentele în așa fel încît ele să devină poezie. Există însă și o altă poezie: poezia faptelor, care nu e deloc mai prejos decît cea scrisă pe hîrtie. Aceste două feluri de a ne exprima sentimentele nu se exclud, dar nici nu se contopesc întotdeauna. La dumneata nu se contopesc. Mai încearcă. Poate că în viitor fuziunea va fi posibilă.

MARCEL SĂMÎNȚĂ — Ferendia, jud. Timiș.

Ți-am răspuns în «Cutezătorii» din 19 martie, 1970. Am impresia că am citit multe din poeziile pe care le trimiți acum. Ce constatam atunci, anume că poezia te vizitează și că ești musafirul ei, rămîne valabil. Subliniind notația sensibilă, te sfătuiam să nu forțezi apariția simbolului, să nu faci imagini pentru imagini, metafore pentru metafore. Versurile dumitale alunecă printre degete și se risipesc, din dorința pe care o ai de a le face remarcate cu orice preț. Această insistență dă naștere unui efect contrariu și le reduce la același numitor. Nu alerga după cuvinte mari. Scrie mai simplu, mai direct.

DANIELA MONICA BĂNUȚĂ — cl. a V-a C, Școala generală nr. 5, București.

Cele mai reușite sînt pastișele după Topîrceanu. Celelalte, în ciuda bunelor intenții, nu se pot numi poezii.

Poate mai tîrziu, după un lung exercițiu sau după o lungă pauză.

FLORIN STAN — cl. a IV-a A, Școala generală nr. 92, București.

Nobile sentimente, care plutesc însă în afara poeziei.

IOANA VULCĂNESCU — Școala generală nr. 92, București.

O singură poezie, remarcabilă pentru cei 11 ani pe care zici că îi ai. Mai trimite.

RADU LEPARDĂ — Școala generală nr. 81, București.

Vei primi răspuns în «Atelierul literar» următor.

CE MESERIE NE ALEGEM?

CHIMIA

Vă interesează chimia? Cred și eu! Ramura aceasta se dezvoltă vertiginos în țara noastră. Pe ansamblul economiei naționale, industria chimiei este ramura cu cel mai înalt grad de automatizare, de tehnicitate și cu cel mai înalt ritm de dezvoltare. Ați auzit de marile combinate chimice de la Făgăraș, Turnu Măgurele, Victoria, Năvodari, Craiova?... Sînt convins că mulți dintre voi le-ați vizitat. Le-am vizitat și eu. Nu că vreau să fiu original, dar să știți că eu le-aș numi adevărate împărății ale chimiei. Ceva cu totul deosebit mi-a reținut atenția în mod special: cei care practică meseriile chimiei — această industrie tînără, cu mari perspective — sînt tineri. Ei se formează și cresc odată cu înălțarea combinatelor. Vă avertizez însă: nu e simplu. Nu-i puțin lucru să stăpînești și să exploatezi utilaje complexe, mari agregate industriale, dintre care unele complet automatizare. Adică, trebuie să știți că meseriile chimiei, cer muncitori cu un înalt nivel de cunoștințe științifice și tehnice, care să știe fizică, chimie și electromecanică.

UNDE VĂ PUTEȚI PREGĂTI PENTRU PROFESIUNILE CHIMIEI

Au fost înființate și dezvoltate în ultimii ani nu mai puțin de 20 grupuri școlare de chimie, cuprinzînd școli profesionale, tehnice și de maiștri, precum și licee industriale de chimie. Dotarea lor cu

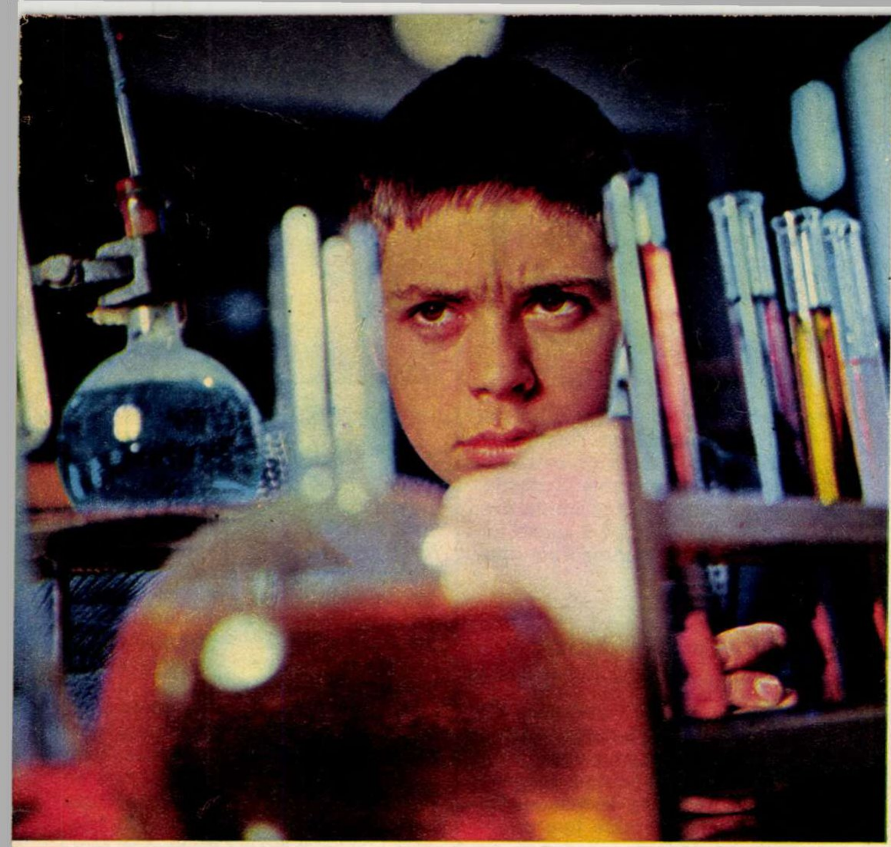

DINCOLO E LUMEA MISTERIOASĂ A EPRUBETELOR

laboratoare și ateliere cu cea mai modernă utilare, corespunde modernității întreprinderilor pentru care pregătesc muncitori.

Învățămîntul chimiei cuprinde pentru voi, cei care terminați opt sau zece clase — școli profesionale cu durata de 2—3 ani; ele pregătesc operatori chimiști pentru marile unități industriale din acest domeniu. Pe toată durata școlarizării elevii beneficiază de bursă, li se asigură cazarea și masa în internatele școlii. În anul I elevii-ucenici primesc gratuit îmbrăcăminte.

Mai există și o altă formă de școlarizare — ucenicia la locul de muncă. Pe parcursul a 2—3 ani, tinerii se pot califica în specialități ca: mecanici, sudori, strungari sau operatori la fabricarea anvelopelor, prelucrarea materialelor plastice. Ucenicii primesc de la întreprindere, pe tot timpul școlarizării, o indemnizație bănească.

La absolvire, tînărul primește titlul de muncitor calificat. Încadrarea în muncă se face imediat și corespunde primei trepte de salarizare. Dar, după un stagiu de trei luni, se poate susține un examen pentru trecerea la o categorie superioară de salarizare. Evident, absolvenții vor fi încadrați la întreprinderea cu care au făcut contract la începutul școlarizării. Cei care doresc, pot (în urma unor examene de diferență) să continue studiile la liceele de specialitate ori școlile de maiștri.

Liceul industrial de chimie este un tip de liceu de specialitate care vă dă o pregătire de cultură generală similară cu cea a elevilor de la liceele teoretice, dar și o pregătire de specialitate. Așa că absolventul are două posibilități: fie că se încadrează în producție ca muncitor cu o înaltă calificare pentru exploatarea instalațiilor de mare tehnicitate, fie că urmează cursurile învățămîntului superior de cinci ani, ori la subingineri — trei ani.

NOTAȚI-VĂ ACESTE ADRESE

ȘCOLI PROFESIONALE

Ocna-Mureș, str. Războieni, nr. 1 (Pe lîngă Uzina de produse sodice — Ocna-Mureș): operator la fabricarea sodei și produselor clorosodice, lăcătuș mecanic, lăcătuș mecanic cazane și turbine cu aburi, electrician de întreținere și reparații —*Pitești*, str. Mircea Vodă, nr. 42 (Pe lîngă Combinatul petrochimic-Pitești): operator la chimizarea produselor de rafinărie, lăcătuș -mecanic, electrician de întreținere și reparații. *Municipiul Gh.Gheorghiu-Dej*, str. Chimiștilor nr. 60 (Pe lîngă Complexul industrial de petrochimie-Borzești); operator la fabricarea cauciucului sintetic, operator la fabricarea maselor plastice, operator la chimizarea produselor de rafinărie, operator la fabricarea sodei și produselor clorosodice, lăcătuș mecanic, electromecanic pentru aparate de măsură și automatizare. *Codlea*, str. Măgurii nr. 4 (Pe lîngă Colorom-Codlea: operator la fabricarea coloranților și intermediarilor, lăcătuș mecanic în industria chimică, electrician de întreținere și reparații. *Făgăraș*: (pe lîngă Combinatul chimic-Făgăraș). operator la fabricarea compușilor azotului și îngrășămintelor cu azot, operator la prelucrarea materialelor plastice, lăcătuș mecanic, electromecanic pentru aparate de măsură și automatizare, strungar, cazangiu. *Orașul Victoria*: (pe lîngă Combinatul chimic-Orașul Victoria); operator la fabricarea compușilor azotului și îngrășămintelor cu azot, lăcătuș mecanic, electrician pentru centrale, stații și rețele electrice, strungar, electromecanic pentru aparate de măsură și automatizare. *Brăila*, str. Buzăului, km 1. (Pe lîngă Combinatul de fibre artificiale — Brăila), operator la fabricarea fibrelor artificiale, lăcătuș mecanic, electromecanic pentru aparate de măsură și automatizare. *Turda*, str. Amurgului nr. 2. (Pe lîngă Uzina chimică-Turda): operator la fabricarea medicamentelor și reactivilor, operator la fabricarea sodei și produselor clorosodice, lăcătuș mecanic. *Năvodari*: (Pe lîngă Uzina de superfosfați și acid sulfuric); operator la fabricarea compușilor sulfului și îngrășămintelor cu fosfor, lăcătuș mecanic. *Craiova* str. Pașcani nr. 28: (lîngă Combinatul chimic): operator la fabricarea compușilor azotului și îngrășămintelor cu azot, lăcătuș mecanic, electromecanic pentru aparate de măsură și automatizare, electrician de întreținere și reparații. *Iași*, str. Socola, nr. 61 A: (pe lîngă Uzina de fibre sintetice) operator la fabricarea medicamentelor și reactivilor, operator la prelucrarea materialelor plastice, lăcătuș mecanic, electrician de întreținere și reparații, operator la fabricarea fibrelor sintetice. *Tîrnăveni*, str. Republicii nr. 30: (pe lîngă Combinatul chimic):operator la fabricarea sodei și produselor clorosodice, sudor, lăcătuș mecanic, *Piatra Neamț*, str. Victoriei nr. 15 (pe lîngă Uzina de fibre sintetice — Săvinești):operator la fabricarea fibrelor și firelor sintetice, operator la fabricarea compușilor azotului și îngrășămintelor cu azot, operator la chimizarea metalului, lăcătuș mecanic, electromecanic pentru aparate de măsură și automatizare, strungar. *Slatina*, str. Magaziilor nr. 1: (pe lîngă Uzina de aluminiu): operator la producerea metalelor neferoase, electrician centrale, stații și rețele electrice, electrician de întreținere și reparații, lăcătuș mecanic, sudor. *Ploiești*, șoseaua București—Ploiești, km. 57: (Pe lîngă C.P. Brazi): operator la chimizarea produselor de rafinărie, lăcătuș-mecanic, electromecanic de aparate de măsură și automatizare, operator la fabricarea compușilor sulfului și îngrășămintelor cu fosfor. *Turnu-Măgurele*, str. Taberii, nr. 2: (pe lîngă Combinatul de îngrășăminte chimice): operator la fabricarea compușilor azotului și îngrășămintelor cu azot, lăcătuș mecanic, electromecanic pentru aparate de măsură și automatizare, electrician de întreținere și reparații, operator la fabricarea compușilor sulfului și îngrășămintelor cu fosfor, cazangiu. *Timișoara*, str. Peneș Curcanul, nr. 5: (pe lîngă Fabrica «Azur»): operator la fabricarea lacurilor, vopselelor și uleiurilor, operator la chimizarea produselor de rafinărie. *Rîmnicu-Vîlcea*, B-dul Traian, nr. 22: (pe lîngă Combinatul chimic) operator la fabricarea sodei și produselor clorosodice la fabricarea materialelor plastice, operator la chimizarea produselor de rafinărie, electromecanic pentru aparate de măsură și automatizare, lăcătuș mecanic, electrician de întreținere și reparații. *București*, Bdul Ion Șulea, nr. 216: (pe lîngă Uzina de medicamente) operator la prelucrarea materialelor plastice, operator la fabricarea medicamentelor și reactivilor, lăcătuș mecanic, electromecanic pentru aparate de măsură și automatizare, protejator metale pe cale electrochimică și termică, electrician de întreținere și reparații.

București. Șoseaua Olteniței nr. 181: (pe lîngă Uzina de anvelope Danubiana): operator la fabricarea anvelopelor și camerelor de cauciuc, electrician de întreținere și reparații, frezor-rabotor-mortezor, strungar, lăcătuș, mecanic.

LICEE INDUSTRIALE

Brăila: **Tehnologia celulozei, hîrtiei și fibrelor artificiale, tehnologia construcțiilor de mașini.** București: **Tehnologia chimică organică, utilaje în industria chimică, aparate de măsură și automatizare.** Craiova: **Tehnologia chimică organică tehnologia chimică anorganică, utilaje.** Făgăraș: **Tehnologia chimică anorganică, utilaje.** Iași: **Tehnologia chimică organică, utilaje, aparate de măsură și automatizare.** Gheorghe Gheorghiu-Dej: **Tehnologia chimică organică, utilaje, aparate de măsură și automatizare.** Piatra Neamț: **Tehnologia chimică organică, utilaje.** Pitești: **Tehnologia chimică organică, aparate de măsură și automatizare.** Turda: **Tehnologia chimică anorganică, tehnologia chimică organică.** Turnu Măgurele: **Tehnologia chimică anorganică, utilaje.**

MERIDIANE

ATENȚIE COPII!

Pentru ca micii pietoni să poată fi observați de către conducătorii auto, de la distanță, în R.P. Polonă au fost confecționate și puse în vînzare diferite obiecte de îmbrăcăminte viu colorate. La Bydgoszcs, de pildă, au fost confecționate băsmăluțe cu semnul «Atenție, copii!» În același scop, au fost recomandate și bascurile albe. Locuitorii orașului Lodz s-au dovedit și mai inventivi:

Elevii poartă cu ei, pe lîngă ghiozdan, și un săculeț pentru papuci. Pentru confecționarea acestui săculeț, a fost lansată pe piață o pînză specială de culoarea portocaliu aprins. Elevii claselor mici sînt obligați să poarte acești săculețe permanent, iar la traversarea străzilor să le ridice deasupra capului.

PETROLIERE GIGANȚI

Cursa gigantismului în materie de construcție a petrolierelor se accentuează cu fiecare an. Potrivit unei statistici, la 1 iulie 1971, registrele șantierelor maritime consemnau existența, în lume, a 325 de petroliere cu o capacitate de peste 200 000 de tone fiecare.

În obiectiv – Soarele

O originală lecție de fizică a Soarelui desfășurată într-unul din nenumăratele laboratoare ale Palatului pionierilor din Moscova. Modernul telescop instalat în laborator ajută pe micii pasionați să cerceteze și să cunoască tainele uriașului astru «de foc» — Soarele.

LUPTÎND PENTRU PATRIE

În regiunile eliberate din Laos, populația se angajează hotărîtă la lupta pentru eliberarea restului țării. În timp ce tinerii se înrolează în armata de eliberare, plecînd spre linia frontului, fetele muncesc în ateliere meșteșugărești și ajută la refacerea gospodăriilor care au suferit de pe urma războiului.

Tot mai puternice sînt loviturile date de către Frontul Patriotic Laoțian forțelor antipopulare și agresorilor americani.

COPII fără copilărie

Portugalia, țara a cărei populație numără mai puțin de 9 milioane locuitori, are de suportat gravele consecințe ale unor cheltuieli enorme destinate efortului disperat de a menține un imperiu colonial. Ea este țara cu cel mai mare procent de analfabeți din Europa (40%), și în care, cei mai mulți dintre copii sînt nevoiți să-și cîștige singuri existența de la vîrsta de 11 ani.

MUZEU POȘTAL

Zilnic, bătrînul Muzeu poștal din Berlin (R.D.G.) primește vizita a numeroși copii interesați în cunoașterea istoriei telecomunicațiilor. O bogată colecție de stampe și numeroase obiecte ilustrează metodele folosite de om, de-a lungul secolelor, pentru transmiterea știrilor (de la «torțele telegrafice» ale Greciei antice pînă la modernele sisteme de telecomunicații ale zilelor noastre).

Aparatul telefonic cu microfon ajustabil și receptor separat, folosit de bunicii noștri la începutul secolului, prima linie transatlantică instalată pe vasul «Stephan», în 1903, care făcea legătura între Europa și America, telegraful inventat în 1837 de Samuel Morse precum și poștalioanele secolului 19 sînt privite de micii vizitatori cu interes și în același timp cu mirare.

Străzi încălzite electric

În orașul francez Cavaillon s-a experimentat prima instalație de încălzire electrică a unei străzi. Pe baza experienței cîștigate, cu începere din decembrie 1971 s-a trecut la lucrările de încălzire a încă două străzi, în orașul Avignon. Una dintre acestea este încălzită de 150 de radiatoare cu raze infraroșii cu o putere unitară de 2 K.w., instalate perpendicular pe stradă, la o înălțime de 4 m deasupra solului.

ROMAN FOILETON

PETRE LUSCALOV

„OSTROVUL LUPILOR"

(Partea a doua)

EXTRAORDINARELE PERIPEȚII ALE Scatiului ȘI ALE PRIETENULUI SĂU Babușcă

EPISODUL XXI

Cocoțat pe acoperișul casei, brigadierul Dumitru, tatăl lui Babușcă, instala o antenă de televizor bătînd de zor cu ciocanul. Jos, sub streașina casei, se vedea Babușcă iar lîngă el, așezat pe picioarele din spate, clipind din cînd în cînd cu o resemnare filosofică, stătea Spic.

Trecuse o săptămînă de cînd părăsind stația de pompare din pădurea **Teregova** și urcîndu-se în șalupa militară cei doi băieți se întorseseră în sat.

După ce șalupa militară oprise undeva pe Dunăre, la marginea satului Pradina, și Scatiul și Babușcă coborîră de pe punte în barca lor, Vlad le spuse:

— Este mai bine să ne despărțim aici, băieți.... Nimeni nu trebuie să știe

ROMAN FOILETON

ce s-a întîmplat la stația de pompare... Deși nu cred că domnul Fridrich o să mai aibă chef să mai dea ochii cu voi, vi-l las pe Spic... Își cunoaște meseria... Nu vă deplasați nicăieri, fără ca Spic să vă însoțească... În rest, veți spune la toată lumea, că niște militari v-au încredințat un cîine lup reformat...

La început apariția uriașului cîine lup stîrnise o mare vîlvă în sat. Dar cicatricea vizibilă pe care Spic o avea în dreptul pieptului, făcu ca versiunea oferită de cei doi băieți să fie crezută. Ziua, cînd Scatiul lucra în port, Spic își petrecea vremea cu Babușcă. Seara însă, Scatiul îl lua cu el, în căsuța lui de la marginea satului, unde locuia împreună cu mama sa.

Brigadierul Dumitru deși nu avea nimic împotriva lui Spic, îi cam prinsese de frică. Cu cîteva zile în urmă, scos din sărite de o șotie de a lui Babușcă, ridicase brațul ca să-l lovească. În clipa următoare, o arătare cenușie țîșni ca un fulger din mijlocul bătăturii și izbindu-l în piept îl răsturnă pe spate. Cînd brigadierul Dumitru se dezmetici, văzu uriașul cîine-lup instalat cu labele pe pieptul lui, mîrîind ușor spre el, și arătîndu-și colții, albi și înspăimîntători.

Abia intervenția lui Babușcă îl scăpă din încurcătură. În rest «lupul» cum îl botezase Dumitru, se arăta blînd și prietenos.

— Hai, Babușcă! Aruncă sîrma... Ce stai?! îl apostrofă Dumitru din vîrful acoperișului, lăsînd jos ciocanul, și întorcîndu-se spre el. Ori vrei s-o ștergi iar după alde Scatiul?... Și alungă capra aia... Nu vezi că mănîncă prunul?

Într-adevăr, o căpriță albă. lățoasă cu ciuboțele negre, se rezemase în două picioare, de tulpina subțire a unui puiet de prun sădit în mijlocul bătăturii, și începuse să îi foarfece frunzele.

Babușcă alungă capra și-apoi luînd-o la fugă, azvîrli sîrma ca pe un lasso, pe acoperiș. Dumitru prinse colacul de sîrmă, îl desfăcu, și se puse liniștit pe treabă.

De fapt tatăl lui Babușcă intuise bine situația. În dimineața aceea, cînd Scatiul trecuse pe la el și i-l lăsase pe Spic, Babușcă îi promisese să vină să îl ajute la îmbarcarea călătorilor pe vasul de pasageri «Vulturul». Vasul fluvial trebuia să sosească din clipă în clipă, și Babușcă stătea ca pe ace.

Deodată, undeva departe pe Dunăre, răsună vuietul răgușit al sirenei vasului fluvial. Babușcă ținînd capătul de sîrmă în mînă, se răsuci fulgerător.

Pe Dunărea învăluită într-o lumină de amiază blîndă și albastră, apăruse o mare pasăre albă. Era vasul de pasageri.

Parcă presimțind ceva, brigadierul Dumitru, cocoțat pe acoperiș smuci de cîteva ori de sîrmă, ca să se convingă că Babușcă se află la locul său, și strigă:

— Știu eu ce e în capul tău, băiete... Îți place să umbli teleleu de colo pînă colo... Mai lasă-l pe Scatiul! Nu o să moară **NAVROMUL** fără tine!

«Vulturul» se apropia văzînd cu ochii. În ogradă începuse să se audă zgomotul mașinilor și huruitul zbaturilor sale. Situația devenea disperată. Babușcă rupse o crenguță de salcîm care îi atîrna deasupra capului și începu

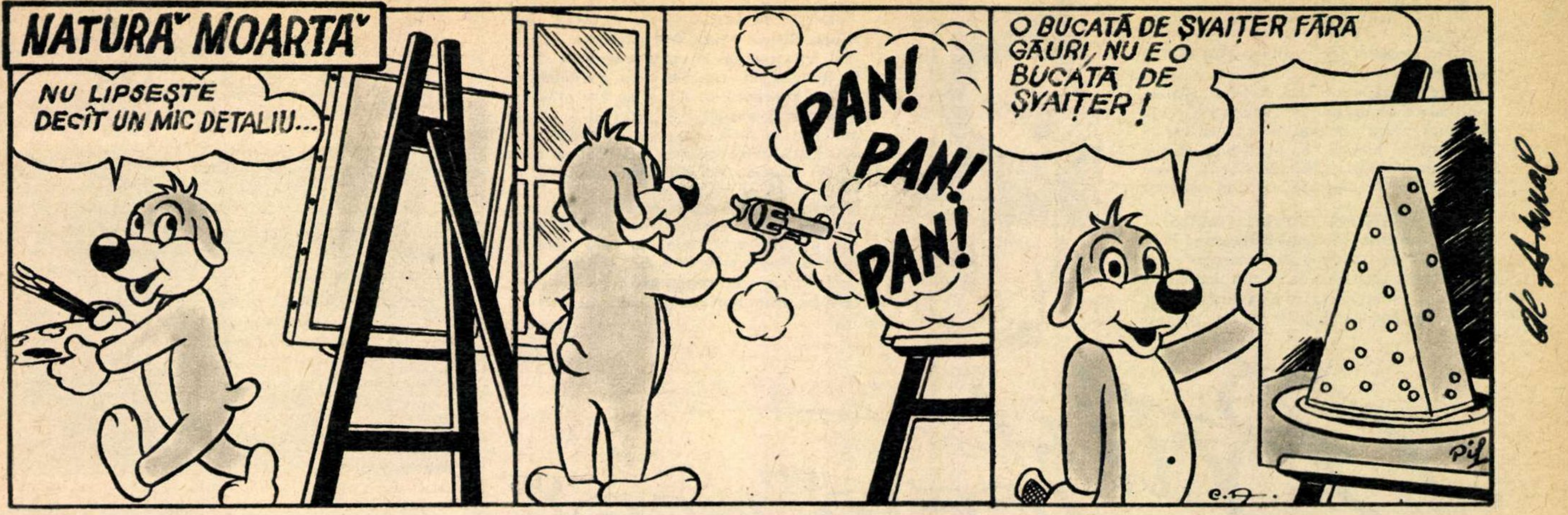
NATURĂ MOARTĂ
NU LIPSEŞTE DECÎT UN MIC DETALIU...
PAN! PAN! PAN!
O BUCATĂ DE ŞVAIŢER FĂRĂ GĂURI, NU E O BUCATĂ DE ŞVAIŢER!
Pif
de Arnal

UMOR o UMOR o UMOR o UMOR o UMOR o UMOR o UMOR o UMOR o UMOR

DAN VASILE

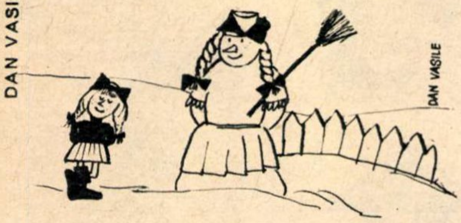

AUTOPORTRET

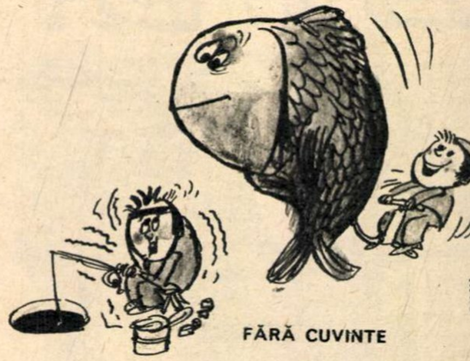

FĂRĂ CUVINTE

POMPILIU DUMITRESCU

CRĂIŢĂ MÎNDRĂ VASILE

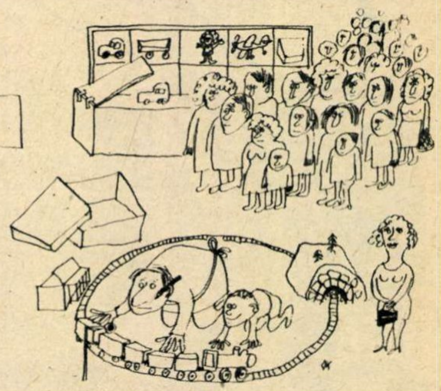

UMOR o UMOR o UMOR o UMOR o UMOR o UMOR o UMOR o UMOR o UMOR

ROMAN FOILETON

să o fluture spre capră. Ea îl privi nedumerită o clipă, cu ochii ei mari şi umezi apoi se apropie repede de el. Azvîrlind crenguţa de salcîm pe bătătură, şi în vreme ce capra înfuleca frunzele, Babuşcă îi înnoadă capătul de sîrmă în jurul coarnelor şi făcîndu-i semn lui Spic, se repeziră amîndoi pe poartă afară, în uliţă. şi o luară la sănătoasa spre port.

Sus pe acoperiş, Dumitru smucea din cînd în cînd de sîrmă, continuînd să «îşi prelucreze» feciorul.

— Crezi că lumea nu vede ce faci tu, mă Babuşcă? Aşa crezi tu? Am să te leg de piciorul patului, dacă nu te astîmperi... Să ştii! Taci ai? Te faci că plouă?

Cînd Babuşcă, însoţit de Spic, trecu în fugă scîndura care lega «portul» de mal, şi pătrunse pe debarcader, se pomeni într-o hărmălaie de nedescris.

Înălţaţi în mahună, printre saci şi papornițe, călătorii strigau, protestau sau vorbeau toţi deodată.

Scatiul nu se zărea nicăieri.

— Babuşcă! A venit Babuşcă, se ridică un cor de strigăte, cînd Babuşcă îşi făcu apariţia pe ponton.

— Unde-i Scatiul? Scatiul... unde e?!!

Parcă speriat de pădurea de mîini care se agită din barcă spre el, Babuşcă ridică din umeri.

— Scatiul? Păi nu este aici?

În clipa aceea o fetiţă, mică de o şchioapă şi cîrnă se apropie de el. ţinînd palma streaşină la ochi, din pricina soarelui care o orbea.

— Îl cauţi pe Scatiul, Babuşcă?

Babuşcă se apleacă spre ea:

— Da... L-ai văzut?

Fetiţa continua să se apere cu palma de soare:

— Nu este aici, Scatiul... A plecat.

— Cînd?

— Mai adineauri.

— L-ai văzut tu?

— Da,continuă fetiţa. Au venit doi oameni cu o barcă din aia care vîjîie... Şi adăugă întorcîndu-se şi arătînd cu mîna spre cabina de lucru acoperită în verde... Scatiul era acolo, înăuntru... L-au luat de acolo, l-au urcat în barcă, şi au plecat.

Ochii verzi ai lui Babuşcă străluceau puternic.

— Păi de ce spui «Ciufule» că **l-au luat...** Poate că Scatiul a plecat singur... Or fi fost careva de la **NAVROM**.

Fetiţa era poreclită «Ciufu» din pricina nasului ei cîrn.

— Nu, protestă fetiţa, punînd din nou mîna streaşină la ochi... Îl ţineau strîns de mîini. Dintr-o parte şi de alta... Uite aşa...

Şi fetiţa îl prinse pe Babuşcă de braţ.

— Şi ce culoare, avea barca? o întrebă repede Babuşcă. Albă şi cu ancoră albastră zugrăvită pe bot?

ROMAN FOILETON

— Chiar aşa, întări fetiţa.

Acum pentru Babuşcă, era limpede. Scatiul fusese înhăţat de oamenii domnului Fridrich.

— Şi încotro au luat-o? întrebă din ce în ce mai agitat Babuşcă, arătînd spre vasul fluvial care se apropia.

— Într-acolo?

Fetiţa se întoarse şi întinzînd braţul arătă în partea cealaltă, undeva departe, pe Dunăre, spre nişte păduri de sălcii învăluite în ceţuri.

— Ba într-acolo...

O mirare fără de margini se zugrăvi pentru o clipă pe faţa lui Babuşcă:

— Spre Dunărea veche... Asta-i bună, murmură el. Ce să caute acolo?

Călătorii se lămuriseră în sfîrşit, că discuţia dintre Babuşcă şi fetiţă, nu îl făcea pe Scatiul să răsară din pămînt şi hărmălaia reîncepu.

Vasul fluvial era aproape. Sirena, suna fără încetare, puternic şi răguşit.

Părăsind-o pe fetiţă, Babuşcă sări în barcă urmat de Spic, a cărui apariţie făcu să fie în mahună o tăcere mormîntală.

— Hei,măi, nene, strigă Babuşcă instalîndu-se la cîrmă şi ridicînd lopăţica, care ştii să tragi la rame, treci la vîsle!

Un vlăjgan înalt şi deşirat, îmbrăcat într-o salopetă decolorată de soare, cu cizme de cauciuc în picioare, se ridică de undeva din barcă, şi, făcîndu-şi loc printre călători, se aşeză din nou, scuipă în palme, şi apucă vîslele.

— Vezi-ţi de treaba ta, Babuşcă, strigă el, afundînd vîslele în apă... Pornim!

În scurt timp mahuna acostă «Vulturul» în plin mers, şi pasagerii începură să părăsească barca, urcînd pe puntea vaporului.

Tocmai în clipa aceea, căpitanul vasului coborî din cabina de comandă şi se apropie de scară.

— Noroc, Babuşcă! îi strigă făcînd un semn prietenos cu mîna băiatului din barcă... Singur? Dar ce s-a întîmplat? Unde-i Scatiul?

— A plecat azi dimineaţă spre Dunărea veche, răspunse Babuşcă. Mă aşteaptă acolo. Mă luaţi şi pe mine, tovarăşe căpitan?

— Te iau, băiete, răspunse ofiţerul fixîndu-l cu oarecare nedumerire pe Spic. Dar cîinele acesta lup de unde a mai apărut. Parcă nu-l aveai.

— Îl am de o săptămînă, spuse Babuşcă. Pot să îl iau şi pe el?

Căpitanul rîse cu poftă şi îi făcu semn cu mîna să urce pe punte.

— Oricum sînteţi nişte călători clandestini. Urcaţi amîndoi... Ce mi-e unul, ce mi-s doi!?

Şi-apoi se îndepărtă. «Vulturul» prindea viteză. Babuşcă legă mahuna de scara vasului, şi ţinînd cu o mînă pe Spic strîns la piept, se sui pe punte. Peste o jumătate de oră de drum, în faţa lui Babuşcă şi a lui Spic, undeva pe malul Dunării, începură să apară casele unui sat, şi cheiul de beton lung şi masiv al unui port. Era portul «Dunărea veche».

(Va urma)

ILIE RADU, Luduş-Mureş. Mă rogi să-ţi dau sfaturi pentru păstrarea cărţilor vechi. Iată cîteva:

— Se presară praf antiinsecticid (DTT) între file.

— Se aşează într-o ladă de lemn, spălată în prealabil cu apă de var. Lada se păstrează la temperatura camerei, în nici un caz la umezeală şi lumină. În principiu, cărţile se comportă la fel ca hainele. Ca atare, vor fi îngrijite şi păstrate cam în aceleaşi condiţii.

VALENTIN HUŢANU, satul Dorobanţi, comuna Nicşeni-Botoşani. Pentru că sîntem aproape de «mărţişor», ca prieten şi ca băiat ţi-aş da un sfat: împreună cu băieţii din şcoala ta, în ziua de 1 martie, puneţi pe băncile colegelor voastre ghiocei cu şnur alb şi roşu, simbol al primăverii.

IOAN TUNS şi EMIL BLAGA, comuna Ulma Mică, Maramureş: «Dacă vrei, te aşteptăm în vacanţa de vară să vii în comuna noastră. Vei avea posibilitatea să faci împreună cu noi şi cu alţi prieteni o frumoasă excursie în pitoreştile locuri din împrejmuirile comunei». Vă mulţumesc din toată inima pentru invitaţia pe care mi-aţi făcut-o. Voi face tot posibilul să vin la vară să vă cunosc. În legătură cu piesele tehnice cerute, m-au rugat şi alţi prieteni să-i servesc. În redacţie nu posedăm astfel de materiale, dar dacă urmăriţi rubrica Racheta-Service din «Racheta cutezătorilor», veţi putea găsi mulţi amatori care fac schimburi de astfel de piese.

Emil

Bolizi PE ZĂPADĂ

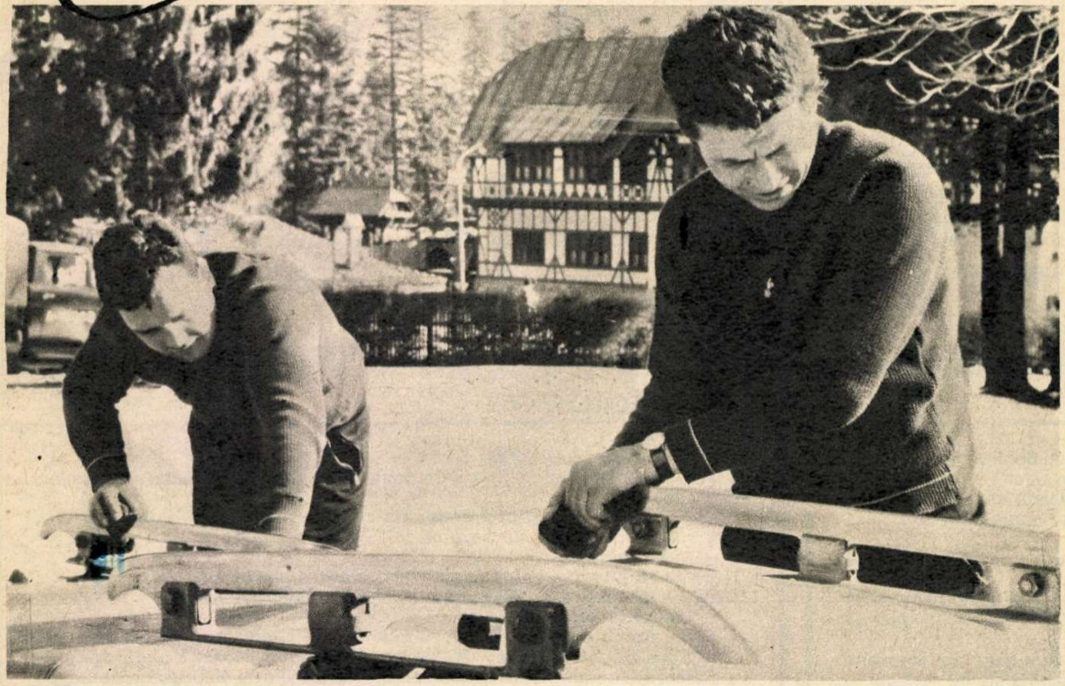

Trei oameni ghemuiţi, în încordare, aşteptînd comanda starterului, un al patrulea împingînd, într-o explozie de forţă, bolidul metalic, apoi un salt acrobatic şi întreg echipajul porneşte într-o cursă fantastică, atingînd viteze de peste 120 km pe oră, urcînd ameţitor, în turnante, pereţii gheaţă... Totul durează ceva mai mult decît un minut, timp în care patru oameni, dar în primul rînd conducătorul, dovedesc totul: manevre măiestrite, exersate îndelung la antrenamente, curaj şi cutezanţă, capacitate de reacţie rapidă, cunoaşterea legilor dinamicii şi soluţionarea în ritm de calculator electronic a situaţiilor inedite. Şaizeci de secunde pentru o victorie de răsunet, pentru o consacrare internaţională.

Ion Panţuru este unul dintre puţinii oameni care vor rămîne în istoria mondială a celor şaizeci de secunde pe care-i reprezintă o cursă de bob, căci despre bob vrem să vorbim în însemnările noastre.

Într-una din zile l-am întîlnit pe Ion Panţuru la Piatra Arsă şi, între două coborîri, am discutat cu el despre...

— Ce factori hotărăsc o victorie la bob?

— Pîrtia de concurs este ceea ce numim noi o pîrtie foarte tehnică, solicitînd cunoaşterea şi utilizarea fiecărei porţiuni de teren pentru obţinerea vitezei maxime. Orice greşeală tehnică este aici «pedepsită» cu pierderea zecimilor de secundă sau a secundelor întregi. O simplă mişcare, insuficient calculată, patina muşcă foarte puţin din pîrtie şi ceea ce pe alte trasee — la Cervinia, de pildă — este un fapt fără urmări grave, devine aici un lucru iremediabil: ai pierdut o secundă şi cu aceasta concursul. Un al doilea factor tehnic care influenţează rezultatele este introducerea recentă în competiţie a unor boburi cu patine modificate, ceea ce dă un plus de viteză, dar şi un procent mai mare de «piruete» pe gheaţa pîrtiei.

— După Sapporo, cum vedeţi, în perspectiva anilor viitori, evoluţia acestui sport în ţara noastră?

— Sînt sigur că există la noi mulţi tineri cutezători şi dornici să se dedice acestui pasionant sport al curajului. Pe cîţiva care au şi pornit pe această cale îi cunosc personal şi le acord multă încredere. S-a ridicat în ultimul timp o pleiadă de tineri foarte talentaţi. În curînd se va da în folosinţă, la noi în ţară, una dintre cele mai bune pîrtii de concurs din lume, fapt care ne dă speranţe mai mari pentru viitoarele olimpiade de iarnă.

H. LEREA

PENTRU FRAŢI VOŞTRII MAI MICI

Vreţi să distraţi pe frăţiorii sau prietenii voştri mai mici? Decupaţi după desenul alăturat, modificînd după dorinţă dimensiunile, corpul, mîinile, picioarele clovnului. Picioarele se compun din două părţi (vezi figura). În locurile punctate din desen, cu ajutorul unui burghiu, dăm găurile respective. Vopsim apoi întreaga figură, cît mai viu colorat, după care, cu ajutorul unor nituri, fixăm picioarele şi mîinile de corp. Mîinile şi picioarele le legăm între ele cu o sfoară groasă, după care, de aceste sfori legăm o altă sfoară care atîrnă liber. Atîrnăm păpuşa cu ajutorul unei sfori pe care o legăm de capul figurii.

Trăgînd de şiretul liber, păpuşa execută diferite mişcări.

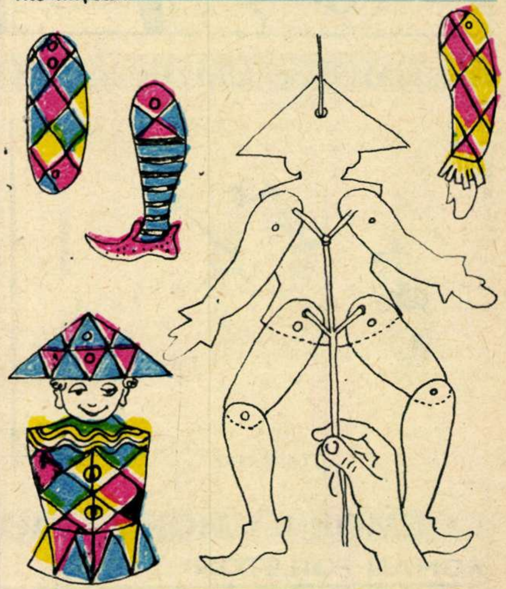

AUTOMOBILISTUL în dilemă

După cum vedeţi, automobilistului i s-a defectat maşina. El a deschis trusa de scule şi s-a apucat s-o repare. Dacă veţi privi cu atenţie însă sculele, veţi observa că unele dintre ele n-au ce căuta în trusa unui şofer. Puteţi să precizaţi care anume?

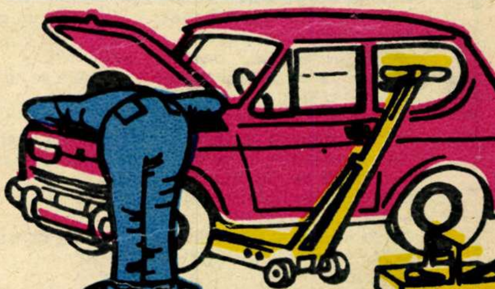

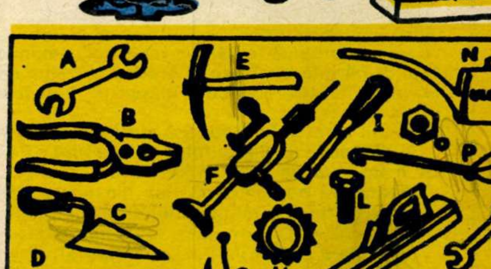

Ionel Pălăngeanu, Giurgiu. Mi-a plăcut desenul tău, care reprezintă turnul din centrul orașului. Poți să-mi mai trimiți și altele. Nu mi-ai spus un lucru: ai devenit pionier?

Livioara Iordache, comuna Fîntînele, județul Prahova. Am primit versurile tale. Le-am arătat redactorilor secției noastre literare, care mi-au spus să-ți transmit că ideea poeziei este frumoasă, dar că trebuie să mai exersezi încă mult, să ceri și sfatul tovarășei învățătoare. Îți doresc succes!

Daniela Țanovici, București. Trimite orice fel de desen. Te sfătuiesc să folosești materialele cu care te-ai obișnuit. Desigur, și creioanele colorate îți pot fi de folos.

Ana Maria Petre, orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej. Frumos peisajul tău de iarnă, dar numai așa, fără nici un copil cu sania? Mi s-a părut cam trist. Eu, cu încă cîțiva prieteni, am făcut un om de zăpadă de toată frumusețea. Voi nu?

Camelia Constantin, oraș Gheorghe Gheorghiu-Dej.

— Pentru a fotografia un grup de copii care execută un joc în cerc, imaginea trebuie văzută de sus (dintr-un copac, sau de la fereastra școlii). Cercul va fi încadrat în mijlocul fotografiei. Sugestia mișcării va fi mai accentuată.

— Pentru a sugera înălțimea copacilor unei păduri sau înălțimea stîlpilor de înaltă tensiune, fotografierea se face de jos în sus și din imediata apropiere a subiecților Încadrarea îi va prinde ușor înclinați față de verticală.

— Un portret trebuie să aibă în direcția de privire și de respirație mai mult spațiu decît în partea opusă.

Asemenea indicații ar putea continua pe sute de pagini și tot nu s-ar epuiza problema. În fond, este vorba de o adevărată artă cu o infinitate de secrete profesionale. Consultă la bibliotecă o carte de specialitate.

Gheorghe Munteanu — Alexandria, Teleorman.

Cartea mult dorită, cu o dedicație din partea autorului, îți va sosi în curînd prin poștă. Cu siguranță, că datorită ei, multe din orele tale libere vor fi ocupate cu descifrarea celor aproape 100 de scheme aflate în cuprins.

Cartea «Cercul de radio pionieresc» îți oferă scheme simple de radio, dar și dispozitive electronice, complexe receptoare pentru «Vînătoare de vulpi» și multe alte lucrări complicate ce îți vor da multă bătaie de cap.

Autorul acestei cărți, Nicolae Bătrîneanu, profesorul cercului radio din cadrul Palatului pionierilor din București a fost încîntat că prin munca sa îți poate stîrni o reală pasiune.

Minitehnicus

Cercul de radio pionieresc
ÎNDRUMĂRI METODICE

Elena Paceagiu, Chirnogi, județul Ilfov. «Toate modelele (cusături, împletituri, șervețele) date de tine, le-am experimentat și mi-au reușit! Mama mea ține să-ți scrie personal în această scrisoare și să-ți mulțumească.»

Sînt tare bucuroasă. Lenuța.

— Desigur, în continuare, voi apela la colaboratorii revistei noastre să vă prezinte tot ceea ce cred că vă poate interesa. Pentru adresele dorite, adresează-te la clubul «Dinamo», șoseaua Ștefan cel Mare, nr. 43, București.

Vasile Murguleț, comuna Vidra, județul Vrancea. Dragă Vasile, m-am bucurat că un băiat îmi cere sfatul, de aceea mă grăbesc să răspund. Nu trebuie să fii necăjit pentru părul tău prea aspru, pentru faptul că ai mătreață. Respectă următoarele indicații: Folosește la spălare săpun de sulf, clătește apoi foarte bine părul cu apă în care ai pus cîteva picături de bromocet. Cu o perie aspră, în fiecare dimineață și seară, perie bine părul în toate direcțiile. Pentru ca părul să fie mai moale, folosește din cînd în cînd, briantină solidă «Adam».

PIETRE

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1									■	
2				■						
3					■					
4						■				
5		■						■		
6			■				■			
7	■			■					■	
8										■
9					■					
10						■				

ORIZONTAL: 1) Oxid de aluminiu foarte dur, se poate prepara și artificial, unele varietăți fiind pietre prețioase. 2) Ea trece... pietrele rămîn! — Lucrează cu pietrele obținînd făina și mălaiul (pl.) 3) Poet.— Pietruit. 4) Piatră acră. — Pietre fără... apă (masc. pl.) 5) «Tare ca piatra, iute ca săgeata», în colind. — Pară! 6) Campion. Firicele. — Peruzea. 7) Cub gol! — Bătut uneori cu pietre scumpe. 8) Teren pietros plin de bolovani. 9) Ca piatra ponce (masc.) — împreună cu «sfera» alcătuiește învelișul de piatră al Pămîntului. 10. Organ... creator de pietre. — Placă subțire de piatră pentru pardoseli.

VERTICAL: 1) La «Piatra arsă». — Onomatopee imitînd o cazarmă. 2) Piatră semiprețioasă. — Extrași. 3) Masivul «Pietrele Doamnei». — Bucată mare de piatră. 4) Ca diamantul (fem.) — Un ceas... fără rubine!! 5) Nicolae Mărmurescu — Care se găsește în zăcămintele din scoarța Pămîntului, necombinat, activ. 6) Construcție de piatră... inversată! — Alt aparat generator de pietre! 7) Piatra Neamț (pl.) — Trei localități din S.U.A. 8) Iau balast de piatră, în fundul calei, pentru echilibru. — Pe sobă. 9) Prinde crustacei. — Se formează peste învelișul pietros avînd ca proprietate fertilitatea. 10) Pietre la ficat sau rinichi. — Curmătură

Prof. TEODOR AXIOTI

SPORTIVĂ (Triverb: 4, 4, 5)

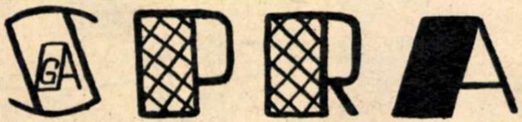

Dezlegare: S-ARE-G-IN-A-CA-P-R-A

Sînteți perspicace?

Legați capetele acestor patru sfori două cîte două astfel încît dacă ridicați sfoara să obțineți un cerc. Dacă ați legat bine, trebuie ca plecînd cu creionul dintr-un punct să ajungeți la punctul de plecare.

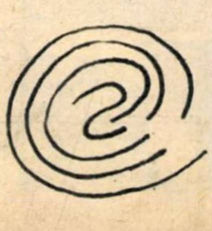

CLUBUL LOGICIENILOR

Totul pe bază de logică...

Încercați-vă cunoștințele despre numere, operații aritmetice divizibilitate etc., rezolvînd următoarea problemă:

Propuneți prietenului vostru să se gîndească la un număr cuprins între 1 și 1 000. Apoi doar din 10 întrebări pe care i le veți pune va trebui să ghiciți numărul «la sigur»! Știți să alegeți cele 10 întrebări? Singura indicație pe care v-o dăm este că vor fi de tipul: Numărul ales este mai mare (mai mic) decît... (un număr pe care-l indicați). El va trebui să răspundă numai cu «*da*» sau «*nu*».

41
309
3
37
6
49
100
8
3
2
70

O figură alcătuită din 5 puncte și 7 linii. Puteți însă lega cele 5 puncte cu numai 8 linii fără ca ele să se întretaie?

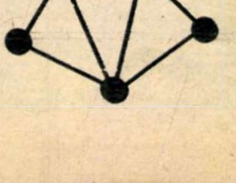

ȘTIȚI? SĂ RĂSPUNDEȚI

1. De ce un balon care plutește liber, în aer, este prada vîntului și nu-și poate schimba direcția, în timp ce bărcile cu pînză, împinse tot de vînt, se pot îndrepta unde vor?

2. De ce după ploaie pămîntul bătătorit al unei cărări se usucă mai repede decît pămîntul nebătătorit de alături?

Răspunsuri:

1. Balonul e înconjurat peste tot de același mediu — aerul — pe cînd barca, deși împinsă de vînt, este parțial scufundată în apă. Aceasta opune o rezistență mai mare decît aerul și dă cîrmei posibilitatea de a stabili direcția.

2. În stratul de pămînt bătătorit se formează canale de diametre mici, asemenea unor tuburi capilare, prin care apa se urcă la suprafață și se evaporă. Acest fenomen nu are loc în straturile nebătătorite.

MONOVERB: 5—7

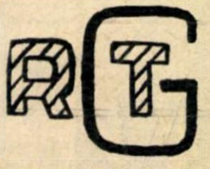

Dezlegare:
CA-R-T-IN-G

Pe teme DIVERSE

Pionierii detașamentului clasei a VII-a B, Școala generală nr. 20, Sibiu, roagă prietenii să-i ajute la organizarea unui montaj, trimițîndu-le pe adresa școlii materiale cuprinzînd «Știați că...» din diferite domenii.

Unitatea de pionieri Ciuturești, comuna Secuieni, județul Bacău, dorește să corespondeze cu alte unități de pionieri, totodată colecționează ilustrate pentru alcătuirea unui album.

Luminița Radu (11 ani), Ploiești, str. Brumărelelor nr. 5, bl. Nord 122, sc. A, ap. 17, et. 41, **Dorina Grosariu,** clasa a VII-a, Tg. Neamț, str. Horia, Cloșca și Crișan nr. 44, județul Neamț — fac schimb de ilustrate, șervețele de masă și fotografii cu actori. **Gheorghe Popescu,** Rădăuți, str. Putnei nr. 117, județul Suceava — face schimb de tranzistor EFT 313 cu un condensator fix, de 50 nF. **Estera Balazs** (11 ani), Sărmas, str. Republicii nr. 29, județul Mureș — face schimb de șervețele de masă și fotografii de artiști. **Ildiko Kantor,** clasa a VIII-a, Dej, str. Sărata de Jos nr. 2, județul Cluj — face schimb de ilustrate **Marius Telcea,** clasa a VI-a, Bistrița, str. Armatei Roșii nr. 24, județul Bistrița Năsăud — filatelist. **Viorica Daneliuc,** clasa a VII-a, str. Aurel Șețu nr. 43 și **Elena Spiriduș**(13 ani) str. Prelungirea Bradului nr. 77 Bacău — corespondează pe teme de literatură. **Mariana Andraș** (14 ani), Bălan Bl. C-4, sc. 2, ap. 9, et. 2, județul Harghita — muzică.

Cutezătorii 5

ADRESA REDACȚIEI: PIAȚA SCÎNTEII NR. 1
OFICIUL POȘTAL 33 — BUCUREȘTI
Căsuța poștală 4132
Telefon 176010 int. 1450

REDACTOR ȘEF
MIHAI NEGULESCU

REDACTOR ȘEF ADJUNCT
OVIDIU ZOTTA

SECRETAR GENERAL DE REDACȚIE
IOAN DONCA

REDACTOR ARTISTIC
VINTILĂ MIHĂESCU

ADMINISTRAȚIA: EDITURA SCÎNTEIA; TIPARUL: C.P.C.S.

ABONAMENTELE PRIN OFICIILE ȘI AGENȚIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POȘTALI ȘI DIFUZORII DE PRESĂ

OPERAȚIUNEA „Baraj” 1

SCENARIU: C. ANTON și OV. ZOTTA / DESENE: V. MIHĂESCU

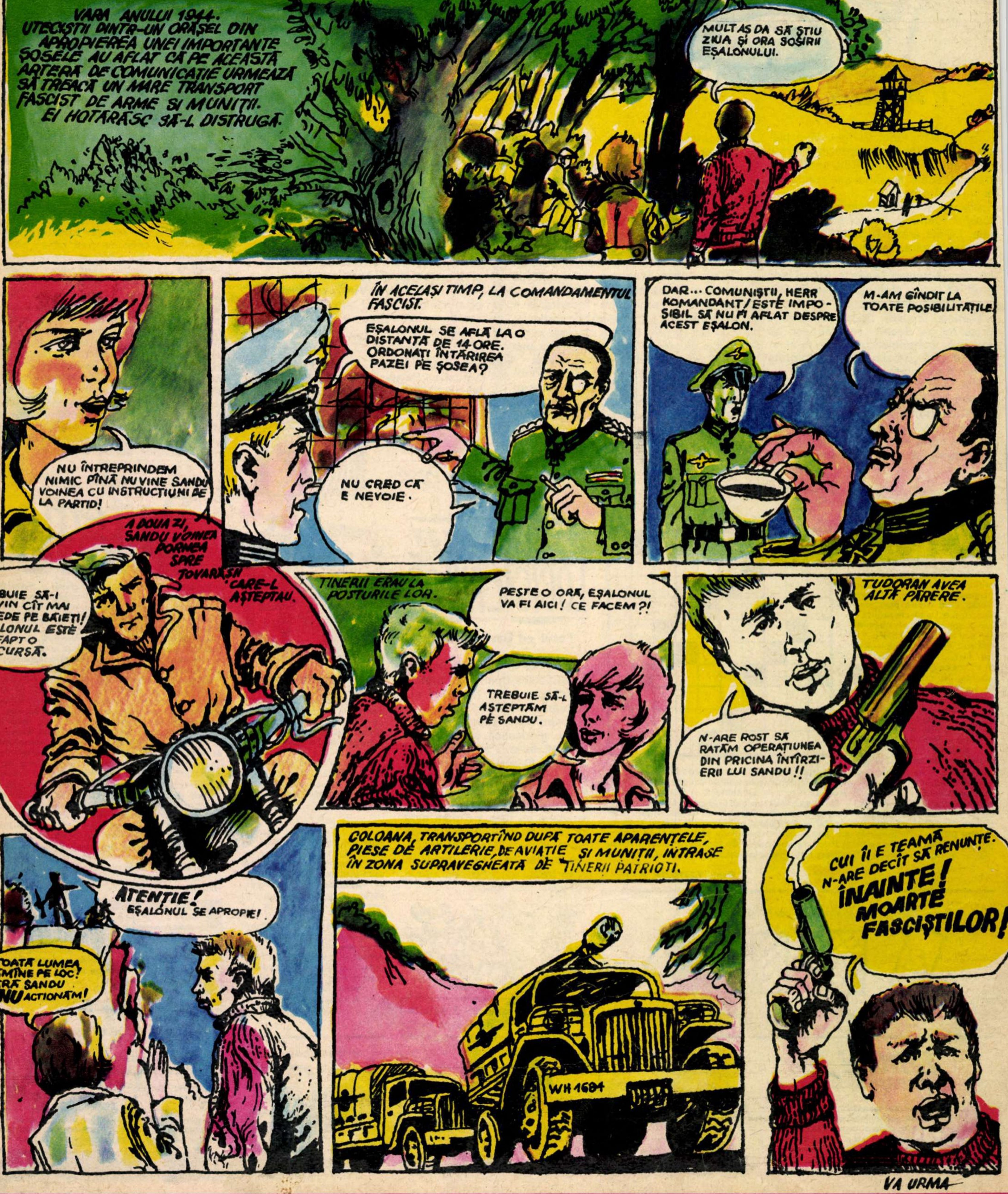
VARA ANULUI 1944. UTECISTII DINTR-UN ORĂȘEL DIN APROPIEREA UNEI IMPORTANTE ȘOSELE AU AFLAT CĂ PE ACEASTĂ ARTERĂ DE COMUNICATIE URMEAZĂ SĂ TREACĂ UN MARE TRANSPORT FASCIST DE ARME SI MUNITII. EI HOTĂRĂSC SĂ-L DISTRUGĂ.
MULT AȘ DA SĂ ȘTIU ZIUA ȘI ORA SOSIRII EȘALONULUI.
NU ÎNTREPRINDEM NIMIC PÎNĂ NU VINE SANDU VOINEA CU INSTRUCȚIUNI DE LA PARTID!
ÎN ACELAȘI TIMP, LA COMANDAMENTUL FASCIST.
EȘALONUL SE AFLĂ LA O DISTANȚĂ DE 14 ORE. ORDONAȚI ÎNTĂRIREA PAZEI PE ȘOSEA?
NU CRED CĂ E NEVOIE.
DAR... COMUNIȘTII, HERR KOMANDANT! ESTE IMPOSIBIL SĂ NU FI AFLAT DESPRE ACEST EȘALON.
M-AM GÎNDIT LA TOATE POSIBILITĂȚILE.
A DOUA ZI, SANDU VOINEA PORNEA SPRE TOVARĂȘII CARE-L AȘTEPTAU.
TREBUIE SĂ-I PREVIN CÎT MAI REPEDE PE BĂIEȚI! EȘALONUL ESTE DE FAPT O CURSĂ.
TINERII ERAU LA POSTURILE LOR.
PESTE O ORĂ, EȘALONUL VA FI AICI! CE FACEM?!
TREBUIE SĂ-L AȘTEPTĂM PE SANDU.
TUDORAN AVEA ALTĂ PĂRERE.
N-ARE ROST SĂ RATĂM OPERAȚIUNEA DIN PRICINA ÎNTÎRZIERII LUI SANDU!!
ATENȚIE! EȘALONUL SE APROPIE!
TOATĂ LUMEA RĂMÎNE PE LOC! FĂRĂ SANDU NU ACȚIONĂM!
COLOANA, TRANSPORTÎND DUPĂ TOATE APARENȚELE, PIESE DE ARTILERIE, DE AVIAȚIE ȘI MUNIȚII, INTRASE ÎN ZONA SUPRAVEGHEATĂ DE TINERII PATRIOȚI.
WH 1684
CUI ÎI E TEAMĂ N-ARE DECÎT SĂ RENUNȚE. ÎNAINTE! MOARTE FASCIȘTILOR!

VA URMA

6

JOI, 10 FEBRUARIE
1972, ANUL VI (229)
16 pagini, 1 leu

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL
ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

a ACTUALITĂȚI CUTEZĂTORII 6

Bilanț ÎNSUFLEȚITOR

Zilele acestea, oamenii muncii din patria noastră, întregul popor român, inclusiv pionierii, au luat cunoștință cu satisfacție de succesele dobîndite în 1971 în îndeplinirea planului de dezvoltare economico-socială a Republicii Socialiste România.

Comunicatul dat publicității de Consiliul Economic, Comitetul de Stat al Planificării și Direcția Centrală de Statistică reprezintă o oglindă limpede a eforturilor depuse de fiecare om al muncii, o oglindă a energiilor creatoare amplu desfășurate pe meleagurile patriei, sub steagul socialismului, sub steagul de luptă al Partidului Comunist Român.

În anul 1971, primul an al actualului plan cincinal — etapă importantă în procesul istoric de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate — țara noastră a devenit tot mai bogată, tot mai puternică, înscriind în cartea sa de aur noi și remarcabile izbînzi în construcția economică și socială, în creșterea bunăstării întregului popor.

Cei mai tineri fii ai patriei văd în toate aceste izbînzi rodul pilduitor al muncii pline de abnegație a clasei noastre muncitoare, a țărănimii și intelectualității, care înfăptuiesc cu dăruire, neabătut, programul stabilit de Congresul al X-lea al partidului, de dezvoltare și modernizare a forțelor de producție, de creștere a avuției țării, asigurînd ascensiunea fermă a României pe drumul prosperității și civilizației socialiste.

Din industrie, din agricultură și silvicultură, din transporturi și telecomunicații, din investiții și construcții, din domeniul cercetării științifice, Comunicatul aduce vești însuflețitoare despre înfăptuirea și depășirea cifrelor directoare stabilite anterior. Față de anul 1970, în 1971 produsul social, tot ce au făurit mîinile harnice ale poporului nostru, a înregistrat o creștere de 10,6 la sută iar venitul național a fost mai mare cu 12,5 la sută. Producția globală industrială a înregistrat un spor de 11,5 la sută, iar cea agricolă de 18,2 la sută. Au crescut în mod corespunzător veniturile populației, ale fiecărei familii, s-au asigurat sume importante pentru învățămînt, cultură, ocrotirea sănătății.

În graiul concentrat al cifrelor, Comunicatul publicat la începutul acestei luni vorbește despre vigoarea economiei socialiste, despre hotărîrea cu care oamenii muncii își înfăptuiesc planurile pe care și le trasează.

În marea constelație a producției de bunuri materiale și spirituale, noi înșine — pionierii de azi — ne vom dărui cu timpul energiile noastre proaspete, dorința noastră de a săvîrși fapte pe măsura celor săvîrșite astăzi de comuniștii de întregul nostru popor.

Beneficiind în înaltă măsură de tot ce se făurește în patria noastră socialistă, noi, copiii, aflăm în izbînzile părinților noștri un adevărat izvor de bărbăție și cutezanță. Deprinzînd tainele științei, însușindu-ne deprinderi practice, vom ști ca mîine să ne înscriem noi înșine în cifrele luminoase ale bilanțurilor anuale, roadele dragostei pentru muncă, pasiunea pionierească, a creației, spre continua înflorire a scumpei noastre patrii.

CUTEZĂTORII

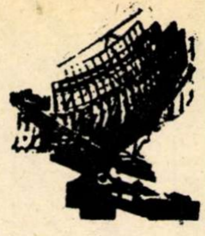

RADAR pionieresc

● În cadrul acțiunii «Căutătorii de comori», pionierii și elevii Școlii generale din Beica de jos — Mureș, au reușit să-și organizeze un muzeu etnografic și folcloric ce cuprinde peste 150 de obiecte adunate de la bătrînii satului. Astfel, cusături în fire de aur datînd din anii 1600 și 1710, seturi de costume naționale, obiecte gospodărești, icoane pictate pe sticlă și lemn, vase din ceramică veche și nouă împodobesc pereții și rafturile muzeului.

Acțiunea de colecționare continuă. Pasionații pionieri Gavril Grama, Ana Fabian, Florin Șuteu și mulți alții (membri ai cercului de istorie — arheologie), îndrumați de Georgeta Cerghizan, comandant instructor de unitate, au trecut în planul lor noi zone de cercetat.

● La Fabrica de pîine din Eforie-Sud, județul Constanța, careul pionieresc este înconjurat de zeci de muncitori. Un moment emoționant în viața elevilor din clasa a II-a de la Școala generală din localitate: în prezența muncitorilor, a cadrelor didactice micii elevi primesc cravata de pionier.

● În alt colț al țării, la Botoșani, la Liceul de muzică și arte plastice, elevii clasei a III-a B prezintă cu vădită bucurie pentru prima oară salutul pionieresc.

● Răspunzînd chemării lansate de pionierii din Valea Jiului «În fiecare zi din viața de pionier — o faptă demnă de un viitor comunist», cei 22 de pionieri din detașamentul clasei a V-a — de la *Școala generală din satul Folt, județul Hunedoara*, s-au angajat să obțină la învățătură numai note bune și foarte bune, iar zilnic să ajute, pe măsura puterilor lor, acolo unde este nevoie. Inimoșii pionieri au hotărît să-și aducă contribuția și la acțiunea de apărare a terenurilor agricole împotriva degradării, la consolidarea malurilor rîurilor. «În cursul lunii martie 1972, ne informează Lucia Adam, comandanta detașamentului, vom planta plopi pe malul rîului Mureș.

Agenda C.N.O.P.

CONCURSUL DE CREAȚIE LITERARĂ

La 5 martie a.c. în toată țara, se va desfășura concursul de creație literară la care vor participa pionieri și școlari din clasele V—VIII.

Pe lîngă temele abordate în concursurile anterioare — munca și realizările poporului nostru, viața și activitatea copiilor — anul acesta, an în care se va sărbători cea de a 50-a aniversare a creării Uniunii Tineretului Comunist, participanții vor oglindi în lucrările lor fapte și evenimente inspirate din trecutul glorios de luptă, din munca și activitatea organizației revoluționare a tineretului din patria noastră.

Astfel, se recomandă următoarea tematică:

pentru clasele II—IV.
— *«Creștem o dată cu țara».*
— *O temă la libera alegere.*
pentru clasele V—VIII
— *«Și eu voi fi utecist»*
— *O temă la libera alegere.*

Lucrările selecționate din școli vor fi trimise la Consiliile județene ale Organizației pionierilor pînă la 31 martie a.c.

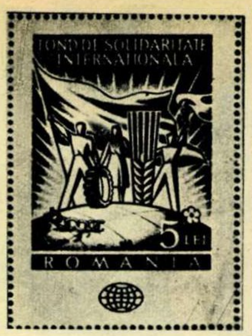

CONTUL 45

Ca răspuns la Apelul Biroului Executiv al Consiliului Național al Frontului Unității Socialiste, în aceste zile au loc în întreaga țară numeroase manifestări consacrate realizării **Fondului de solidaritate internațională,** *fond constituit pentru a veni în sprijinul popoarelor angajate în lupta pentru emanciparea națională și socială, împotriva politicii de dominație și agresiune, pentru eliberare și independență națională, pentru pace, democrație și progres, pentru dreptul lor de a-și hotărî în mod liber destinele.*

Sumele destinate Fondului de solidaritate internațională se string în contul **45** *deschis la filialele Băncii Naționale a Republicii Socialiste România și sînt realizate prin contribuția benevolă a populației, prin cumpărare de timbre, difuzare de insigne și cocarde, acțiuni cultural-sportive etc.*

Alături de oamenii muncii, pionierii participă la realizarea sumelor pentru contul **45**, *manifestîndu-și astfel și ei sentimentul de solidaritate cu lupta popoarelor împotriva imperialismului, pentru libertate și progres social, independență și pace. Astfel ei își vor da concursul la spectacole organizate de consiliile locale ale Frontului Unității Socialiste, vor difuza timbre, cocarde, vor organiza expoziții cu vînzare a unor obiecte confecționate special în acest scop și își vor aduce totodată contribuția, sub egida Comitetului Român pentru UNICEF, la realizarea de fonduri destinate ajutorării copiilor din țările în curs de dezvoltare.*

LA ÎNCHIDEREA EDIȚIEI

La *Sapporo* — capitala celei mai nordice insule a Japoniei — Hokkaido, au început întrecerile celei de a XI-a ediții a jocurilor olimpice de iarnă.

Marea competiție a fost deschisă, așa cum era preconizat la 3 februarie, în jurul orei prînzului. Ceremonia inaugurării olimpiadei albe a avut loc la Stadionul de gheață, o construcție nouă, care poate cuprinde în tribunele ei 45 000 de spectatori. Cîteva ore mai tîrziu, pe patinoarul Makomanai s-au desfășurat două meciuri din turneul de hochei pe gheață: *Cehoslovacia — Japonia* și *Suedia — Iugoslavia.*

Busola de aur

SÎMBĂTĂ 6 FEBRUARIE 1972
LA PALATUL PIONIERILOR DIN CAPITALĂ
A AVUT LOC
ÎNTR-UN CADRU FESTIV
VERNISAJUL EXPOZIȚIEI PE ȚARĂ
A CONCURSULUI
„EXPEDIȚIILE Cutezătorii”
EXPOZIȚIA POATE FI VIZITATĂ ZILNIC. / AMĂNUNTE ÎN NUMĂRUL VIITOR.

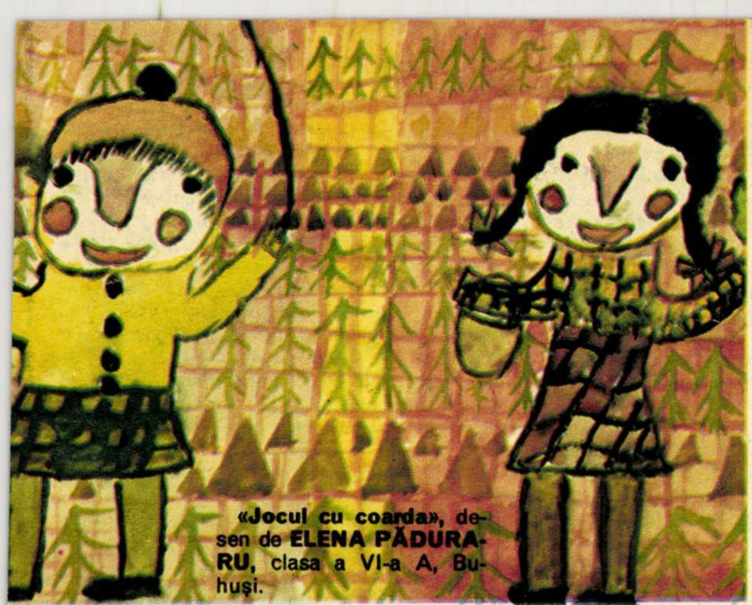

«Jocul cu coarda», desen de **ELENA PĂDURARU**, clasa a VI-a A, Buhuși.

Stafeta cutezanței

Abia aștept clipa aceea...

Aș fi vrut să mai văd și altceva în afara cuvintelor scrise cu litere de aur pe marmura roșiatică, pe care de acum le știam pe dinafară. Dar, ca de obicei, și-n ziua aceea paznicul de la intrare îmi atrăsese atenția că n-am voie să mă depărtez prea mult de poartă. Și oricît încercam eu de-acolo, oricît îmi roteam și-mi chinuiam privirile, nu mai puteam descoperi nimic altceva care să vorbească de acele zile și de acei oameni. Pesemne că arătam cam dezamăgit, altfel nu-mi explic cum de mi-a ghicit gîndul.

— Dacă vrei, te duc eu prin uzină.

Apăruse pe neașteptate, nici eu nu știu cînd și de unde, poate că fusese acolo de la-nceput, dar nu-l observasem. M-am uitat surprins la el. Avea părul alb și niște ochi în care am citit, ca într-o carte, numai blîndețe și bunătate.

— Dar... aveți timp?

A rîs brusc înveselit:

— Am berechet. De cîteva luni am ieșit la pensie și n-am ce face. Din cînd în cînd mai trec pe aici.

Ne apropiam de placa aceea de marmură roșiatică, acoperită cu litere aurii și mi-era teamă să nu se oprească acolo, ori să-mi spună tot, în cîteva cuvinte pe care le știam dinainte. Dar nu s-a oprit, am trecut mai departe, și-am mers pînă în fața unui zid vechi din cărămidă roșie, ciupit ici și colo, ca fața unui om care a suferit de vărsat.

— Uite, astea-s mușcăturile gloanțelor cu care s-a tras în noi atunci, în 1933. De dincolo de gardul acela de fier au tras. Iar geamurile alea de sus tot de gloanțe au fost sparte și special le-am lăsat așa, să rămînă ca amintire...

M-a plimbat prin aproape toată uzina, mi-a arătat și mi-a vorbit despre o mulțime de lucruri. Mi-a arătat și locul unde se afla sirena... La un moment dat am intrat într-o hală în care se sudau niște cazane uriașe. Bătrînul a stat de vorbă cu cîțiva muncitori (nu știu ce-a vorbit cu ei, că era un zgomot infernal), apoi m-a condus pînă afară. Acolo s-a oprit:

— Știi să ajungi la poartă? — m-a întrebat.

— Cum să nu!

— Bine, atunci du-te singur, că eu am ceva treabă aici. Dacă vrei, poți să mai vii. Da, vezi, data viitoare e rîndul tău să-mi povestești. Ai să-mi spui ce-ai făcut între timp.

Nu l-am mai văzut însă, deși l-am căutat. Îmi pusesem în gînd să-l invit în clasă la noi, să le povestească și colegilor ce-mi povestise mie, și vreo trei săptămîni am tot întrebat de el. Pînă cînd am aflat că e plecat la țară, la un frate de-al lui, unde avea să stea un timp la aer...

Au trecut de-atunci mai bine de șase luni de zile, timp în care s-au petrecut o mulțime de evenimente. Așa că aș putea să-mi plătesc datoria față de el, povestindu-i, așa cum m-a «amenințat» că-mi va cere, tot ceea ce am făcut.

Chiar tot n-o să-i povestesc eu. Am să-i spun, de pildă, cu lux de amănunte, cum am ajuns de m-am înscris la cercul de radio din școală. Sau cum, spre deosebire de alții, toți băieții din clasa noastră s-au înscris la acest cerc. Și poate c-o să-i vorbesc și despre faptul că între timp am ajuns la concluzia definitivă că matematica îmi place cel mai mult, dintre toate obiectele. N-am să-i spun însă că am reușit să iau note ceva mai bune decît anul trecut. Prea ar suna a laudă de sine. Și nici povestea cu haina aceea pe care am găsit-o în parc, cu un tranzistor și 600 lei în ea, și pe care am dus-o la secția de miliție. Și nici pe aceea cu vînzătoarea de la chioșcul de pîine, care în loc să-mi dea rest la 50 lei, mi-a dat la 100, dar cum mi-am dat seama i-am restituit banii. Și nici cum am reușit să-i înapoiez acelui băiețel din clasa I stiloul pe care i-l luase un derbedeu, pe stradă.. Multe n-am să-i povestesc eu, în schimb mă voi uita în ochii lui deschis, chiar mîndru.

Abia aștept clipa aceea.

Consemnare făcută de
CONSTANTIN DIACONU

după relatarea pionierului Emil Gugiu, elev în clasa a VII-a D a Școlii generale «Dumitru Petrescu», (școală aflată peste drum de fostele ateliere Grivița Roșie, actualmente marea și moderna uzină de utilaj chimic cu același nume, din București)

Aici scriu și desenează COPIII

ROZETA SĂPTĂMÎNII

INIȚIATIVA PIONIEREASCĂ ÎN ACȚIUNE

În școala noastră, la sugestia pionierilor a fost construită o cutie. Da, o cutie care a fost așezată pe coridorul școlii și pe care este scris «Mai aveți o întrebare?» Elevii din școală pun aici bilețele cu fel de fel de întrebări din domenii diferite (știință, literatură, artă, sport etc.). Recent, tovarășii profesori ne-au și răspuns la primele 35 de întrebări, dar cutia începe iarăși să se umple din pricina nestăvilitei curiozități a copiilor.

Pînă acum, în școala noastră n-a existat nici o brigadă artistică de agitație. Detașamentul clasei a IV-a a luat inițiativa și cu ajutorul tovarășei învățătoare au organizat prima brigadă artistică din școală care a și prezentat primul spectacol ce s-a bucurat de mult succes. Printre cei vizați în cuplete se aflau, mai ales, leneșii, bătăușii, chiulangiii. Pentru a nu rămîne mai prejos, toate detașamentele au hotărît să organizeze astfel de brigăzi, care vor constitui un punct obligatoriu în cadrul «Dialogului pe aceeași scenă». Dar ce este acest dialog? O întrecere între detașamentele de pionieri la cor, recitări, soliști vocali și instrumentiști, întrebări de perspicacitate, probe sportive, depunători C.E.C., abonamente la revistele noastre.

CONSTANTIN GRĂDINARU,
Școala generală Nichițeni,
județul Botoșani

EDIȚIA A II-A studio 50

1 **«Răspuns la chemare»** — Cercul foto, Casa pionierilor, Dej.

2 **«Scufița Roșie», — ION GIBESCU,** Cercul foto, Casa pionierilor Curtea de Argeș.

3 **«În plină viteză» — CONSTANTIN BONDOC,** Cercul foto, Casa pionierilor, Brașov.

EU ÎNVĂȚ, TU ÎNVEȚI, EL...

Continuăm dezbaterea noastră pe temele învățăturii. îndreptîndu-ne de astă dată, privirile spre EL — cel care învață foarte bine. Vom antrena la această discuție cîțiva din cei care învață mediocru: moderații — cum le-am zis noi.

Oare, doar atîta pot ei...?!

«MODERATUL» POATE MAI MULT (ȘI O MĂRTURISEȘTE)

Am dintr-o dată în fața ochilor marea oștire a băieților și fetelor «fără probleme» la catalog. Acei școlari, serioși în cea mai mare parte a lor, care duc o viață tihnită, care dorm fără coșmaruri și se scoală dimineața proaspeți și voioși, care salută pe toată lumea cu inima deschisă și cugetul împăcat.

Dacă avem trainice motive să ne mîndrim cu cei care țin fruntea cataloagelor — prietenii lui 9 și 10 — să ne punem în ei nădejdile mari ale zilei de mîine, apoi asta nu-nseamnă că numai aici vedem izvorul posibilelor noastre bucurii viitoare. Marea masă a «moderaților» — să le zicem așa («mediocri» — sună dur, ca o invectivă. Și-apoi ei **nu sînt** mediocri, ci **învață** mediocru!), deci această masă mare de școlari — judecînd și după proporția lor covîrșitoare — constituie un bogat și prețios minereu de speranțe.

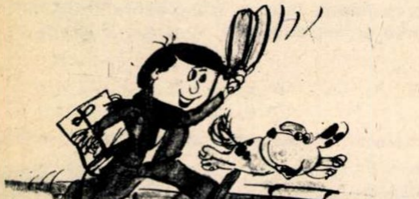

(Speranțele noastre nu pălesc, de altfel, nici cînd e vorba de necăjiții cataloagelor).

Astfel, este deosebit de important să știm: de ce și cum se face că pe marele URCUȘ al învățăturii — ei au ajuns la mijlocul coastei sau ceva mai spre vîrf, dar **stau acolo,** neclintiți și enigmatici ca niște semne de întrebare? Dar mai ales, să vedem de ce se întîmplă atît de rar ca aceștia să privească la cei din vîrful piramidei, și să se întrebe: Ei cum au ajuns acolo?

«EU ÎNVĂȚ MEDIOCRU, TU ÎNVEȚI MEDIOCRU» — DAR FIECARE CU...TACTICA LUI!

Sînt trei metode mari și late de-a deveni «moderat» (adică un abonat la 6, 7). Degeaba se mai zbat amatorii de «moderație» — alte căi nu mai sînt!

Prima — și cea mai sigură — ar fi aceea, conform devizei: «Ferește-te de excese ca de foc!». Adică, să tragi mereu la 6-7. Îți reglezi bine forțele pentru calibrul ăsta de performanțe și... gata! Școlarii din categoria asta se sperie cînd iau un 10 ca atunci cînd le cade pe cap un 4: «Nu, nu, ăsta nu-i semn bun!» — mormăie dînșii cu filozoficească încruntare.

A doua tactică e aceea a sprintului în momentele de alarmă. Cum aceasta e o soluție mai spectaculoasă de-a deveni moderat — și mai rar întîlnită — hai să vedem cum ar arăta un «catalog» în acest caz.

Iată-ne cu ochii pe sus-numitul document, în clasa a VII-a a Școlii generale din comuna **Modelu**, județul Ialomița.

Clasa a VII-a A este o clasă cu statornice performanțe la învățătură. Cu-n mare eșalon de școlari buni, de moderați — cum le-am mai zis noi.

De pildă, în dreptul **Anișoarei Constantin,** cu medii în general de 7, observ o ciudățenie. La-nceput, stau cățărați pe portativul catalogului cam mulți de 5 — ba chiar și de 4. Ca apoi cu cîte-un 8-9 sau 10, lucrurile să se înveselească brusc. «Mărturisesc — zice Anișoara — că, după ce văd că s-au cam strîns notele mici, mă pun pe treabă». Va să zică, asta ar fi metoda echilibrării pe linie de sosire. După o perioadă de... tînjeală, brusc școlarul se trezește și-și zice «Stai, frate, că **eu pot mai mult!**» Și uite așa dintr-un 5 speriat și nepieptănat apare în final un 7 bine ferchezuit. Mai poți să te uiți urît la un 7? Și apoi un 7 din 4 e oricînd mai mîndru ca un 7 din 7, sau un 7 din 10!

Dar, mai important decît orice este să reținem momentul cînd moderatul cu pricina își zice «Ia stai, că eu **pot mai mult**». Să reținem și să trecem mai departe.

Cea de-a treia metodă, inversă celei de-a doua, este lesne de înțeles; de la 10 sau 9, un accident soldat cu 4 sau 5, te duce repede și sigur la 7.

AUREL BANCU ilustrează destul de bine metoda asta. «La-nceput credeam că am ghinion, cînd după o notă mare mă trezeam cu una mică. (Ați auzit «mă trezeam» — care va să zică, pînă atunci, amicul cam... moțăia.) Mai pe urmă mi-am dat seama că de fapt mă cam consideram asigurat și o lăsam mai moale cu învățătura.

Mă întrebam însă, care rînd de note reflectă puterile mele: cele mari de început sau cele mici ulterioare? Nu cred că notele mari de-nceput sînt rodul unor întîmplări norocoase. Eu cred că le-aș putea lua și-n continuare».

Ați remarcat? Într-un fel, și aici apare convingerea «moderatului» **că el poate mai mult**. Moderatul e, de-altfel, cu toată modestia lui, un om mîndru. El nu poate uita că-n tolba sa se pot găsi adesea destule note mari și de-aici sentimentul de încredere în puterile sale. **Dar o încredere adormită, nu activă!** Un fel de: «E adevărat, am note mediocre, dar v-am demonstrat că atunci cînd mă ambiționez, pot mai mult. «Asta e: ne-a **demonstrat doar**. De ce însă nu e mereu un ambiționat?

URAAAA....
AM ÎMPUSCAT
UN ZECE !!!

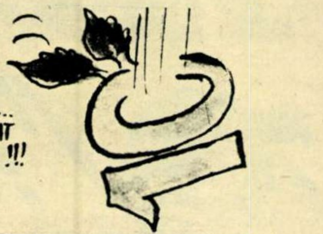

MODERAȚII... DESPRE EI ÎNȘIȘI ȘI DESPRE CEI DIN VÎRF

— Spune-mi, Anișoara. Ți se întîmplă ca după ce ai învățat să faci pronosticuri în jurul: cred că dacă m-ascultă mîine, iau un 7. Și ți se adeveresc?

— Da, cam așa e. Mai ales la franceză, istorie, matematică — de-acum, dau pronosticuri care se adeveresc. În general, nu dau vina pe profesori pentru mediocritatea notelor. Parcă și ei s-au obișnuit cu asta.

— La ce materii crezi tu c-ai putea avea o medie mai mare fără eforturi... supraomenești? Adică, la ce materii ai putea avea cît colegii tăi «din vîrf»: **Maria Sersea** și **Aurel Moldoveanu?**

— La chimie și fizică aș putea să am cît Sersea (de la 6 la 9 (!). n.n. Vedeți ce multă încredere are în ea... la ambiție?!) La română sau franceză aș putea să am cît Moldoveanu (de la 6 la 8 și 9). Nici el n-are aptitudini speciale, dar...

— Spunemi, Maria (Maria Sersea), e vreo medie în dreptul tău, la catalog, care te cam miră prin proporțiile ei și pe tine?

— La biologie și istorie. Nu-mi plac disciplinele astea, dar le învăț. Nu prea știu clar la ce îmi vor folosi dar înțeleg că ele trebuie să aibă un rost. Și-apoi, nu pot să mă port cu ele altfel decît cu celelalte. E așa, parcă m-aș trăda pe mine însămi.

Într-adevăr. Iată aici mentalitatea perfectului școlar, a celui ce înțelege învățătura ca pe **meseria lui.** Iar o meserie **trebuie făcută** cu absolut toate activitățile ce le presupune.

10
9
DAR V-AM DEMONSTRAT CĂ ATUNCI CÎND MĂ AMBIȚIONEZ, POT MAI MULT!

— La ce crezi că te-ar putea depăși colegii tăi de față?

— Banu sau Anișoara m-ar putea întrece la română, la franceză. Ei citesc ceva mai mult decît mine. Moldoveanu m-ar putea întrece la fizică. El e un tehnician grozav, construiește fel de fel de aparate — e la cercul de rachete de la Casa pionierilor Călărași. (Interesant. Pînă acolo și-napoi, în sat, e drum, nu glumă!). Dar el se cam pierde în mărunțișuri. De dragul unei bobine uită să-nvețe. Cred că și de-asta are-n catalog acele ...accidente (4 și 5).

Aurel Moldoveanu are medii foarte bune. La chimie, de pildă, are 9. Numai el și Sersea au 9.

— Cîți din clasă, după părerea ta, ar putea avea 9 la chimie?

— Cel puțin 10. Dar mulți s-au obișnuit să lase lucrurile așa. Eu mai cred, mă gîndesc, eu, că cei care judecă astfel: «iau note mediocre fiindcă nu înțeleg la ce-mi va folosi materia asta» — ar putea să judece și altminteri: nu-nțeleg rostul materiei cutare pentru că... iau note mediocre. Numai învățînd poți înțelege rostul unei discipline — oricît te-ar convinge altcineva din afară. Să nu se supere colegii mei, dar eu numai așa am ajuns să mă conving.

O fi avînd el, Aurel, dreptate.

Pentru că vedeți voi, cei care au ajuns în vîrful URCUȘULUI învățăturii au niște foloase mult mai mari decît cele care se traduc printr-o... viață de școlar însorită, în decor de petale și aplauze. **Adică, ei, ajunși acolo sus, trăind acolo sus, au căpătat o nouă perspectivă și o mai profundă înțelegere a rosturilor disciplinelor, a rosturilor lor de școlari.** Altfel spus, acolo, sus au mai multe bucurii dar... mai ales **de-acolo ei înțeleg mai multe și mai bine.** Iar înțelegerea asta devine cea mai trainică bucurie: nu doar bucuria rezultatelor muncii, ci însăși bucuria muncii.

Dragi moderați, vedeți ce anemic mă străduiesc eu să vă povestesc ce bine e să fii acolo, în vîrf.

Dar pentru a vă determina să ajungeți acolo, nici măcar să vă tragem cu funia nu e o soluție. Trași cu funia ați mai ajuns voi (cînd a fost să vă dregeți o notă proastă) și ați coborît repede.

Important este să vă aduceți aminte ce ziceați în momentele voastre de ambiție. **«Ei da, eu pot mai mult!»** Și dacă ziceți așa cît mai des, veți ajunge acolo mai des și... veți înțelege... de ce e așa de bine, **sus,** de ce **trebuie să fiți sus.**

Atunci cînd seriozitatea, perseverența, maturitatea înțelegerii (în nici o meserie nu poți izbuti judecînd... copilărește) nu ți se mai par simple vorbe, ele devin unelte de bază ale reușitei la învățătură, unelte accesibile oricăruia dintre voi.

ILIE TRAIAN

PE LUCIUL GHEȚII

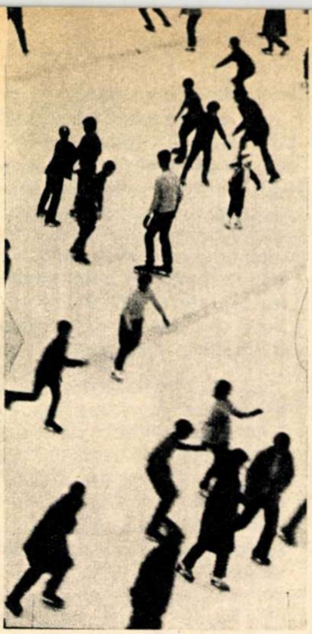

Sub lumina reflectoarelor, pe uriașa oglindă de gheață a patinoarului «23 August» din Capitală, mici patinatori, membrii cluburilor sportive «Dinamo», «Constructorul» și elevii școlilor sportive, în prezența a peste 5 000 de spectatori au desfășurat un minunat program artistic.

Mai întîi, trompetiștii au vestit deschiderea carnavalului «Pe luciul gheții», organizat de Consiliul municipal al Organizației pionierilor în colaborare cu Comisia municipală de patinaj. Apoi, Carmen Gancev și Mariana Ionel au «predat» o lecție de patinaj artistic, o familie de «ursuleți» s-au întrecut în ghidușii spre hazul nemărginit al asistenței, iar cei șapte pitici și Albă ca Zăpada, ca de obicei, au fost harnici și veseli. Ștafeta cu mere a făcut să se încingă o adevărată luptă pe gheață. Învingătorii s-au înfruptat însă din belșug cu merele capturate. Dar încă nu se stinsese ecoul performanței cînd a fost anunțată parada costumelor. Aici emoțiile au fost și mai mari, deoarece Feți-Frumoși, Ilene-Cosînzene, țărăncuțe, iepurași, clovni și mușchetari viteji s-au întrecut în strălucire, fantezie și bun gust.

Un juriu exigent, după lungi dezbateri, a decernat premii «dulci» celor mai frumoase costume purtate de: Irina Nichiforov, Eleonora Popescu, Smaranda Brezoi, Cornel Sima, Oana Ulmeni Ionescu, Mihai Dragomir, Doina Bădulescu, Elena Munteanu, Cristina Gatea, Dona Rădulescu, Nicoleta Ghiță și Ofelia Faraoanu.

Apoi cleștarul strălucitor al gheții a fost luat cu asalt de toți posesorii de patine — și mici, și mai mari — pentru a-și arăta măiestria sau așa, de... dragul artei.

ELENA FUNDULEA

POVESTEA UNUI ALFABET

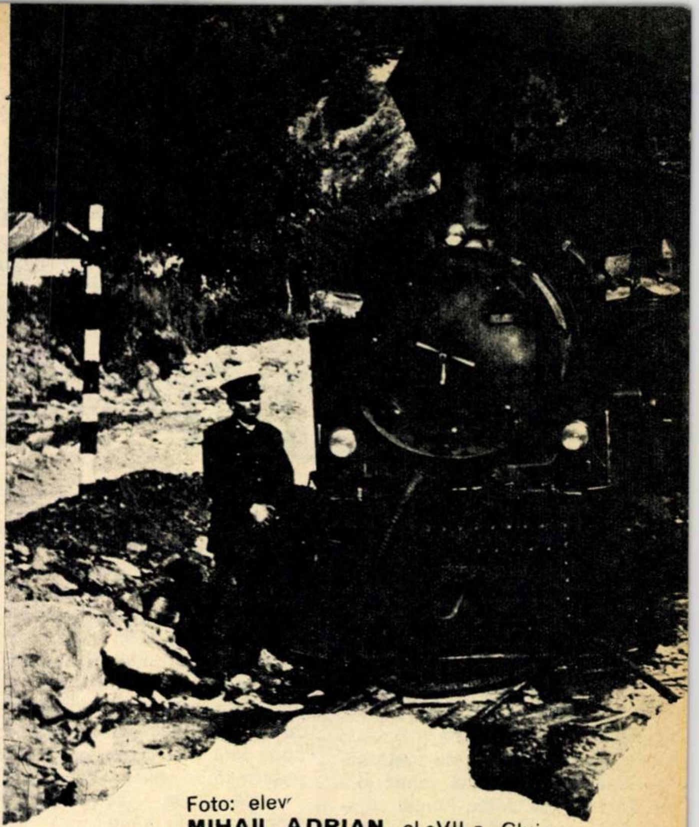

Foto: elev
MIHAIL ADRIAN, cl.aVII-a, Cluj.

Ați auzit, desigur, de alfabetul Morse. Inventat acum mai bine de 100 de ani, este folosit azi în telegrafie de toate țările lumii în comunicații de tot felul, printre care și cele dintre navele aflate pe mări și oceane sau în spațiul cosmic. Și nu o dată, celebrul S.O.S. («Save Our Souls» — «Salvați sufletele noastre») format din trei puncte, trei linii, trei puncte — s-a auzit pe întinsuri de ape, lansat de nave în primejdie.

Omul care a inventat acest alfabet se numește Samuel Morse. A început prin a fi pictor, ajungînd chiar primul președinte al Academiei de desen din S.U.A. Prin 1839 renunță la pictură și se dedică fizicii. Curînd avea să inventeze telegrafia fără fir, comunicațiile prin semnale, alfabetul care îi poartă numele. Folosind acest alfabet se pot transmite mesaje la distanțe mari, chiar... astronomice.

Ideea de a inventa un asemenea alfabet i-a venit lui Morse încă de pe cînd era copil. Neastîmpărat, era adeseori sechestrat în camera lui. De aici comunica

o spună părinților, în legătură cu vreo șotie. Nu mi amintesc titlul filmului despre viața lui Morse. Dar îmi amintesc o scenă: Samuel, copil de 12 ani, se afla într-un tren care se îndrepta cu viteză spre un pod. Dar podul arcuit peste o uriașă prăpastie, fusese rupt. Dincolo de prăpastie se afla sora lui Samuel. Fata venise într-o locomotivă care pornise în întîmpinarea trenului lui Samuel, pentru a-i da de veste asupra primejdiei. Era ceață și nu se puteau vedea semnalele luminoase. Samuel moțăia. Deodată, aude șuierături puternice. E atent. Semnale! Linii și puncte, așa cum se distra el cu sora lui. Dar punctele și liniile se leagă! Formează un mesaj: «*Podul este rupt. Podul este rupt. Samuel, oprește trenul!*» Copil

vago

în această poveste, dar știu că alfabetul Morse a salvat în timp de pace mii de vieți, că azi este folosit în toate legăturile radio. Milioane de radiofoniști amatori se mîndresc cu măiestria lor în a emite și recepționa rapid semnalele. Copiii sovietici, danezi sau norvegieni au început prin a considera alfabetul Morse o joacă, un sport tehnic. Mai tîrziu, l-au folosit în lupta împotriva cotropitorilor.

Și pentru că nu mă îndoiesc că vreți să învățați și voi acest alfabet, revista noastră vi-l oferă. Sîntem siguri că în curînd vor avea loc concursuri pentru cel mai bun morsist: cine transmite și cine recepționează cel mai repede mesajele în alf
tul M

Flori de mină

LEGENDĂ MARAMUREȘEANĂ POVESTITĂ DE ISIDOR RÂPĂ

Desen de POMPILIU DUMITRESCU

Mai de mult, pe vremea cînd năvăleau prin Maramureș tătarii, pe partea dinspre Baia Mare a muntelui Gutîi, loc căruia i se spune astăzi Cavnic, trăia o familie de mineri harnici, așezați și îndrăgiți de toți oamenii de prin părțile locului. Minerii îl porecleau pe bărbat Cavnic și pe soția sa Varvara. Cavnic cel voinic și Varvara aveau un fecior și o fată. Și cu toată sărăcia lui Cavnic cel voinic și a Varvarei, ei trăiau fericiți că aveau copii și că munceau pentru binele lor. Într-o zi însă fericirea asta n-a mai fost, că Varvara a dispărut de acasă și oricît a fost căutată n-a mai fost găsită nicăieri. Mare mîhnire s-a lăsat în sufletul lui Cavnic cel voinic și nu știu ce ar fi fost în stare să facă numai ca s-o găsească pe Varvara; dar nimic. Pruncii au rămas fără mamă, iar el, bietul, cu tîrnăcopul de dimineața pînă seara, spărgea pereții din inima muntelui să scoată aur pentru bogătani.

Într-o seară Cavnic cel voinic a rămas mai mult în mină să-și termine lucrul, mai ales că găsise un filon de metal curat. Și tot lucrînd el și tot ostenindu-se cu spartul pereților stîncoși, iată că-i apare o lumină puternică în față și-i zice:

— Căvnicele, voinicele, îți plac bogățiile mele?

Cavnic cel voinic, nevăzînd primprejur nici o făptură de om și necrezînd în asemenea minuni, n-a zis nimic și și-a văzut de lucru mai departe. Dar lumina s-a apropiat și mai mult de el și din nou i-a zis:

— Dacă vrei aur și mai mult, vino cu mine să-ți arăt locul. De acolo te vei îmbogăți. Eu te ajut să-ți duci tot aurul la tine acasă și să nu ți-l mai ia stăpînii tăi!

Voinicul mai întîi a zîmbit cu neîncredere, apoi luîndu-și inima-n dinți a răspuns într-o doară:

— Hăuuu!

Și ecoul muntelui i-a răspuns la loc: «Hăuuu». Și apoi mai bărbătește:

— Ești Păstorul minelor?

Iar nici un răspuns. Și Cavnic cel voinic nu s-a lăsat:

— Fiindca mi-ai grăit în limba mea, te ascult. Cine ești? Și aceeași voce neomenească i-a întrerupt vorbele:

— Haide, nu mai sta, Căvnicel, voinicel! Haide!

— Mergem, se hotărî voinicul.

Dar parcă vorbele și mintea nu-i mai erau ale lui. Începuse să amețească.

— Vino după mine și nu-ți lua ochii de la lumina mea, că-i noapte, și te pierzi, a șuierat bucuroasă vocea. Și a tot mers după lumina fără trup omenesc. «Ce-a fi, a fi!» gîndea voinicul. «De omorît, nu poate să mă omoare! Cel mult să mă rătăcească — și mîine dimineață oi ști cum să-mi găsesc drumul înapoi; și chiar dacă ortacii mei, cînd or veni în mină, și-or rîde de mine, eu n-am decît să le povestesc pățania și să le spun că de acum înainte cred a fi Păstorul minelor!»

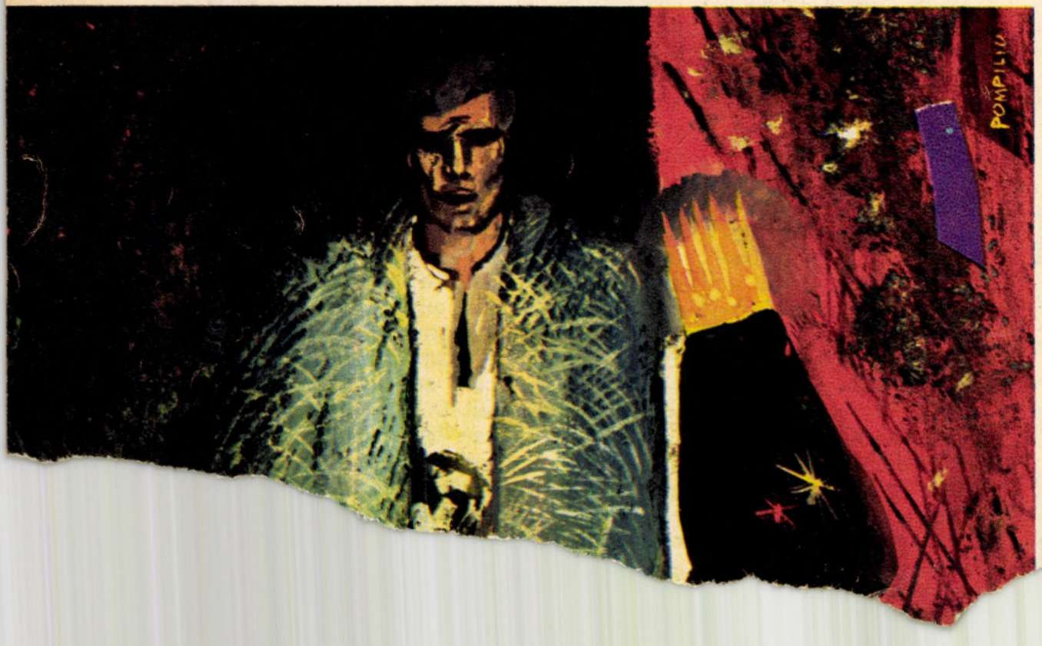

Cînd a fost pe la miezul nopții, deodată lumina a dispărut și nu s-au mai auzit decît niște pași de om care parcă mergeau înapoi sau se duceau undeva tot mai departe. De abia atunci voinicul a înțeles că într-adevăr fusese Păstorul minelor și că-și bătuse joc de el lăsîndu-l în mijlocul muntelui, la miezul nopții, fără nici un pic de lumină. Și într-o clipă s-a hotărît să se întoarcă pe unde a venit. Și a mers, și înainte și înapoi și a strigat ca să-l audă cineva, dar zadarnic: drumul nu l-a mai găsit, îl ștersese parcă Necuratul.

— Ți-ai bătut joc de mine, hîzenia pămîntului, scrîșni voinicul. Bine! Fie! Dar de acum înainte cînd te-oi mai vedea și cînd te-oi mai auzi, îți sting eu lămpașul, nu te teme!

Ce era să mai facă de acum înainte Cavnic cel voinic? N-avea decît să aștepte în mijlocul muntelui pînă cînd se va face ziuă. Și s-a așezat pe un colț de piatră să se mai odihnească. Dar odihna nu se prindea de el. Tot dorea să audă ceva. Cîteodată parcă urla cineva în munte, iar cîteodată parcă ploua. Mai tîrziu parcă se auzeau clar cum cădeau din pereții de stîncă picături mari de apă și parcă se prefăceau în pîraie și se prelungeau undeva în nesfîrșit.

— Nu-i nimic, gîndea Cavnic cel voinic.

Dar picăturile de apă cădeau și mai tare și parcă se opreau dintr-o dată. Lui Cavnic cel voinic și așa nu-i mai era somn. S-a sculat de pe piatra colțuroasă, și-a luat tîrnăcopul în mînă și curajos s-a îndreptat spre locul unde se auzeau picăturile. Și a mers, a mers, pînă cînd a văzut o vale care cu cît se apropia de ea, cu atît se lumina. «Bine că se face ziuă», gîndi voinicul. Și și-a grăbit pașii să iasă cît mai iute afară, cum credea el, dar se înșelase, căci nu era lu valea din
a lumină
ciri
din pietre strălucitoare.

— Cine ești, n-auzi? Spune, dacă știi grăi omenește!

Șopîrla și-a mișcat doar capul dînd să se înțeleagă că nu poate vorbi, a făcut parcă voinicului semn cu laba dreaptă să vie după ea, apoi s-a întors cu coada spre el și a pornit înainte spre valea cea luminată de oglinzi străvezii. Cu cît șopîrla și voinicul mergeau, cu atît valea se lumina și mai mult. Și mare i-a fost mirarea cînd deodată i-au apărut în față niște stînci pline de flori albe și parcă stropite cu picățele roșii pe ele. Cavnic voinicul a rămas înlemnit de mirare, în timp ce șopîrla cu cunună a mers singură mai departe și încet s-a așezat ca într-un leagăn deasupra acestor minunate flori.

«Măi, măi, zîmbi voinicul, ca o împărăteasă!» Și văzînd că șopîrla se uită la el ca o adevărată ființă omenească, i-a vorbit ca unui prieten:

— N-am venit la tine. M-a adus aici o lumină și m-am rătăcit... Stau pînă mîine dimineață aici... Mă lași?

— Îiiii, aaaa.

— Bine, am înțeles că mă lași. Dar spune-mi, de cînd ești aici și cine a făcut florile minunate pe care stai? Nu cumva tu ești vreun stăpîn al florilor și nu cumva ești și neam cu Păstorul minelor?

La auzul acestor vorbe, șopîrla cu cunună s-a ridicat în picioare și a făcut semn voinicului cu laba dinainte să se apropie de ea. Cavnic cel voinic strînge bine tîrnăcopul în mînă și se apropie de șopîrlă. Dar ce să vadă?! O frumusețe de cap de femeie, cu ochi albaștri și cu umerii albi ca omătul, cum n-a mai văzut niciodată pe pămînt.

— Spune-mi cum ai ajuns aici? s-a bîlbîit voinicul, văzînd că este cu adevărat o jumătate de femeie și o jumătate de balaur. Și deodată mulțimea de flori s-a mișcat parcă de la loc, de s-a auzit un forfot de mulțime, iar șopîrla cu cunună a vrut să vorbească ceva, dar nici de data asta nu i s-a dezlegat graiul. Ca prin minune însă, în locul ei a vorbit o voce străină din adîncul muntelui:

— Du-te de aici, că dacă Păstorul minelor aude că vorbești cu mine, vine și te omoară...

— Nu-ți fie teamă, căci știu să mă apăr.

— ...și mă va omorî și pe mine!

— N-a fi asta niciodată!

Și apropiindu-se de locul de de venea glasul străin, se florile de mină, cele pe care le vezi sub mine.

Şi voinicul uitîndu-se şi mai atent la ființa cu care vorbea, îi spune:

— Frumoase vorbe aud. Spune-mi tu, parcă-ți știu glasul ăsta de undeva.

— N-o să mai pot vorbi mult, că deja Păstorul minelor a auzit că vorbesc cu cineva și vine ca vijelia spre mine.

— Spune-mi tu, cine a făcut florile astea minunate?

— Bine, îți spun repede; dar n-are voie nimeni să știe nimic despre ele.

— Hai spune-mi! Că nu murim!

— Omule, răspunzi de ce vorbești?

— Răspund!

— Bine. Spun.

Şopîrla cu cunună s-a aşezat din nou în leagănul ei și cum s-a aşezat, vocea din adînc a și început să spună povestea florilor de mină.

— Florile astea pe care le păzesc eu au fost cîndva mineri. Cu două mii de ani mai înainte stăpînea peste Cavnic un bogătan rău. Din neamurile lui a rămas Păstorul minelor, fără trup, numai ca o pară de lumină cu care ademeneşte oamenii. Cînd este ajuns la năcaz, are puteri să aducă furtunile, ploile, și să sfarme munții.

— Şi cu florile?

— Bogătanul, lacom de avere, a adus să scoată aurul din muntele de aici, o mie de robi, fără să le plătească nimic. Robii s-au răsculat. Stăpînul, hain la suflet, de teamă să nu fie omorît a închis mina. Şi așa au murit înăbușiți înăuntrul muntelui cei o mie de robi mineri.

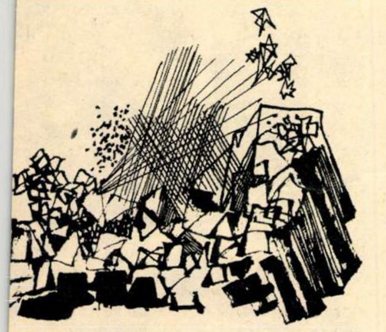

— Groaznică poveste mi-ai spus, s-a cutremurat voinicul.

— Şi în locul celor o mie de robi mineri au crescut o mie de flori, pe care le păzesc eu acum.

— Şi dacă ești femeie din Cavnic, de ce nu te prefaci în ceea ce ai fost, poate că te voi cunoaște cine ești.

— Singură nu pot.

— Care este puterea Păstorului?

— Coroana de pe capul meu!

N-a apucat să termine bine vorbele și florile de mină au început să foșnească de data asta a primejdie.

— Vine Păstorul, a izbucnit dintr-o dată aceeași voce străină. Ascultă voinicule: dacă poți să-mi iei coroana de pe cap, eu voi fi ce am fost.

Şi Cavnic, cel voinic, la auzul acestor vorbe, s-a apropiat de şopîrlă, i-a pus mîna pe coroană să i-o ia, dar într-o clipă a și fost aruncat de un vînt puternic în niște dărîmături de stînci.

— Căvnicel-voinicel, vezi că ești cam pititel! a şuierat Păstorul minelor. Ha-ha-ha-ha! De acum înainte ai să stai și tu aici ca să-mi păzești averea!

— Nu te lăsa, voiniculeee, l-a îmbărbătat din nou vocea străină din adîncul muntelui. Dacă iei coroana de pe capul meu și o atingi de lumina Păstorului, acesta se preface într-un balaur de piatră iar eu voi fi femeie şi-ți voi da ajutor.

Cavnic cel voinic, prinzînd curaj, s-a apropiat din nou de coroana de pe capul şopîrlei, dar din nou Păstorul minelor, mînios, a aruncat o stîncă peste el, de nu s-a mai văzut și nu s-a auzit nimic.

— Să-ți fie de învățătură, şopîrlă obraznică! a răcnit Păstorul minelor și i-a apăsat mai tare coroana pe cap.

— Florilor, surorilor, a izbucnit în rugăminți vocea din adîncul muntelui, care nu era alta decît vocea şopîrlei, voi ați fost mineri aici în Cavnic și v-a omorît un bogătan străin, lacom de aur.

— Luați-mi coroana de pe cap fiindcă numai voi puteți, și astupați lumina spurcatului de Păstor ca să nu mai aibă nici o putere!

Ca într-un fulger, Păstorul minelor aruncă stîncă după stîncă peste şopîrlă și peste florile de mină.

— Nu vă lăsați, florilor, surorilor — parcă le îmbrățișează şopîrla...

Şi nu unde, ca într-o vijelie, s-au unit toate florile de mină, au smuls coroana de pe capul şopîrlei și au astupat lumina Păstorului. Ce urlete, ce vaiete, ce furtuni. Zadarnic însă. Păstorul minelor s-a prefăcut într-o stîncă verde în formă de balaur. Şi în locul şopîrlei, o femeie frumoasă cu părul negru și ochi albaștri, care nu era alta decît Varvara, soția lui Cavnic cel voinic.

— Vă tare mulțumesc, florilor-surorilor, a lăcrimat Varvara. Şi acum mai am o rugăminte...

Dar Varvara n-a apucat să termine de vorbit, că florile, înțelegînd despre ce este vorba, au și aruncat stînca la o parte de pe Cavnic cel voinic.

— Varvara, tu erai? a lăcrimat și voinicul.

— Ce ne fac pruncii?

— Sînt sănătoşi, Varvara. Te așteaptă!

Şi amîndoi s-au îmbrățișat mult și au plîns mult împreună, de bucurie...

Dinspre ziuă, Cavnic cel voinic și Varvara s-au grăbit să iasă din mină pentru a-și vedea pruncii și ortacii de lucru. În adîncul muntelui, așa cum au fost, așa au rămas o mie de flori de mină, flori albe stropite cu fire roșii de sînge, o mie de comori care vor lumina în veci adîncurile tăcute ale munților. Alături de ele, o stîncă verde în formă de balaur, acela care a fost lacomul și hapsînul Păstor al minelor. Şi dacă azi vreun miner aude ciocănituri noaptea în mijlocul muntelui, el nu se mai teme de Păstorul minelor, căci știe că florile nu-l vor lăsa să-i facă nici un rău!

VERSURI DE MIHAI NEGULESCU

VENEAM DIN MARAMUREŞ

Veneam din Maramureş, vă amintiţi, cocori —
vă amintiţi — din Maramureş veneam —
ferestre povîrnite?
Pe colţul pleoapei, mere şi pui multicolori;
vă amintiţi, veneam din lacrimă de stalactite.
Domnea asupră-mi cerul.
Abia îmi regăseam
umerii roşi de prora nevăzută a-nserării.
De roşu, merii flăcări lungi puneau în geam.
Iarbă muşcau ceasornicele gării.
Veneam din Maramureş... Aurul difuz
surpa ascuns molizii bătrîni în rădăcină;
de zodii noi solstiţiul vibra în porţi, supus.
Şi-n nopţi de dor legende trezeau pe rîu lumină.

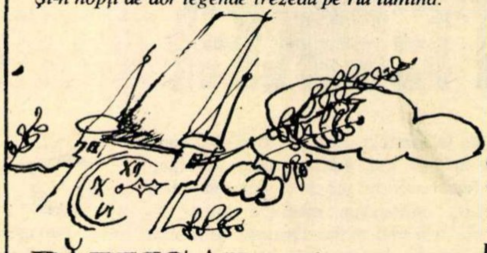

PĂPUŞARUL

Nu poate fi adevărat. Jucăuş,
pe degetul acestui bătrîn
nu se poate roti sufletul
unei păpuşi
cu ochi de mătase, cu gene de fum.

Cum să asculte vraja de prin
cuvinte
păpuşile japoneze, păpuşile din Camerun..
Vino tu, Onucă-Mîndrucă, şi le cuprinde
în palmele mici
cît o întîmplare cu o veveriţă şi un alun.

Spune-mi că e adevărat. Scena nu
are harul;
suflet şi har au doar miile de ochi de copii
spre care ochii bătrînului, păpuşarul,
scapără nehotărît, cu geană de
năzdrăvănii.

MAMEI

Dospeşte în podgorii ce duh nepieritor,
ce sete mă aduce cu toamnele acasă?
Ca în albastre sănii mă fură aprig dor
ori părul tău spre lume întîia nea o lasă...
Arome limpezite prin somn de zăcători,
ori pivniţe bogate cu dragoste ni-s anii?
Ce fierbere de-arome mai vine uneori
cu zare ne-mplinită la cearcănele vranei.
Ca viţa-n vechi podgorii spre soare părintesc
cînd frigul zării oarbe pe rîuri se aţine,
mă-ntorc la noi acasă şi dornic să mai cresc,
făpturii tale rază, iau viaţă iar în mine.
Mi-i inima pe cerul copilăriei zmeu,
cu coada zvînturată strivind amar de cale;
tu m-ai adus în lume, tot tu mă naşti mereu
înfăşurat mi-i trupul în zarea vorbei tale,
Pe casa văruită cu lună, cu alean,
mai stau cornişei paznici bătrînii lei de ţiglă,
cînd ancore de umbră ne leagănă prin ani
şi-n arbori ceasul iute al frunzelor detună?
O, lume a legendei, pămînt de rădăcini
pămînt de flori albastre, de linişte şi mană —
ce stîlpi de poartă nouă mă fură din străini,
ce viaţă vrei s-adaugi acestor zile, Mamă?
Spre vechea înfrunzire a viţelor, la noi,
un suflet plin de ţară sau plin de vînt mi-e sporul?
Viţă şi rod, spre iarnă, pămîntu-n amîndoi
îşi lasă timpul molcom să-şi zbuciume izvorul.
Ce stîlpi de poartă veche stau reazem în vecii
cînd drumurile lumii mă fură iar de-acasă?
Sau umerii tăi, Mamă, drept răsărind în zi
să mă îndoi, să lunec vreodată, nu mă lasă.

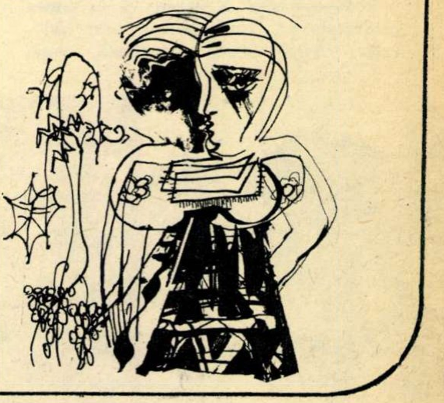

CUM VORBIM, CUM SCRIEM (6)

PLEONASMUL

Vă este cunoscută formula **avansaţi înainte!** *cu care sînteţi întîmpinaţi, uneori, la urcarea într-un tramvai sau autobuz supraaglomerat. Cel care o foloseşte nu ştie că a avansa, cuvînt nou, înseamnă «a înainta», nu «a merge», şi că, deci, adaosul adverbului* **înainte** *este inutil de îndată ce înţelesul acestuia se cuprinde deja în sensul lui* **a avansa**. *Această greşeală de exprimare, care constă în asocierea a două cuvinte cu înţeles identic sau cu înţelesul unuia cuprins în al celuilalt, se cheamă* **pleonasm.** *Dacă* **pereche** *este un «grup de două obiecte de acelaşi fel, folosite împreună», înseamnă că* **a împerechea două cîte două** *(cărţile) nu este o construcţie corectă. Cînd zicem* **am înmănunchiat florile într-un buchet frumos,** *cuvîntul* **buchet** *este de prisos, din cauza identităţii de sens cu* **mănunchi,** *din care provine verbul* **a înmănunchia.**

Pleonasmul apare mai ales cînd folosim cuvinte noi al căror înţeles nu-l cunoaştem prea bine. **Prefer** *(să mă plimb decît...) înseamnă* **mai bine vreau** *(să mă plimb decît...), deci e greşită construcţia* **prefer mai bine,** *pe care o auzim destul de des în limbajul neîngrijit. Tot aşa,* **îmi convine** *înseamnă «îmi vine bine, e.pe placul meu, corespunde dorinţelor mele», de unde rezultă că formula* **îmi convine mai bine,** *atît de frecventă, e pleonastică.* **A opta,** *un verb construit cu determinări introduse prin prepoziţia «pentru», are sensul de «a alege, a prefera soluţia sau situaţia cea mai convenabilă», ca în exemplul:* **optez pentru o şcoală** *tehnică, deci, în construcţia* **doresc să optez,** *pe care o auzim uneori, prezenţa lui* **doresc** *este inutilă (Verbul a opta face parte, la origine, din aceeaşi familie cu* **optativ,** *denumirea modului verbal care exprimă dorinţa).*

Iată acum un tip de pleonasm ilustrat printr-un număr foarte mare de exemple. E vorba de derivatele cu particulele proclitice **re** *şi* **con** *— (sau* **co** *—). De exemplu, de la verbul* **a alege** *se derivă* **a realege** *«a alege din nou, a alege iar», înţelesul particulei —* **re** *— fiind identic cu al adverbelor* **din nou, iar.** *Prin urmare,* **a realege din nou** *e o construcţie pleonastică. La fel,* **a repune, a reface, a readuce, a rechema, a recîştiga, a redobîndi** *etc. exprimă repetarea unei acţiuni, deci trebuie folosite fără adverbul* **din nou, iar.**

Particula **con** *— (sau* **co** *—) are sensul de «împreună, în comun», aşa că o îmbinare ca* **a se consfătui împreună** *trebuie evitată, fiind pleonastică. Exemple de acelaşi fel:* **a conlucra, a conlocui, a convorbi, a elabora, a coopera, a coordona** *etc.*

Fiţi foarte atenţi, dragi copii, cînd întrebuinţaţi cuvinte noi (neologisme). Recurgeţi la ele numai dacă le cunoaşteţi bine sensurile, căci, altfel, faceţi greşeli de felul pleonasmului şi vă expuneţi hazului şi ironiei celor din jur.

Conf. univ. dr. GRIGORE BRÂNCUŞ

CALATORIE IN LUMEA COPILĂRIEI PE MERIDIANELE ȘI PARALELELE TERREI

de MIRCEA GRIGORESCU

Am ascultat o poveste indiană și am aflat că într-o dimineață senină de vară un copil s-a trezit din somn și, auzind cum alerga vîntul prin văi și se ducea departe spre munți, l-a rugat să-l ia cu el și să-i arate toată lumea și toată viața, în goana lui, ca într-o singură suflare. Vîntul, el însuși ușuratic, i-a ascultat rugămintea și așa amîndoi au plecat în zbor.

Seara, după ce au străbătut pămîntul și apele, după ce s-au luat la întrecere cu norii și n-au mai știut socoteala timpului, au ajuns înapoi, în valea de unde au pornit. Copilul avea acum fața arsă de soare, tăbăcită de vînturi, plete lungi, albe și barbă căruntă. Oamenii din satul lui nu l-au mai cunoscut, iar copiii spre care se îndrepta, vrînd să se joace cu ei, stăteau mirați în loc și se întrebau cine poate fi bătrînul acesta care le spunea pe nume. Singur cîinele casei s-a apropiat de el și s-a lăsat mîngîiat.

Atunci copilul-bătrîn și-a acoperit ochii cu mîinile zbîrcite și a plîns — înțelegînd că și-a pierdut cea mai frumoasă dintre comori: copilăria.

Toate vîrstele vieții sînt frumoase și scumpe sufletelor noastre, dar, între ele, copilăria este adevărata floare în grădina vieții și de aceea toate generațiile trebuie să-i acorde atenția cea mai mare, grija cea mai statornică în așa fel încît nimic și niciodată să nu răpească vreunui copil bucuria copilăriei sale.

Pedagogii sînt de părere că în lumea contemporană, caracterizată prin civilizația tehnică foarte dezvoltată, copiii simt de la vîrstele cele mai fragede, uneori de la 3—4 ani, plăcerea de a anticipa, prin felul cum se joacă și cum își aleg jucăriile, înfățișarea mediului uman în care vor trăi mai tîrziu. Dorința de a afla cît mai multe despre viața lumii înconjurătoare, de a învăța și de a ști, apare azi, în mintea copiilor și a nepoțeilor noștri mai de timpuriu ca oricînd. Acest adevăr obligă pe toți cei «mai mari», adică mai înaintați în vîrstă și cu mai multă experiență acumulată, să acorde copiilor în toate împrejurările cel mai generos sprijin cu putință.

O atenție profundă trebuie îndreptată spre copiii care se află aproape de adolescență, între 9 și 14 ani, unul din momentele cele mai interesante și probabil una din treptele cele mai greu de urcat de pe scara vieții. Toți mugurii gîndirii se desfac atunci și toate senzațiile nedefinite capătă valoare, în legătură cu viața.

Însăși frăgezimea acestor înmuguriri — încîntătoare pentru cei ce le observă de aproape și cu dragoste — ne arată cu cîtă finețe și subtilitate trebuie să ne apropiem de lumea copiilor. În această privință, un sprijin temeinic ni-l dă umanismul socialist, concepție și mod de viață conform cărora oamenii au drepturi egale în societate, își pot dezvolta capacitățile și calitățile lor fizice și intelectuale în armonie cu toți membrii societății, fără egoisme și fără privilegii.

Spre această umanitate superioară se îndreaptă copiii de azi, în acest sens trebuie să-i pregătească familia, școala, prietenii și propria lor conștiință, care trece — de regulă între 9 și 14—15 ani — de la stadiul embrionar la formele de gîndire

rațională, la examinarea critică a mediului și la cizelarea sentimentelor, adevărată prefață a vieții morale și materiale a omului complet de mai tîrziu.

Caracteristică pentru zilele noastre și pentru problemele de educație din România socialistă este grija permanentă cu care se asigură celor de vîrste fragede o copilărie fericită. De o însemnătate hotărîtoare, în această privință, este asigurarea surselor de existență materială pentru toate familiile. De asemenea, menționăm, în același sens, alocațiile pentru copii, adăugate salariilor, gratuitatea învățămîntului etc.

Numeroase mijloace audiovizuale — radio, televiziunea, publicațiile pentru copii și tineret — pun la dispoziția celor aflați la vîrsta primelor curiozități o mare cantitate de informații privitoare la viața de toate zilele, la noțiunile științifice, artistice, literare, la progresul tehnic, în forme de cele mai multe ori agreabile.

Nu au trecut prea mulți ani de cînd aceste metode și mijloace audiovizuale nu existau, ori nu erau accesibile pentru copii. Dacă voi, cutezătorii harnici și pricepuți de astăzi, ați fi trăit cu numai două-trei decenii în urmă n-ați fi văzut micul ecran al televiziunii, n-ați fi admirat, alături de părinții voștri, cucerirea spațiului extraterestru, plimbările oamenilor și ale vehiculelor automate pe Lună.

Nu numai tehnica mecanică a făcut progrese uriașe în anii din urmă, pentru a vă deschide calea spre un viitor fericit. S-au înregistrat progrese mari și în alte domenii, de pildă, în biologie — minunata știință a vieții — în medicină, în special în combaterea cu antibiotice a microbilor patogeni, adică a vietăților microscopice care provoacă boli infecțioase. Pentru apărarea sănătății copiilor, de la cele mai mici vîrste, pentru prevenirea unui mare număr de maladii ce apăreau în timpul anilor de creștere, savanții au făcut eforturi extraordinare și astăzi ne apropiem de perfecțiune. Copilăria a devenit un domeniu al sănătății. Dezvoltarea fizică armonioasă și dezvoltarea intelectuală accelerată sînt caracteristice vouă, copiii acestor vremuri și ai acestor locuri.

Din păcate, nu pretutindeni este așa. Frăgezimea vîrstei voastre nu a fost confruntată cu suferințele, primejdiile și tristețile pe care le cunosc alți copii, în multe locuri de pe suprafața planetei noastre. Oricît ar fi de necrezut, milioane de copii continuă să sufere de foame la periferiile marilor orașe capitaliste. Dreptul la muncă al părinților lor este disprețuit de patronii care încasează beneficii din diferențele grase pe care le fac între produsul muncii depuse de lucrători și salariile efectiv plătite. Milioane de copii din fostele colonii sau din ținuturile care se mai află sub jugul neocolonialismului își tîrăsc viața subnutriți, fără îngrijire medicală, nu au nici un fel de școli, nu știu nimic despre civilizația contemporană — și în genere nu sînt prea departe de stadiul oamenilor primitivi.

Alte milioane și-au pierdut copilăria și toate bucuriile ei în uraganele dezlănțuite de războaie.

Aceste milioane de ființe inocente, fragile, din ale căror trupuri și minți s-ar fi putut ivi energii nebănuite, idei fecunde, impresionante creații artistice, sînt victimele unui sistem social egoist și nedrept, împotriva căruia se ridică, viguroasă, conștiința întregii omeniri progresiste.

Pentru noi, oamenii societății socialiste, copilăria este — și va fi din ce în ce mai mult — în centrul atenției. Noi știm că în mintea iscoditoare și limpede a fiecărui copil se află toate mărețiile și binefacerile viitorului. Nimic din ceea ce-i preocupă, conștient sau nu, pe copii, mai cu seamă în primele contacte raționale cu viața, nu trebuie să ni se pară lipsit de importanță. În jucăriile pe care și le aleg, pe care le preferă, în felul cum se joacă sau cum își organizează jocurile cu alți copii, micii noștri prieteni anticipează, într-un fel, în aparență naiv, viitoarele lor înclinații, preocupări și cercetări pentru desăvîrșirea vieții materiale și spirituale a oamenilor.

Am văzut, de curînd, o expoziție într-o școală tehnică. Am văzut felurite modele de mașini și de mecanisme în care închipuirea copiilor de 10—15 ani întrecea cu mult nu numai realitatea actuală, dar și anticipațiile realizate cu ajutorul computerelor.

Am văzut, într-o altă expoziție, construite, din bile și din linii colorate, eliciile duble ale moleculelor de acizi ribonucleici, substanță al cărei rol în organizarea vieții a fost descoperit de puțini ani și care, pe vremea copilăriei noastre, a celor ce scriem azi în ziare și reviste, nici nu erau bănuite.

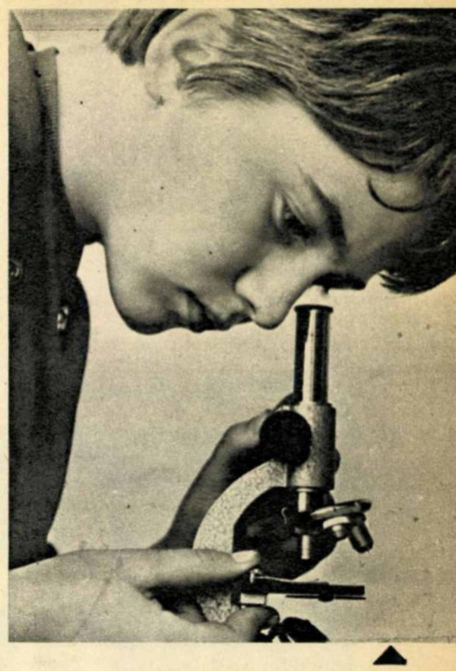

▲

La un cerc al „micilor cercetători" din R.P. Ungară.

Aceste minuni de plastică și de imaginație — și multe, multe alte creații ale copiilor de acum — ne arată drumul spre înălțimile umanității de mîine. Într-acolo vă dorim să mergeți, voinici, cu frunțile sus, mîndri de voi, de țara voastră socialistă, copii cutezători al acestor ani de mîndrie și de progres.

Iată și cîteva imagini reprezentînd as-
ecte din viața și preocupările unor copii:
1. Băieții aceștia trăiesc în ținutul aspru
Saharei. Ei au învățat să scrie pe nisipul
eșertului; 2. Oră de balet la o școală
portivă din Leningrad; 3. Într-o clasă
ntr-un sat african: 4. La sărbătorile tra-
iționale indiene, fetele îmbracă frumosul
ari; 5. Condițiile grele de viață ale țăra-
iior brazilieni lipsiți de pămînt se răs-
îng, lăsînd urme adînci, și în viața copii-
or lor; 6. Afecțiunea pentru animale este
retutindeni aceeași; 7. ...Podoabe; 8. Fe-
ță peruană purtîndu-și frățiorul în spate;
. La serbările populare din satele R.S.
ehoslovace își dau concursul deseori
i copiii; 10. «Veșminte» de sărbătoare
le unui fiu de șef de trib din Noua Guinee;
1. În jocurile lor, copiii norvegieni re-
duc obiceiurile strămoșilor lor vikingi;
2. Un zîmbet pentru prieteni; 13. Copiii
laiurilor carpatine, la o serbare cîmpe-
ească; 14. Tradiționalul cros din R.D.G.
ucerește în fiecare an și un mare număr
le copii; 15. Azi mi-am pus costumul
opular; 16. Bucuroși că sîntem școlari.

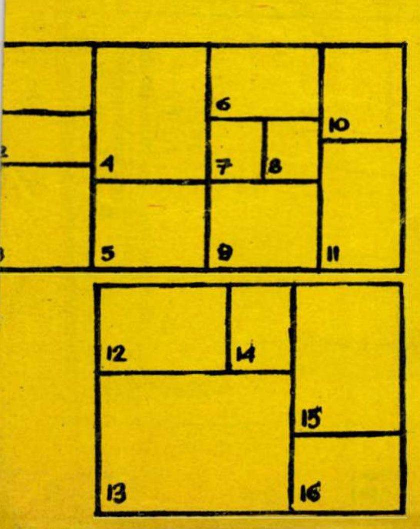

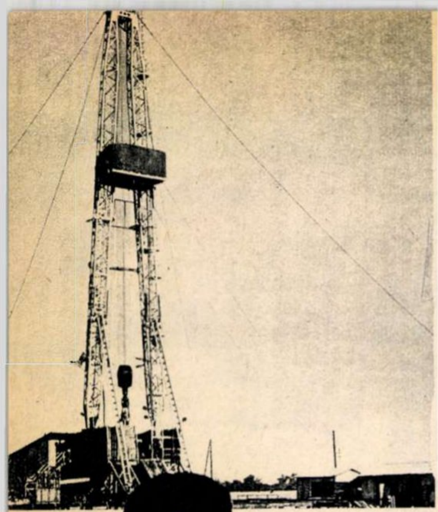

Caratele aurului negru

de ing.
NICOLAE STĂICULESCU

«PĂDURILE DE SONDE»

Puțini dintre cei foarte mulți cărora metafora «păduri de sonde» li se pare familiară știu *într-adevăr* ce este o sondă. Pentru că, oricît de greu i-ar fi obișnuinței noastre să accepte, zveltele construcții piramidale ori în formă de «A», care frîng semeț linia orizontului cînd le privim din goana mașinii sau a trenului, sînt instalațiile de foraj care realizează acele construcții miniere cilindrice de adîncimi mari și diametre mici, numite *sonde*.

După punerea în evidență, de către geofizicieni și geologi, a structurilor petrolifere, urmează exploatarea zăcămintelor de hidrocarburi lichide și gazoase pe care petroliștii — sondori, maiștri și ingineri — o realizează în două mari etape: forajul sondelor și extracția țițeiului și a gazelor.

Arătînd în final ca o succesiune telescopică de cilindri din metal și piatră de ciment (fig. 1), *sondele* fac legătura între suprafață și stratele productive subterane care se găsesc la adîncimi cuprinse între cîteva zeci și cîteva mii de metri. În țara noastră recordul de adîncime îl deține o sondă care și-a fixat talpa la 6 202 kilometri!

DE LA HECNĂ LA COMBUSTIA SUBTERANĂ

După terminarea construcției sondei și deschiderea stratului productiv prin perforaturi practicate deasupra tălpii, turla de foraj este demontată, în locul ei instalîndu-se o altă turlă numită de extracție. Cea mai ieftină și rațională este metoda de exploatare prin *erupție naturală* (fig. 2) care utilizează numai energia zăcămîntului. Cînd energia zăcămîntului este de la început sau devine în decursul exploatării insuficientă, se transmite de la suprafață o cantitate suplimentară de energie pe calea pompării de gaze comprimate, metoda numindu-se *prin erupție artificială* (fig. 3). Metoda de extracție prin *pompe de adîncime* (fig. 4) este aplicată atunci cînd energia zăcămîntului a scăzut atît de mult încît ridicarea țițeiului la suprafață cu ajutorul primelor două metode devine nu numai neeconomică, dar și irealizabilă din punct de vedere tehnic.

Zăcămintele de țiței nu sînt, așa cum ne-ar conveni să credem, nici lacuri, nici rîuri subterane. Hidrocarburile zac în fisurile și porii rocilor. La suprafață este extrasă doar o parte din volumul de țiței adăpostit în depozitele productive. Cea mai mare parte rămîne în zăcămînt, în așteptarea unor tehnologii noi, aparținînd științei și tehnicii viitorului.

Pentru extracția hidrocarburilor lichide vîscoase, se utilizează în ultimul timp metoda *combustiei subterane* (fig. 5). Căldura degajată de arderea în subteran fluidizează țițeiul și mărește local presiunea stratului, facilitînd extracția prin sondele săpate în apropiere.

Un singur veac ne desparte de timpul în care, pentru extracția păcurii din puțurile săpate manual, era utilizată o instalație rudimentară acționată de un cal, numită hecnă, a cărei piesă principală o constituia un cilindru meșterit din grinzi de lemn și fascine.

FABRICAT ÎN ROMÂNIA

Fără benzina obținută din distilarea petrolului ne-am putea închipui ele-

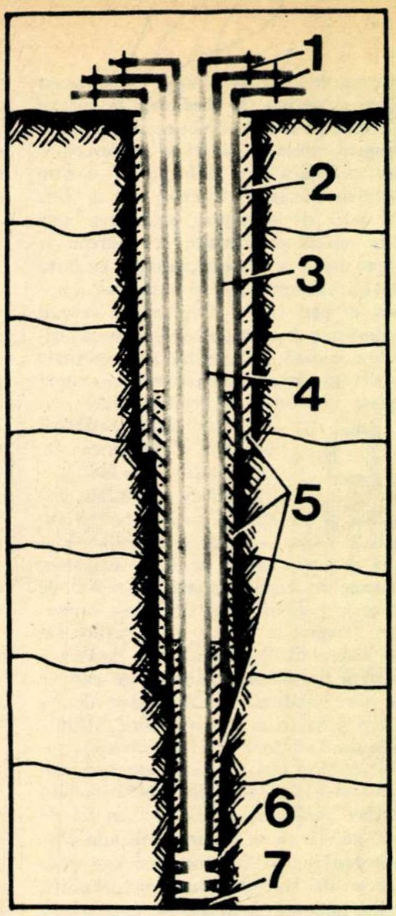

Fig. 1. Schema construcției unei sonde. 1 — etanșări între coloane; 2 — coloană de ancoraj; 3 — coloană intermediară (tehnică); 4 — coloană de exploatare; 5 — piatră de ciment; 6 — perforaturi; 7 — talpa sondei.

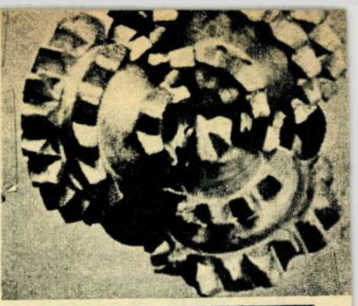

Sapă de foraj cu 3 role.

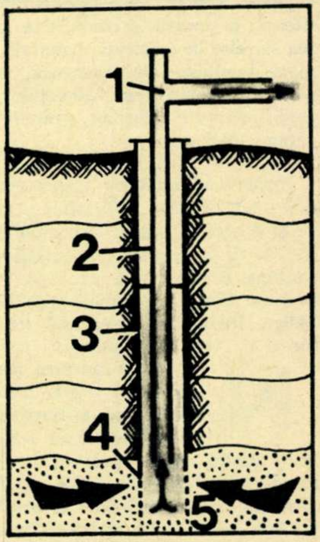

Fig. 2. Schema unei sonde în erupție naturală. 1 — amestec de țiței și gaze; 2 — țevi de extracție; 3 — coloană de exploatare; 4 — perforaturi; 5 — strat productiv.

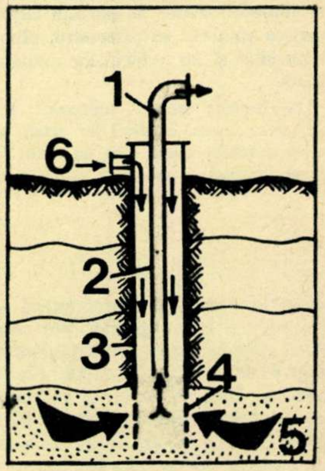

Fig. 3. Schema unei sonde în erupție artificială. 1 — amestec de țiței și gaze; 2 — țevi de extracție 3 — coloană de exploatare; 4 — perforaturi; 5 — strat productiv; 6 — gaz comprimat.

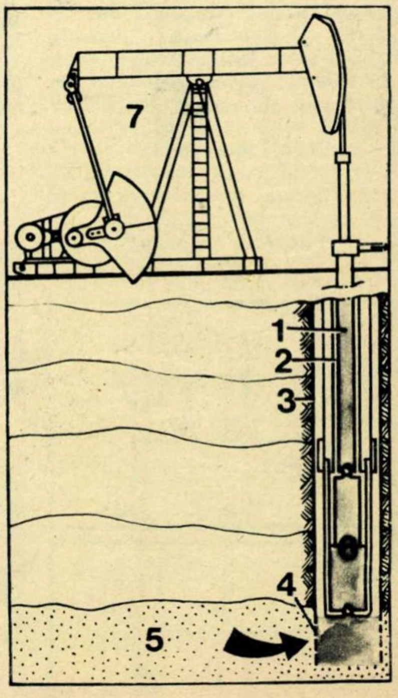

Fig. 4. Schema unei instalații și a echipamentului de fund pentru sondele de pompaj. 1 — amestec de țiței și gaze; 2 — țevi de extracție; 3 — coloană de exploatare; 4 — perforaturi; 5 — strat productiv; 6 — pompă cu două supape. 7 — instalație de pompaj.

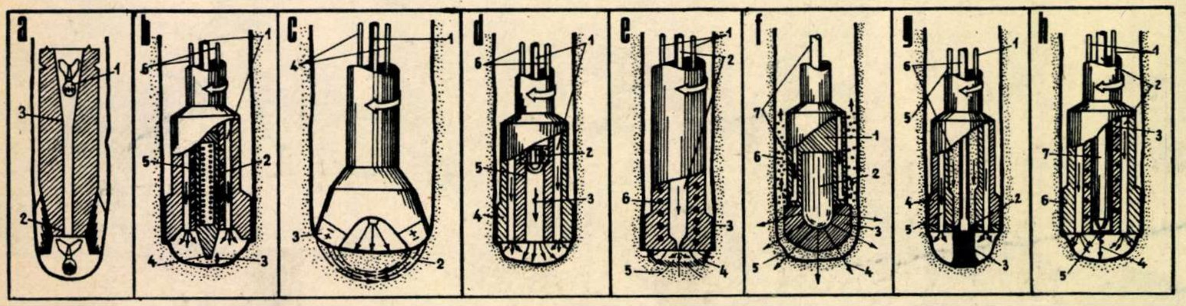

a. Dispozitiv de foraj cu capsule explozive. 1 — capsulă explozivă; 2 — duză; 3 — trecere strangulată. **b.** Dispozitiv de foraj cu ultrascurte. 1 — fluid de foraj; 2 — arc spiral; 3 — rocă dislocată prin abraziune și cavitație; 4 — capăt emițător de vibrații; 5 — miez magnetostrictiv; 6 — cablu electric. **c.** Dispozitiv de foraj cu curenți de înaltă frecvență. 1 — fluid de foraj; 2 — curent electric; 3 — electrod; 4 — cabluri electrice. **d.** Dispozitiv de foraj cu microunde. 1 — fluid de foraj; 2 — magnetoron; 3 — fascicul dirijat; 4 — lărgitor; 5 — ghid de unde; 6 — cabluri electrice; **e.** Dispozitiv de foraj cu inducție. 1 — cabluri electrice; 2 — fluid de foraj; 3 — lărgitor; 4 — zonă încălzită prin inducție; 5 — linii de flux; 6 — bobină de inducție. **f.** Dispozitiv de foraj nuclear. 1 — corp izolator; 2 — reactor atomic; 3 — element de wolfram; 4 — flux termic; 5 — rocă topită; 6 — rocă solidificată; 7 — apă sau gaz. **g.** Dispozitiv de foraj cu plasmă. 1 — cablu electric (curent continuu); 2 — arc electric; 3 — plasmă; 4 — lărgitor; 5 — fluid de foraj; 6 — (heliu sau argon). **h.** Dispozitiv de foraj cu laser. 1 — cabluri electrice; 2 — fluid de foraj; 3 — suprafață reflectantă; 4 — fascicul de lumină coerentă; 5 — lentile; 6 — lărgitor; 7 — cristal sau gaz.

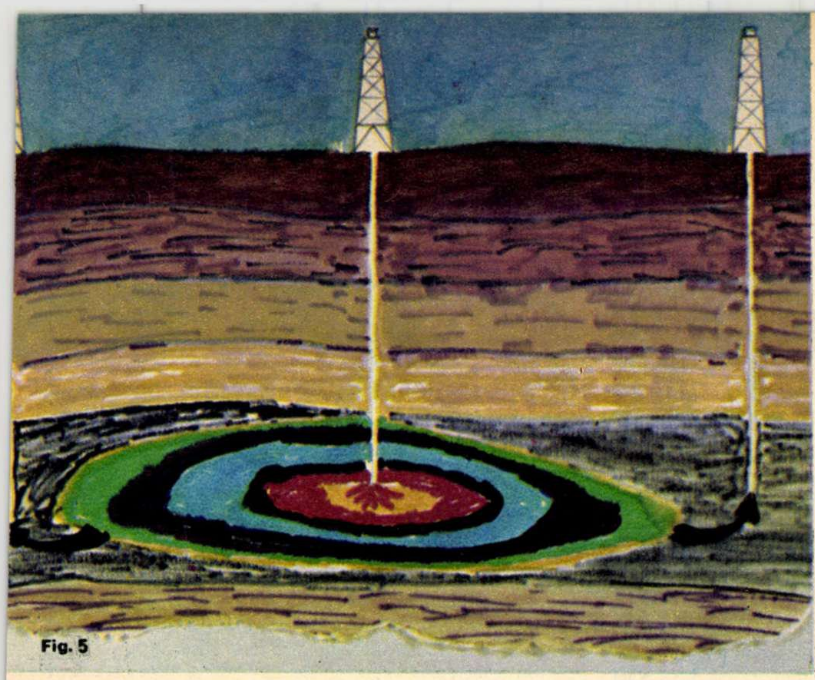
Fig. 5

ganta siluetă a «Daciei 1300»? Ca să nu aducem în discuţie zecile de mii de produse ale industriei petrochimice, ţesăturile din fibre sintetice, producţia de cauciucuri şi anvelope, medicamentele şi foarte multe altele, a căror simplă însuşire ar necesita nenumărate tomuri voluminoase.

Producţia de ţiţei şi gaze deţine un rol important în economia ţării noastre. Ţară cu mari bogăţii petrolifere, România anilor antebelici importa în întregime utilajul necesar extragerii petrolului. Moştenirea vechilor rînduieli a putut fi ştearsă prin eforturi eroice, dirijate de politica de industrializare promovată cu consecvenţă de Partidul Comunist Român. Începînd cu anul 1954, uzinele româneşti de utilaj petrolier izbutesc să acopere nevoile interne. Acelaşi an marchează începutul activităţii de export, care plasează în scurt timp România între marii producători de utilaj petrolier ai lumii (în 1965, locul 2 pe plan mondial). Din 1957 şi pînă în prezent au fost omologate şi date producţiei numeroase tipuri de instalaţii pentru foraj şi de sondeze. Capul de serie al acestor realizări a fost instalaţia 4LD-150 cu turlă în formă de «A» rabatabilă, destinată a fora sonde adînci de circa 3 000 m. I-au urmat instalaţia transportabilă T-50 (1200-1500 m), instalaţia 2DH-75 (2000-2400 m), instalaţia 3DH-200 proiectată pentru forajul sondelor de peste 5000 m), instalaţia cu turlă clasică (piramidală) 4DH-315 (peste 6000 m).

Instalaţiile de foraj fabricate la Ploieşti şi Tîrgovişte au dus faima constructorilor noştri de utilaj petrolier dincolo de fruntariile ţării.

FORAJ LA COTA ZERO

Foamea de energie nu este o expresie inventată de ziarişti. Paralel cu activitatea de descoperire a noi surse de energie, mari eforturi sînt investite în extinderea şi intensificarea exploatării celor tradiţionale. Alături de cărbune, petrolul şi gazele naturale sînt principalele surse energetice care, direct sau pe calea transformării în energie electrică, alimentează majoritatea industriilor existente.

Forajul pe mare a căpătat o largă răspîndire în ultimii ani. Instalate pe ambarcaţiuni speciale sau platforme plutitoare, la nivelul cotei zero, turlele şi utilajele de foraj au în esenţă aceleaşi destinaţii ca în cazul forajului de uscat. La prima vedere totul pare simplu, cu atît mai simplu cu cît grosimea stratului de apă — care nu are nevoie să fie forat, evident! — este mai mare. Lăsîndu-ne în voia raţionamentului declanşat de prima impresie, cel mai lesnicios foraj ar trebui să se realizeze chiar deasupra Gropii Marianelor (peste 10 000 m adîncime)! În realitate lucrurile sînt mult mai complicate. Nu trebuie să fim specialişti ca să ne imaginăm că platforma plutitoare trebuie ancorată, centrată, protejată împotriva instabilităţii care o pîndeşte din toate părţile. Apoi, după extragerea unei sape uzate, noua sapă trebuie să *nimerească* exact în acelaşi loc ş.a.m.d. În ciuda tuturor greutăţilor, forajul pe mare se află într-o epocă înfloritoare.

FORAJ CU PLASMĂ, FORAJ NUCLEAR...

Nu sînt neglijate nici posibilităţile existenţei la mare adîncime a zăcămintelor de ţiţei. În ultimii ani au fost numeroase sondele săpate la peste 6 km adîncime.

Instalaţiile utilizate astăzi ca şi metodele cunoscute de foraj cu cea mai largă aplicabilitate s-au apropiat de limitele lor tehnice şi economice. Atingerea adîncimilor mari reclamă turle capabile de sarcini nominale corespunzătoare, puteri instalate pe măsură, material tubular din oţeluri de cea mai bună calitate, intervale mari de timp, adică, pe scurt, uriaşe eforturi tehnologice şi financiare.

Dar ideea de a pătrunde cît mai adînc în scoarţa terestră şi dincolo de ea nu putea fi abandonată.

Cercetătorii caută cu febrilitate noi metode de foraj. Multe dintre ele se află în stadiu de proiect sau în faza încercărilor de laborator. Viitorul le va confirma pe cele viabile din punct de vedere tehnic şi economic. Dintre acestea le enumerăm pe cele mai interesante: metode de foraj prin tensiuni provocate mecanic — cu explozivi (a), cu ultrasunete (b) —, metode de foraj prin tensiuni provocate de mijloace termice — cu curenţi de înaltă frecvenţă (c), cu microunde (d), cu inducţie (e) —, metode de foraj prin topire şi evaporare — nuclear (f), cu plasmă (g), cu laser (h).

Marele scriitor Jules Verne înfăţişa într-unul din celebrele sale romane o călătorie spre centrul pămîntului. Multe sînt argumentele potrivnice realizării acestui vis. Cum va arăta profesiunea de sondor în anul 2000? Iată o întrebare pasionantă, al cărei răspuns va fi dat de ştiinţa şi tehnica viitorului.

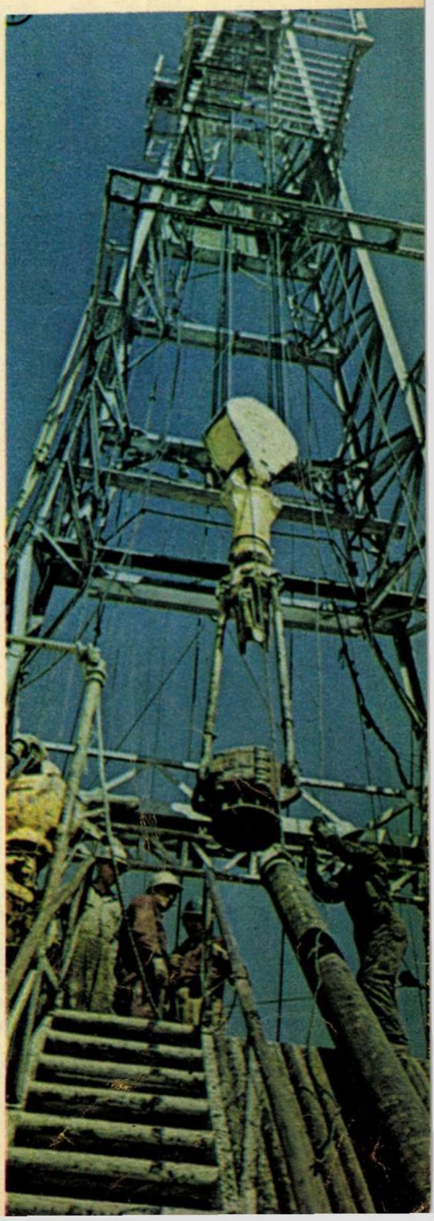

MERIDIANE

Copiii care locuiesc în regiunile de munte ale R.S. Cehoslovace se pregătesc, încă de pe acum să participe la faza republicană a concursului de minicare ce va avea loc la sfîrșitul primăverii. Cu micile lor vehicule — fără motor — cei mai buni minicariști participă anual la probele de coborîre din munți, în cadrul concursului ce se desfășoară pe pistele special amenajate de la Mariánské Udóli de lîngă Olomouc.

COSITOARE MARINĂ

La Murmansk, oraș situat dincolo de Cercul Polar de Nord (U.R.S.S.), a fost proiectată o navă cu ajutorul căreia vor fi cosite plantele marine. Această navă va lucra în Marea Albă, pe fundul căreia cresc circa 160 de varietăți de alge și alte plante. Multe dintre aceste plante, care nu-și pierd proprietățile nici după o depozitare îndelungată, sînt folosite în industria alimentară, în cea farmaceutică și în industria textilă.

Cositul va fi supravegheat de o instalație de televiziune submarină, instalată pe navă.

ORDINUL ZÎMBETULUI

Așa este denumit ordinul conferit în R.P. Polonă acelor oameni care, după cum este înscris în statut «le dăruiesc copiilor bucurii». Din cele 44 000 de proiecte destinate imprimării pe medalie, juriul l-a ales pe cel al unei fetițe în vîrstă de 9 ani — Eva Hrovak — care a desenat un soare care rîde. Desenul ei figurează pe reversul medaliei.

Decorările cu «Ordinul zîmbetului» sînt făcute chiar de către copii. Printre primii laureați ai acestui ordin se numără profesorul Deg, cunoscut chirurg ortoped care a redat sănătatea multor copii și scriitorul Szimanowschi, autorul serialului T.V. «Patru tanchiști și un cîine.

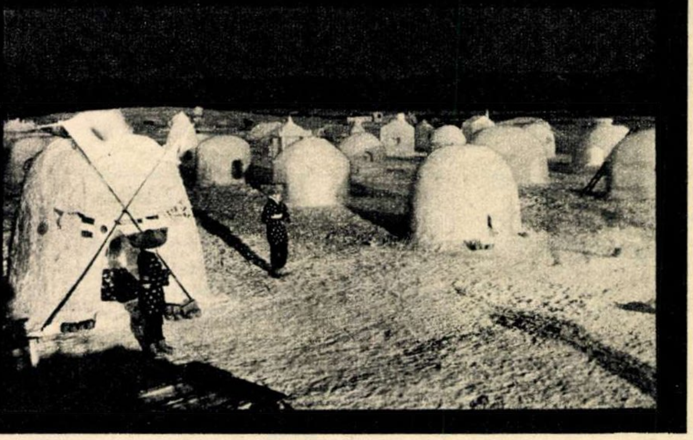

În apropiere de orașul Morioka (Japonia) se desfășoară, în fiecare an, un Festival al zăpezii, destinat numai copiilor și care poartă numele de Kamamura (peștera de zăpadă).

Copiii care participă la acest festival construiesc din zăpadă sau ghiață case asemănătoare unor mici peșteri în care încap 7-8 persoane. În aceste «case», copiii se pot juca sau pot primi invitați pe care-i tratează cu ceai și fructe. Iată, în imagine un aspect de la Kamamura.

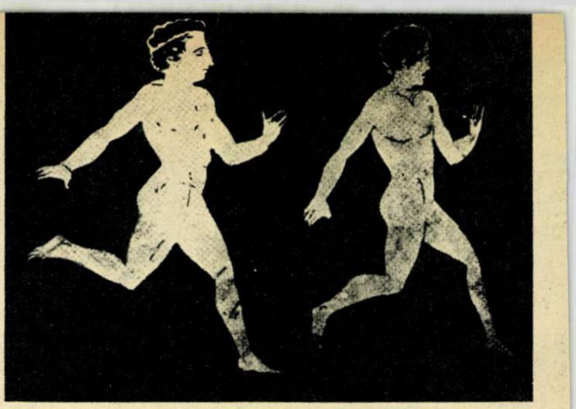

CARNET OLIMPIC

În anul acesta se va desfășura cea de a XX-a ediție a Jocurilor olimpice, reînviate în anul 1894, după mai bine de un mileniu și jumătate de cînd fuseseră declarate «păgîne».

Prima ediție a Jocurilor Olimpice antice a fost în anul 776 î.e.n. De atunci, pînă în anul 393 e.n. — cînd au fost interzise de împăratul Theodosiu — ele se desfășuraseră de 293 de ori, (în cei 1169 de ani de existență).

Se știe că Jocurile Olimpice s-au născut în Grecia Antică și că se desfășurau la Olimpia, în Peloponez. Dar nu toți știu că aceste jocuri nu erau singurele și că în Helada existau și jocurile pithice (la Delfi, unde se afla celebrul oracol al lui Apollo), jocurile istmice (care se desfășurau la Corint, pe istmul care leagă Peloponezul de Grecia) și la Nemeea. Ce-i drept, doar jocurile de la Olimpia au rămas celebre.

Interesant de știut este faptul că la Jocurile Olimpice antice participau și copiii.

Pindar, renumitul poet antic, a cîntat în poemele sale 14 cîștigători ai laurilor olimpici. Printre aceștia se numără și copilul Alcinedon din Egina, campion olimpic la lupte, Hegistamus din Locri Epizephiri, campion la box — copii și Asophicus din Orchomenus, cîștigător în cursa de un stadiu — copii (un stadiu avea 129,37 m, lungimea stadionului din Olimpia).

Cum au ajuns copiii la Jocurile Olimpice? La ce sporturi concurau ei? Iată întrebări la care revista «Cutezătorii» vă va răspunde în numerele viitoare...

ROMAN FOILETON

PETRE LUSCALOV

OSTROVUL „LUPILOR"

(Partea a doua)

EPISODUL XXII

Făcînd o manevră largă în mijlocul Dunării, «Vulturul» se apropie și acostă încet, încet, la cheiul de beton. Cîțiva călători coborîră grăbiți pierzîndu-se prin mulțimea de copii care căscau gura pe chei.

Undeva în apropierea pasarelei, cîțiva băieți, cu mîinile adînc înfipte în buzunarul pantalonilor, ciufuliți și arși de soare, ronțăiau semințe de dovleac între dinți, scuipînd cojile de pe chei în Dunăre.

— Hei, băieți! strigă Babușcă aplecîndu-se spre ei peste pasarela vasului. N-a trecut pe-aici o barcă cu motor, albă?!!

Unul din băieți, înalt și deșirat, ca un cocostîrc îl recunoscu.

— Ia uitați-vă cine e pe vapor! exclamă el, înghiontindu-și prietenul cu cotul... celebrul Babușcă din Pradina care i-a prins anul trecut pe contrabandiști... Cu ce treburi pe-aici oare?

— Păi n-auzi ce întreabă? interveni un altul. Caută o barcă cu motor, albă.

Deșiratul scoase o sămînță de dovleac din buzunar, și azvîrlind-o în sus, o prinse cu gura din zbor.

— A trecut una acum vreo oră. Erau doi tipi în ea. Pe ei în cauți?

— Da, și încotro au luat-o? se interesă Babușcă cu sufletul la gură.

Lunganul strivi sămînța între dinți și scuipă cojile, care zburară rotindu-se ca niște mici titireze și aterizară în Dunăre.

— Au luat-o pe Dunărea veche, Babușcă, răspunse el și adăugă, întinzînd brațul spre un pîlc de tufani uriași ce se înălțau întunecați și amenințători nu departe pe malul Dunării.

— Cred că se duceau la cherhana...

Mugetul răgușit al sirenei vasului, care se pregătea de plecare îi acoperi ultimile cuvinte.

— Mulțumesc, «Cocostîrc»! strigă Babușcă, făcîndu-i semn lui Spic să îl urmeze... Nici o grijă dau eu de ei...

— Drum bun, vere!

Vasul se îndepărta de mal. Babușcă traversă puntea vasului și luîndu-l pe Spic în brațe, coborî scara de fier, și sări în barcă. «Vulturul» prindea viteză. Stropi înspumați și grei țîșneau de sub botul ascuțit al mahunei, șfichiau aerul stropindu-i pe Babușcă și pe Spic, din cap pînă în picioare.

Barca pendula amenințător, pe uriașul pod verde și străveziu stîrnit de înaintarea vasului, cînd depărtîndu-se, cînd izbindu-se cu un zgomot surd, de pîntecul masiv, de fier, al «Vulturului».

— Atenție, Babușcă! strigă căpitanul vasului, apărînd pe neașteptate pe punte, deasupra băiatului. Vezi să nu nimerești sub vas. Gata? Ne părăsești?

Babușcă începu să dezlege barca.

— O iau pe Dunărea veche, tovarășe căpitan. Am treburi pe-acolo, răspunse băiatul. Mulțumesc și drum bun!

— Drum bun, băiatule! și salutări Scatiului!

Peste o clipă, barca se zbătea singură în mijlocul Dunării, cînd apărînd cînd dispărînd, într-un clocot infernal de valuri înspumate.

Babușcă se repezi la vîsle. După o jumătate de oră, tăind Dunărea în curmeziș, pătrundea cu barca în «Dunărea veche» vîslind prin umbrele întunecate și amenințătoare ale tufanilor gigantici.

Canalul acesta, care fusese odată străvechea matcă a Dunării, avea ceva ciudat și neliniștitor în el.

Din pricina întunericului așternut în jur, de umbrele uriașilor tufani, ale căror crengi se încolăceau deasupra canalului ca niște șerpi albi și groși, apele căpătau reflexe violet-albastre, ca de cerneală.

Un vaiet ușor, surd și obsedant, asemenea unui descîntec, plutea în văzduh.

Păsări nevăzute foșneau printre tufișuri.

UN ZÎMBET CU PIF

TELE-RELIEF

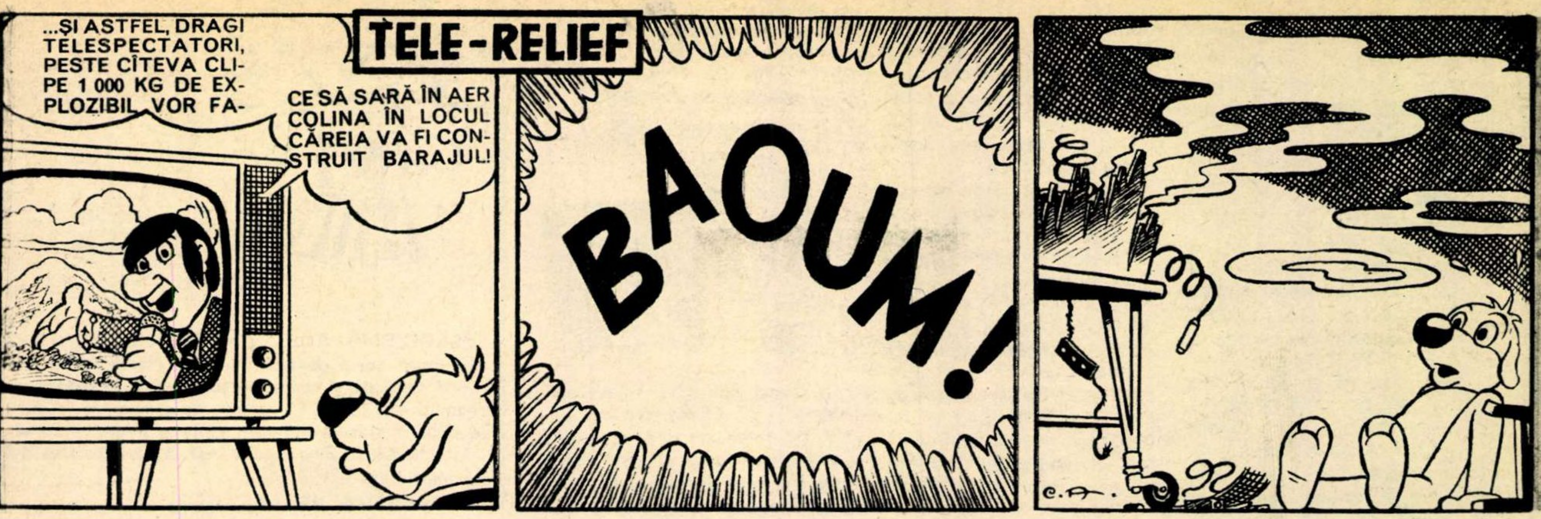
TELE-RELIEF
...ŞI ASTFEL, DRAGI TELESPECTATORI, PESTE CÎTEVA CLIPE 1 000 KG DE EXPLOZIBIL VOR FACE SĂ SARĂ ÎN AER COLINA ÎN LOCUL CĂREIA VA FI CONSTRUIT BARAJUL!
BAOUM!
C. A.

Desene de C. ARNAL

MICRO-DOCUMENTAR

• Petrolul era cunoscut popoarelor antice cu zeci de veacuri înainte de era noastră. Menţiuni asupra existenţei şi întrebuinţărilor petrolului se găsesc în texte vechi descoperite în China, Egipt, Mesopotamia, Imperiul Otoman şi Grecia.

• Cu 3 700 de ani în urmă, chinezii săpau puţuri adînci de peste 500 m utilizînd prăjini de... bambus şi instalaţii acţionate manual!

• Vechii egipteni foloseau petrolul la tămăduirea diverselor boli, la conservarea mumiilor şi călfătuirea corăbiilor.

• În scrierile sale, Herodot, «părintele istoriei», afirmă că în secolul V î.e.n. se extrăgea asfalt din puţuri cu ajutorul unei instalaţii alcătuite dintr-o cumpănă şi un burduf din piele.

• La Muzeul republican al petrolului din Ploieşti este expusă copia de pe uricul dat la 4 octombrie 1440 de voievozii Moldovei Ilie şi Ştefan, care împuterniceau mănăstirea Bistriţa să stăpînească satul Lucăceşti de pe Tazlăul Sărat cu gropile sale de păcură.

• La 5 martie 1443 Ştefan cel Mare dăruieşte unui slujitor al său, pentru «slujbă dreaptă şi credincioasă» faţă de domnie, siliştea Teţcani împreună cu lacul puturos, situată în ţinutul Bacău.

• În ultimul paragraf din capitolul V al operei domnitorului şi învăţatului Dimitrie Cantemir «Descriptio Moldaviae», sînt amintite izvoarele de păcură de lîngă Moineşti (1716).

• Primul oraş din lume iluminat cu petrol a fost Bucureştiul anului 1857.

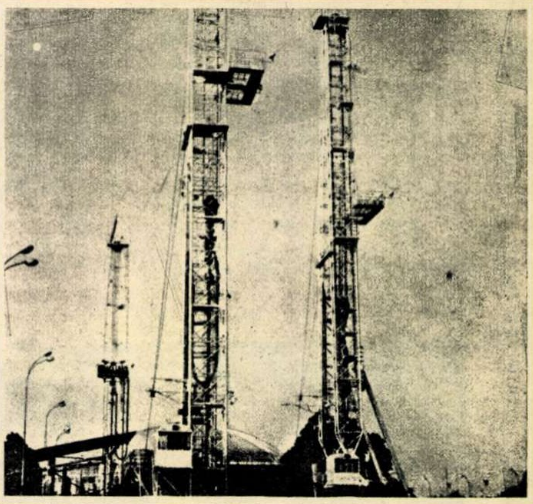

ROMAN FOILETON

Babuşcă vîslea încordat, aruncîndu-şi mereu privirile în spatele său. Aşezat pe picioarele din spate în fundul bărcii, Spic stătea încremenit azvîrlindu-şi cînd o ureche, cînd cealaltă ureche în văzduh.

Asculta.

Brusc ieşind de sub umbra tufanilor, barca ţîşni într-o explozie solară, care îi orbi pentru cîteva clipe pe amîndoi.

Dunărea veche îşi schimbase înfăţişarea. O întindere nesfîrşită de ape alburii-albastre, brăzdate ici-colo de verdele crud, delicat al sălciilor pletoase. Şi peste tot, în lumina orbitoare a soarelui, pîlcuri de trestii scînteiau ca nişte săbii de argint.

Păsări fumurii, pătate cu galben, se arcuiau ici-colo, agăţate pe malurile de catifea neagră a păpurişurilor.

Deodată Babuşcă simţi cum Spic se încordează, ciulindu-şi urechile amîndouă.

Dădu drumul la vîsle şi, întorcînd fulgerător capul, văzu, în apropiere de el barca cu motor a domnului Friedrich, trasă la mal, într-un păpuriş.

Pe mal nu se zărea nimeni.

Apucînd din nou vîslele, Babuşcă se apropie de mal, vîslind uşor, abia auzit. Cînd botul ascuţit al bărcii se izbi de pămînt, Spic făcu o săritură fantastică şi dispăru lungindu-se în păpuriş. Babuşcă îl urmă. Stătură o vreme culcaţi unul lîngă celălalt, ascultînd cu urechile ciulite zgomotele din jur.

ROMAN FOILETON

O tăcere adîncă părea să învăluie sălciile. Numai vîntul îşi strecura din cînd în cînd, ba ici, ba colo, cîte o boare, prin păpuriş, făcînd să moţăie ciucurii adormiţi de catifea. Ridicîndu-se uşor, Babuşcă dădu la o parte păpurişul şi privi: urme de paşi se pierdeau şerpuit printre sălcii.

— Priveşte, Spic! şopti Babuşcă, întorcîndu-se spre cîinele-lup care apăruse lîngă el. Vezi urmele întipărite în mîl? Scatiul a trecut pe-aici... Astea sînt urmele celorlalţi doi... Le vezi?

Spic, clipi din ochi în semn că a înţeles. Apoi mirosind urmele, se avîntă înainte printre sălcii. Babuşcă o porni în fugă după el.

Ocoleau sălciile, săreau peste trunchiurile uscate prăbuşite în mîl, străbăteau perdelele încîlcite de lăstăriş, se înfundau înotînd din greu prin fîşii de pămînt mocirlos, pline de cioburi, de scoici şi de cochilii de melci. Urmele şerpuiau mereu, pierzîndu-se în baltă din ce în ce mai adînc.

Deodată, cînd Spic lăsîndu-l cu mult în urmă pe Babuşcă ţîşni ca un fulger de sub o salcie pletoasă, se opri brusc, ca împuşcat, lăsîndu-şi toată greutatea pe picioarele sale din spate.

Falsul şofer şi Slăbănogul, veneau spre el, din direcţia opusă, pălăvrăgind bine dispuşi între ei.

Dînd cu ochii de Spic, falsul şofer holbă ochii la el şi după o clipă de uluială îşi smulse revolverul din buzunar şi strigă:

— Miliţia!... Înapoi, Bijule! Înapoi!

Şi răsucindu-se pe călcîie, o luă înapoi la fugă, urmat în aceeaşi clipă de Biju. Din cîteva salturi dispărură în pădurea de trestii.

Spic zbură pe urmele lor.

— Spic! Încotro, Spic?! strigă neliniştit Babuşcă, apărînd de după salcie. Or să te împuşte... Înapoi!

Dar era prea tîrziu. Spic dispăruse. Undeva în adîncul trestiişului răsunau foşnete puternice, trosnetul trestiilor rupte, şi nişte strigăte înăbuşite.

Păsări se înălţau în văzduh ţipînd speriate. Apoi deodată o împuşcătură de revolver cutremură văzduhul. Babuşcă simţi că inima i se face cît un purice.

(Va urma)

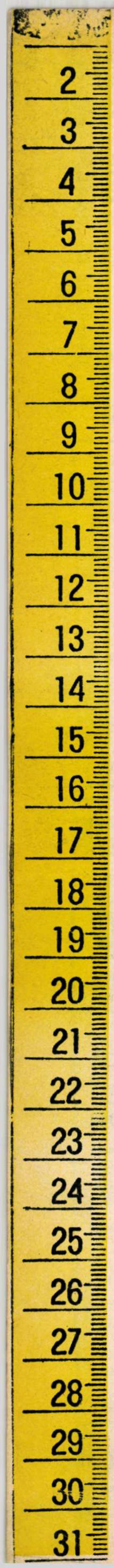

Mîini și... mîini

Priviți-vă cu atenție mîinile. Așa. Ce-ați observat? Le puteți face o scurtă caracterizare?

Nimic mai simplu! Veți spune voi. Sînt mîini și... atîta tot.

Într-un fel, aveți dreptate. Desigur, nu are cine știe ce importanță lungimea degetelor sau culoarea pielii. Sînt însă mîini care au o calitate nemaipomenită: vorbesc. Nu zîmbiți! N-am glumit deloc. Am să vă spun cum am stat de vorbă odată, într-un detașament, cu mîinile unor fete. «Am săpat grădina, am adus sticle și borcane la școală, am șters geamurile...» îmi tot povesteau fetele în timp ce mîinile lor molatice, cu unghii ascuțite dormitau. M-am uitat întrebător iar mîinile mi-au făcut un gest de plictiseală. Mi-am dat seama că ceva nu e în regulă. Și, foarte curînd, temerile mi s-au confirmat: Am aflat că în grădină săpaseră, de fapt, băieții, iar spălarea geamurilor și a borcanelor o efectuase în totalitate... femeia de serviciu! «Ni se fac urîte mîinile», se tînguiseră ele.

Oare nu aveau dreptate? Nu e necesar să ne îngrijim mîinile? Da, avem chiar obligația să facem lucrul acesta. Dar nu merită oboseală decît harnicele mîini care, mereu active, spală, calcă, curăță, gătesc, sapă, scriu, desenează.

Spălatul mîinilor cu apă caldă și săpun este necesar de cîteva ori pe zi. Este bine să aveți și o perie de unghii care îndepărtează impuritățile (e mult mai igienic și la fel de frumos ca o fată să poarte unghiile tăiate scurt).

Pentru a vă tonifica musculatura degetelor îndoiți un jurnal și încercați să-l rupeți ținîndu-l cu amîndouă mîinile. Reîncepeți cu jurnalul împăturit, apoi îndoit de opt ori. De asemenea, dă bune rezultate încercarea repetată de a face ghemotoc în palmă o hîrtie mare.

Și, în încheiere, vă dorim mîini frumoase dar... harnice! Una cu cealaltă se completează de minune!

E BINE SĂ ȘTIȚI

● *Dușul exercită asupra organismului un efect tonic datorat acțiunii mecanice a țîșniturii, întărită de acțiunea fizică a apei, mai ales cînd aceasta este rece. Dușul rece stimulează circulația și reglează sistemul nervos. Dușul călduț calmează, cel cald antrenează circulația. Adaptarea la dușul rece se face treptat.*

● *Potrivit unui calcul, s-a stabilit că omul folosește zilnic o jumătate de minut pentru periatul dinților. Medicii susțin că ar fi necesar 5—6 minute. În acest timp, dinții trebuie să fie periați, în mod special, în sens vertical și cu mișcări circulare, iar gingiile masate.*

MARILENA ALBU, satul Broșteni, județul Neamț. «La mulți ani!» de ziua ta, dragă Marilena. Îți doresc multă sănătate și succes la școală. Nu te supăra că nu ți-am trimis cele... 11 cîntece pe care aveai intenția să le cînți invitaților. Nu am cîntece și nici timp să mă «documentez». Sînt sigură însă că sărbătorirea a fost «la înălțime».

ȘTEFANIA PETRE, *comuna Ileana, județul Ilfov și* **Elena Militaru** *Boldești, județul Prahova. M-ați convins! Sînteți mari iubitoare de sport. De aceea, m-am interesat de adresele cerute: Cornelia Popescu-Federația română de atletism; Ilie Năstase — Federația română de tenis. Ambele federații au sediul pe strada Vasile Conta nr. 16., București.*

ELENA MEGIEȘAN, *Școala generală nr. 1, Tîrnăveni, județul Mureș. «Sînt comandanta detașamentului clasei a VII-a A. Printre activitățile propuse de pioniere a fost și alcătuirea unui album de cusături românești din toată țara. Am vrea să facem schimb de modele si chiar de cusături cu pionierele din regiunile țării. Vrei să ne ajuți?». Cred, dragă Lenuța că v-am și ajutat publicîndu-vă adresa.*

Olguța

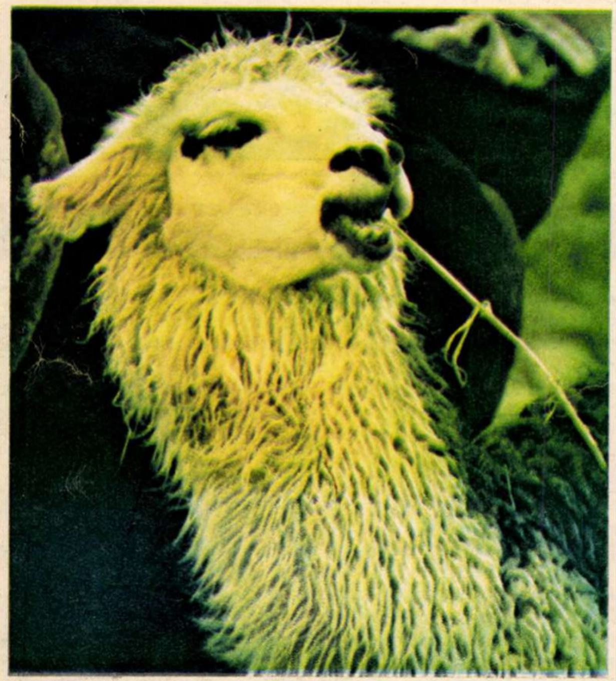

FOTOGRAFII SE AMUZĂ

—O sitronadă, vă rog!...

* * *

PRĂJITURĂ CU MARGARINĂ

250 gr de margarină, 350 gr de făină, 1 ou, 3 linguri de zahăr, 2 linguri de sifon, coajă de lămîie, puțină sare.

Margarina se freacă cu făina, se adaugă oul, zahărul, sifon, coajă de lămîie și sare. Se frămîntă coca și se lasă la rece (dacă se poate, o zi întreagă). Se unge tava, se împarte coca în două și se întinde prima foaie, care se așază în tavă. Se pune apoi brînză de vaci (mere, gem) cu zahăr. Se pune cea de a doua foaie și se dă la cuptor.

NINGE! NINGE! Desen de A. POCH

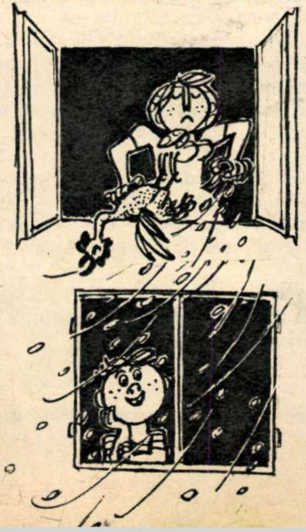

VĂ PREZENTĂM CÎTEVA MODELE DE CUSĂTURI PE CARE LE PUTEȚI APLICA PE ȘERVEȚELE, FEȚE DE MASĂ, ȘTERGARE.

1 și 2: se lucrează ori în cele patru colțuri, ori ca bordură compactă, de jur-împrejurul feței de masă și a șervețelului. La ștergare, modelul se lucrează la cele două capete.

3: este indicat pentru față de masă și șervet. La fața de masă motivul mărit ocupă tot centrul, iar floricica mică se aplică în cele patru colțuri.

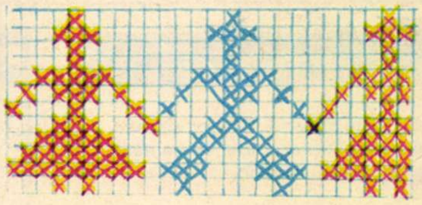

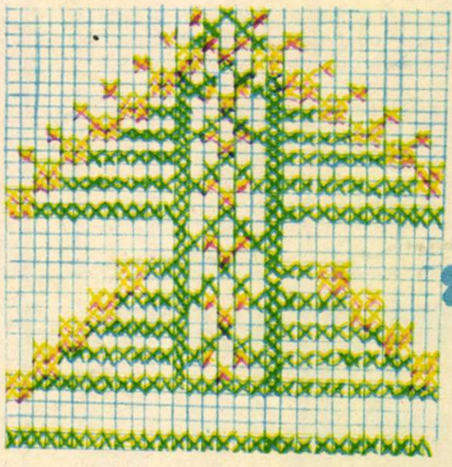

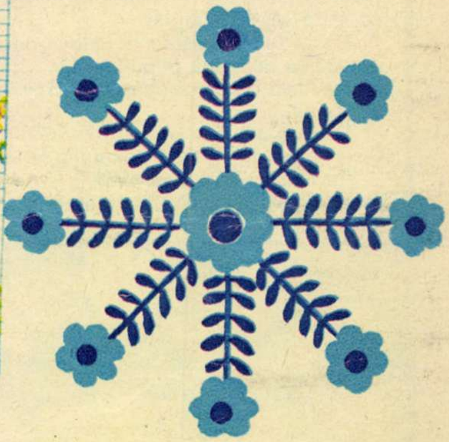

PENTRU FETELE CARE ÎNDRĂGESC CROITORIA, PUBLICĂM ÎN STÎNGA PAGINII UNA DIN ACCESORIILE DE NEÎNLOCUIT. DECUPAȚI-L ȘI LIPIȚI-L PE O FÎȘIE DE PÎNZĂ.

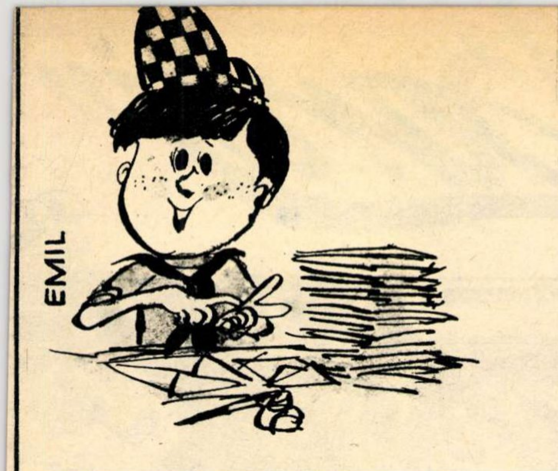

VASILE I. CÎRSTEA, *Şcoala generală Valea Cătinii, judeţul Buzău. Pentru a urma Institutul de artă teatrală şi cinematografică, va trebui să termini mai întîi liceul şi apoi să dai examen de admitere la acest institut.*

ELENA HORINCEANU, *comuna Podu-Turcului, judeţul Bacău. Poţi urma cursurile şcolii profesionale din municipiul Gh. Gheorghiu-Dej, str. Chimiştilor nr. 60, judeţul Bacău. Pentru amănunte, adresează-te secretariatului şcolii.*

GHEORGHE BUCOVANU, *comuna Horodniceni, judeţul Suceava. M-am gîndit să-ţi propun Şcoala profesională de pe lîngă C.E.I.L. din Suceava, Calea Unirii nr. 17, unde poţi învăţa mai multe meserii: electrician pentru centrale şi staţii electrice, lăcătuş mecanic, operator la fabricarea celulozei şi hîrtiei, tîmplar de mobile etc.*

MARIAN LEFTER, *comuna Lipia, judeţul Buzău. Te sfătuiesc să te înscrii la Şcoala profesională din Buzău, str. Colonel Buzoianu, nr. 109. Acolo poţi învăţa meseria pe care o doreşti.*

Emil

MINITEHNICUS
BREVET

CONSTANTIN RADOŢKI, Iaşi. Îndrumări cu privire la «Atelierul fanteziei» găseşti în nr. 1 (ianuarie 1972) al revistei «Racheta cutezătorilor». De asemenea, în numerele 2 şi 3, revista va prezenta un număr de sugestii cu privire la construcţiile pe care le poţi prezenta la concursul Minitehnicus, ediţia 1972, în cadrul secţiei G — «Atelierul fanteziei».

GHEORGHE GHEORGHIU, Bucureşti. Brevetul de participare la concursul Minitehnicus se trimite Consiliului judeţean, municipal, orăşenesc sau de sector al Organizaţiei Pionierilor pe al cărui teritoriu se află. Respectiv, tu trebuie să-l trimiţi la Sectorul 8. Acelaşi lucru este valabil pentru toţi concurenţii pe care îi rog să nu mai trimită brevetele la redacţie.

Minitehnicus

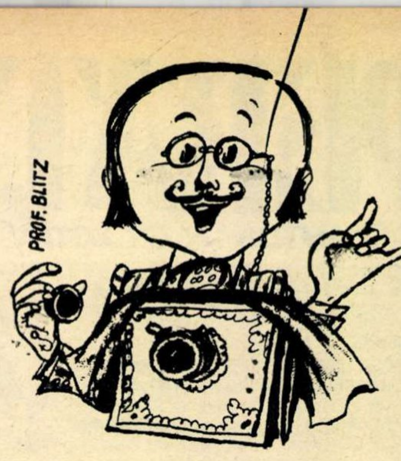

KIKI TIBERIU, Cluj. *«Dilemă» este o fotografie bine realizată. O publicăm. Să ştii că la concursul nostru se primesc lucrări avînd dimensiunea minimă de 12 × 18 cm.*

LIVIU TOMOZEI — comuna Bereşti Bistriţa, judeţul Bacău. *Ca să corespondezi cu alţi fotoamatori, îţi recomand să urmăreşti cu regularitate revista «Cutezătorii». în care apar nenumărate fotografii semnate de cititorii noştri care activează în diferite cercuri foto. In ceea ce priveşte materialele sensibile, îţi pot spune că filmele se lucrează la întuneric perfect, iar hîrtia fotografică se prelucrează la lumina produsă de un bec de 15 W, colorat în roşu sau galben-portocaliu, la o distanţă de 75 cm.*

DESPINA MARIAN, Cîmpu Mare, judeţul Olt. *Cred că înainte de a participa la un concurs internaţional de fotografie, ar fi bine să-ţi încerci forţele la concursul nostru «Studio 50», ediţia a II-a, care are o tematică interesantă şi bogată*

prof. blitz

test
GEOLOGIC

PENTRU A DEVENI GEOLOG VĂ TREBUIE MULTIPLE CUNOŞTINŢE.

ÎNCERCAŢI SĂ DAŢI RĂSPUNSURILE CORECTE LA ÎNTREBĂRILE DE MAI JOS FĂRĂ SĂ VĂ UITAŢI, BINEÎNŢELES, LA RĂSPUNSURI.

4 puncte = aveţi aptitudini
3 puncte = mai trebuie să învăţaţi.

De la două puncte în jos, ori învăţaţi zdravăn ori renunţaţi la geologie.

●

1. **CE ESTE DINOTHERIUL?**
   A Izotop al hidrogenului
   B Animal antediluvian
   C Rezervaţie naturală
   D Înveliş al Pămîntului.
2. **CE ESTE HIDROLOCAŢIA?**
   A Sondare subacvatică
   B Detectarea izvoarelor
   C Măsurarea umidităţii
   D Amenajarea rîurilor.
3. **CE ESTE SINTERIZAREA?**
   A Separarea lichidelor organice
   B Prepararea artificială a alcoolului
   C Oscilare cu aceeaşi frecvenţă
   D Aglomerare de pulberi metalice.
4. **CE ESTE PÎNZA FREATICĂ?**
   A Ţesătură metalică
   B Apă subterană
   C Bandă fără sfîrşit
   D Lamă zimţată

1 = B
2 = A
3 = D
4 = B

Răspunsuri

CLUBUL LOGICIENILOR

RECLAMELE DE PE ŞOSEA

Un grup de copii, în autobuz, plecau în excursie. La un moment dat, un copil constată că panourile pentru reclame plantate de-a lungul şoselei se pare că s-ar găsi la distanţe egale. «Mă întreb la ce distanţă sînt una de alta?». Un alt copil, care stătea pe scaunul din faţă, lîngă şofer, aruncă o privire la ceasul de la mînă, apoi socoti numărul de reclame pe lîngă care treceau într-un minut. «Ce coincidenţă stranie» spuse el. Dacă înmulţeşti acest număr cu zece, rezultă exact viteza maşinii, în kilometri pe oră.

Presupunînd viteza maşinii constantă, că reclamele sînt într-adevăr egal distanţate şi că minutul în care elevul a făcut socoteala a început şi s-a sfîrşit între două reclame, care este distanţa dintre două reclame consecutive?

RADU VLAICU

●

TRIVERB HIBERNAL
(9, 2. 5)

CRC $\frac{i}{l}$

Prof. TEODOR AXIOTI

DORESC SĂ CORESPONDEZE

PE TEME MUZICALE

În acest caz, notaţi-vă următoarele adrese: **LUCICA CĂLIN** (13 ani), satul Potcoava, judeţul Ialomiţa; **ELENA CALOTĂ,** clasa a VIII-a, comuna Nicolae Bălcescu, judeţul Ilfov; **GEORGETA V. ALEXA,** clasa a VIII-a, satul Burleşti, comuna Unţeni, judeţul Botoşani sînt copii cărora le place să cînte dar, mai ales, să asculte muzică frumoasă, atît populară cît şi cultă.

CAMELIA AOLĂRIŢA, clasa a VIII-a, Dorohoi, str. Hatmanul Sendrei nr. 12, judeţul Botoşani; **FLORIAN ILIOIU,** pionier comandant de unitate, Şcoala generală Basarabi, oraşul Calafat, judeţul Dolj — corespondează pe teme pionireşti; **FĂNICA IACOB, VASILICA PRISĂCARIU,** clasa a VII-a Dîngeni, judeţul Botoşani.

PENTRU CEI CE ÎNDRĂGESC DESENUL

ION VLAD, clasa a IV-a, Borşa, cartierul Baia Borşa, bloc 822, judeţul Maramureş; **ZENAIDA ELENA BARBU,** clasa a VI-a, comuna Mavrodin, judeţul Teleorman; **DIETER SINCSÓK** (13 ani), Braşov, str. Lungă nr. 184, ap. 6 (caricaturist); **STELUŢA PÎRLITU,** clasa a VI-a, satul Valea Cînepii, comuna Unirea, judeţul Brăila.

CONCURS!

IONICA
ŞI-A PIERDUT CÎRLIGELE DE LA UNDIŢA

GĂSITORULUI RECOMPENSA O GEANTA TIP „CUTEZATORII"

Ionică şi-a făcut o copcă şi a vrut să se apuce de pescuit. Spre marea lui dezamăgire a constatat că a pierdut cele 3 cîrlige de la undiţă. Dacă i le găsiţi, vă rog să ne scrieţi urgent (adică în termen de o săptămînă de la apariţia revistei) pe adresa redacţiei, menţionînd pe plic «Pentru Ionică». Bineînţeles, cîrligele se află, ascunse, undeva în paginile acestui număr.

Premiul, o geantă tip «Cutezătorii», va fi atribuit prin tragere la sorţi.

Vă urăm succes!

Cutezătorii 6

ADRESA REDACŢIEI: PIAŢA SCÎNTEII NR. 1
OFICIUL POŞTAL 33—**BUCUREŞTI**
Căsuţa poştală 4132
Telefon 176010 int. 1458

REDACTOR ŞEF
MIHAI NEGULESCU

REDACTOR ŞEF ADJUNCT
OVIDIU ZOTTA

SECRETAR GENERAL DE REDACŢIE
IOAN DONCA

ADMINISTRAŢIA:
EDITURA SCÎNTEII:

TIPARUL:
C.P.C.S.

REDACTOR ARTISTIC
POMPILIU DUMITRESCU

TEHNOREDACTOR
ROZALIA BARANY

ABONAMENTELE PRIN OFICIILE ŞI AGENŢIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POŞTALI ŞI DIFUZORII DE PRESĂ.

OPERAȚIUNEA „Baraj” 108

SCENARIU: C. ANTON și OV. ZOTTA DESENE: V. MIHĂESCU

2

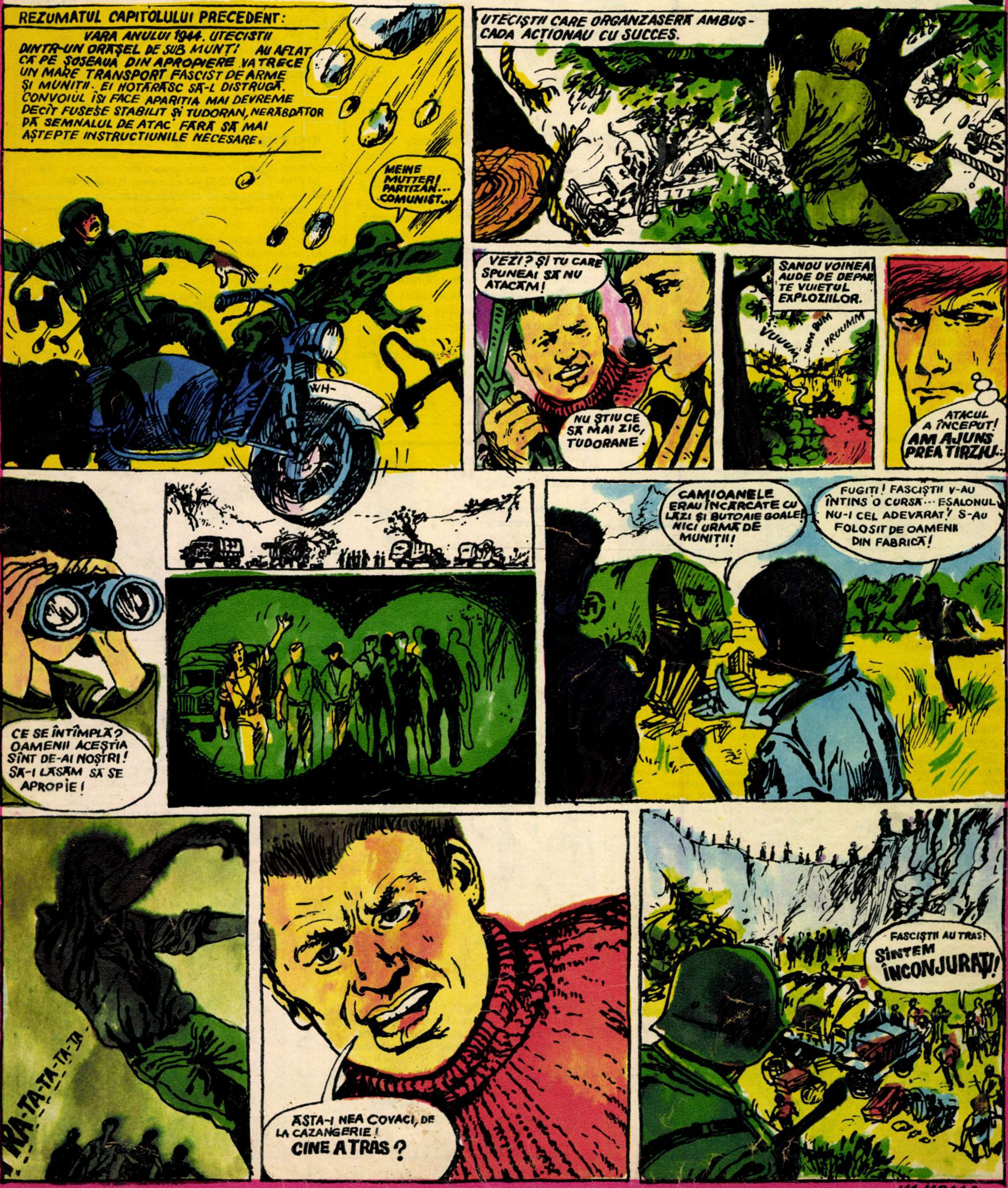
REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT:
VARA ANULUI 1944. UTECIȘTII DINTR-UN ORĂȘEL DE SUB MUNȚI AU AFLAT CĂ PE ȘOSEAUA DIN APROPIERE VA TRECE UN MARE TRANSPORT FASCIST DE ARME ȘI MUNIȚII. EI HOTĂRĂSC SĂ-L DISTRUGĂ. CONVOIUL ÎȘI FACE APARIȚIA MAI DEVREME DECÎT FUSESE STABILIT ȘI TUDORAN, NERĂBDĂTOR DĂ SEMNALUL DE ATAC FĂRĂ SĂ MAI AȘTEPTE INSTRUCȚIUNILE NECESARE.
MEINE MUTTER! PARTIZAN... COMUNIST...
WH-
UTECIȘTII CARE ORGANIZASERĂ AMBUSCADA ACȚIONAU CU SUCCES.
VEZI? ȘI TU CARE SPUNEAI SĂ NU ATACĂM!
NU ȘTIU CE SĂ MAI ZIC, TUDORANE.
SANDU VOINEA AUDE DE DEPARTE VUIETUL EXPLOZIILOR.
VUUUM BUM BUM VRUUMM
ATACUL A ÎNCEPUT! AM AJUNS PREA TÎRZIU...
CE SE ÎNTÎMPLĂ? OAMENII ACEȘTIA SÎNT DE-AI NOȘTRI! SĂ-I LĂSĂM SĂ SE APROPIE!
CAMIOANELE ERAU ÎNCĂRCATE CU LĂZI ȘI BUTOAIE GOALE! NICI URMĂ DE MUNIȚII!
FUGIȚI! FASCIȘTII V-AU ÎNTINS O CURSĂ... EȘALONUL NU-I CEL ADEVĂRAT! S-AU FOLOSIT DE OAMENII DIN FABRICĂ!
RA-TA-TA-TA-TA
ĂSTA-I NEA COVACI, DE LA CAZANGERIE! CINE A TRAS?
FASCIȘTII AU TRAS! SÎNTEM ÎNCONJURAȚI!

VA URMA

Biblioteca munic
Tîrgu-Mureș

1972, ANUL VI, (
16 Pagini, 1 leu

7 Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

Foto: GR. PREPELIȚĂ

RODNICIA OGOARELOR ÎNFRĂȚITE

Sărbătorim, în această primăvară, un eveniment memorabil petrecut în viața tuturor lucrătorilor ogoarelor patriei, a întregului nostru popor: *zece ani de la încheierea cu succes a cooperativizării agriculturii.* Zece ani de cînd țărănimea noastră a pășit pe un drum nou, de fundamentale transformări în viața fiecărei comune, a fiecărui sat, a fiecărei familii de lucrător al ogoarelor.

Cu fiecare an care a trecut de atunci agricultura noastră socialistă a dobîndit noi succese. Bunăstarea și belșugul și-au făcut tot mai mult loc în fiecare casă, în fiecare comună. Asistăm cu bucurie la numeroase transformări esențiale în viața satelor țării: tot mai mulți țărani cooperatori și-au construit case noi; lumina electrică, televizorul, radioul sînt prezente în fiecare dintre ele, copiii satelor învață astăzi în școli noi, cu laboratoare de tot felul, biblioteci cu mii și mii de volume. Căminul cultural, cinematograful, magazinele moderne, policlinica și alte edificii menite să îmbogățească viața țăranului completează peisajul contemporan al satelor patriei. Munca neobosită,plină de dăruire a țărănimii noastre care azi lucrează cu mii și mii de tractoare, metodele de lucru perfecționate, mecanizarea, irigațiile, îndiguirile fac ca ogoarele să producă mai multă pîine.

În recentul Comunicat cu privire la îndeplinirea planului de dezvoltare economico-socială a Republicii Socialiste România în anul 1971 — primul an al cincinalului pe care-l înfăptuim — graiul cifrelor este concludent: prin grija permanentă a partidului și statului, la sfîrșitul anului 1971 agricultura noastră socialistă dispunea de o bogată bază tehnico-materială — 113,5 mii de tractoare fizice, 51,4 mii semănători mecanice, 47,3 mii combine pentru recoltat cereale boabe și multe alte mașini și utilaje agricole. Cantitatea de îngrășăminte chimice — substanță activă — folosită în agricultură a fost cu 60% mai mare decît în 1970 iar suprafața totală amenajată pentru irigat a ajuns în 1971 la 962 de mii de hectare. Acestea, ca și multe altele au făcut ca în anul care s-a încheiat producția de cereale boabe să fie de 14,5 milioane tone, adică cea mai mare recoltă realizată pînă în prezent în țara noastră.

În obținerea acestor rezultate frumoase, alături de părinții și frații voștri mai mari, ați fost și voi, dragi pionieri ai satelor, la semănatul și îngrijitul culturilor, la culesul roadelor, la împăduriri și oriunde acolo unde a fost nevoie de prezența voastră. Mai mult, ca viitori maeștri ai recoltelor bogate, astăzi lucrați, ca și părinții voștri, în acele minunate cooperative agricole de producție școlare, întrecîndu-vă în însușirea a tot mai multe cunoștințe, învățînd să fiți tot mai harnici, tot mai pricepuți pentru ca mîine să fiți demni de a prelua această frumoasă ștafetă de lucrător în agricultură de la părinții voștri, de meșteri iscusiți ai ogoarelor.

Lucrările apropiatului Congres al Uniunii Naționale a Cooperativelor Agricole de Producție vor crea noi premize pentru ridicarea agriculturii socialiste pe noi culmi — operă la care veți fi chemați și voi să vă aduceți contribuția.

Cutezătorii

VEȘTI DE LA CUTEZĂTORII SATELOR

150 DE ANI DE EXISTENTĂ

*Un eveniment deosebit a avut loc de curînd la Școala generală Horia, județul Arad. Pionierii și școlarii de naționalitate română și germană, care învață aici, au **sărbătorit 150 de ani de la înființarea școlii.***

DIPLOMA DE UNITATE FRUNTAȘĂ

Pentru merite deosebite unitatea de pionieri de la Școala generală din comuna Finta,județul Dîmbovița a primit recent «Diploma de unitate fruntașă».

În fotografie: un grup de pionieri din această unitate.

CLASĂ-LABORATOR ÎN SATUL ILENI

Aparatul de retroproiecție, construit la Școala generală din satul Ileni, județul Brașov, funcționează — am putea spune — fără contenire. Cu ajutorul lui,lecțiile de istorie, fizică și chimie au devenit mai interesante și mai ușor de asimilat. Fiecare elev cunoaște principiul de funcționare al aparatului fiindcă au lucrat cu toții la construcția lui, sub îndrumarea profesorilor. Dar zestrea laboratorului lor audiovizual este cu mult mai mare, nelipsind din dotarea lui nici diapozitivele, diafilmele și discurile didactice.

Așadar, progresul tehnic se face din ce în ce mai simțit în sălile de clasă ale școlilor sătești. Noua aparatură tehnică dedicată învățămîntului a devenit un ajutor de nădejde atît al elevului cît și al profesorului.

ALPAREA-SAT AL MINITEHNICIENILOR

La Școala generală din satul Alparea, comuna Oșorhei, județul Bihor învață 198 de elevi. Dintre aceștia, 96 sînt minitehnicieni. Practic, dacă nu-i socotim pe cei din clasa I și adăugăm celelalte șapte brevete sosite recent la redacție, jumătate din școală este înscrisă la concursul Minitehnicus! Astfel, școala a devenit o mică uzină(așa cum se poate vedea și din fotografie) o uzină în care ingeniosul se îmbină cu practicul. Pe minitehnicienii din Alparea, deținători a 4 medalii de aur la ediția 1971, îi așteptăm cu curiozitate la ediția 1972 a concursului Minitehnicus, în cadrul expoziției pe țară.

PRIMA ZI DE PIONIER

«De zîmbet mı-e chipul lumină
Și flutură vesel în vînt
Cravata, sub zarea senină,
Un roșu și scump legămînt»

14 elevi din clasa a II-a de la Școala generală din comuna Ceica,județul Bihor, au fost primiți de curînd în rîndurile organizației de pionieri.

Priviți-i... sînt fericiți!

SĂ ÎNGRIJIM CĂRȚILE

O frumoasă inițiativă pe care au întreprins-o pionierii de la Școala generală nr. 1 Vulcan, județul Hunedoara: într-una din zilele trecute pionierii s-au adunat în sala bibliotecii să îngrijească cărțile. Au lipit foile rupte, au pus noi coperți cărților, au întocmit noi cataloage. Astfel, cărțile frumos recondiționate își așteaptă cititorii.

CINECLUB LA PĂTRĂUȚI

Sub cupola unui cer cețos, pe care stătea agățat un soare cam sărac cu «luminile», obiectivul unui aparat de filmat urmărea, pas cu pas, un călător destul de bizar — un băiat îmbrăcat în straie moldovenești, purtînd pe un umăr povara unor desagi, iar pe celălalt (aici e ciudătenia) o cameră de luat vederi. Micul pătrăuțean venit tocmai de pe meleagurile Sucevei colinda Sibiul. Urmînd firul străzilor înguste ale vechiului oraș își înălța mîna streașină la ochi să privească cu mirare vestitul Turn al Olarilor și traversa apoi cu precauție... Podul minciunilor. Dar micul nostru pătrăuțean avea o țintă precisă: *Al treilea Festival republican al cinecluburilor pionierești.*

V-am prezentat de fapt cîteva secvențe din filmul — surpriză-realizat de către membrii cineclubului de la *Școala generală* din *comuna Pătrăuți, județul Suceava.* Zeloșii noștri pionieri au filmat în ziua sosirii, au developat noaptea și au oferit participanților prilejul de a viziona chiar o peliculă în culori cu aspecte din timpul festivalului. Juriul le-a decernat o mențiune specială pentru filmul «Un pătrăuțean la Sibiu».

Înființat în urmă cu trei ani, acest cineclub sătesc a fost prezent la toate cele trei confruntări ale pionierilor cinefili. Acum se pregătesc intens pentru cea de-a patra competiție cu un nou episod din comedia cu subiect din viata de școală — «Întîrziații» — și reiau documentarul «În lumea celor care nu cuvîntă». Sîntem convinși că fantezia, talentul și ingeniozitatea pasionaților cineaști din Pătrăuți își vor spune cuvîntul și mai elocvent decît în confruntările precedente.

O GAZETĂ BINE INFORMATĂ

Gazeta de perete a clasei a VI-a A, a Școlii generale din Coșoveni, județul Dolj, este asaltată în fiecare recreație de cititori datorită conținutului ei interesant. Pe lîngă viața școlară prezentată aici, o rubrică ce se schimbă zilnic este rezervată evenimentelor importante petrecute în țara noastră.

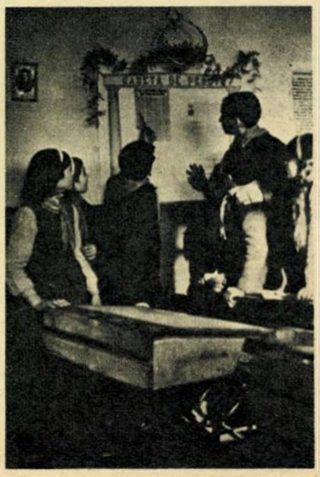

Aici scriu și desenează copiii *

ROZETA SĂPTĂMÎNII

Gînd pionieresc către partid

Prin tine stăpînim
prezentul, viitorul,
Și cinstea cuvenită
trecutului o dăm;
Avem un gînd senin
în care arde dorul
Ca-ndemnul
totdeauna.
să-ți urmăm!

MARIA PETROVAI,
cl. a VII-a, com. Poienile
de sub Munte, Maramureș

Sînt copil

Sînt copil, copil!
Cugetul meu e una cu țara;
Sînt copil, copil de pe Iza
Fluierele noastre
Cîntă România
Nume sfînt încrustat
în inimile noastre!

DUNCA NĂSTACĂ,
cl. a V-a, Șc. generală Șieu,
Maramureș

Avîntul frumuseții

Cu vîntul,
stîrnindu-mi în piept
avîntul frumuseții,
am pornit răzleț
printre munți
și ape.
Și am ajuns la Dunăre,
m-am cufundat apoi
în mare
și-am ridicat noi valuri
de sevă și avînt
cu care construi-voi
noi fabrici, noi uzine.
Și-oi strînge rodul lanului
ca să coc pîinea puterii
cu care poporul meu
urca-va spre Comunism.

ADRIAN ALUI GHEORGHE,
cl. a VII-a,
com. Grumăzești,
județul Neamț

Mama mea

O iubesc pe mama foarte mult și sînt mîndră de ea. Mama mea e țesătoare. Bine, o să-mi spuneți, dar și alte mame știu a țese.

Da, dar să vedeți.

Mă aflam la un spectacol prezentat de elevii școlii noastre. Pe scenă urma să apară echipa de dansuri populare. În clipa în care dansatorii săltau mai cu foc în vîrtejul jocului, scăpărau în culori vii frumoasele lor costume. Toate fetele purtau fote pe care știam că le țesuseră mîinile măiestre ale mamei. Și ea a continuat a țese în curcubete,cu mîinile-i meștere, minunatele costume și mi se umezeau ochii de bucurie! Și mai știam că datorită ei se păstrează în comuna noastră tradiția portului popular. Doresc din toată inima să o bucur la rîndul meu, mai mult ca oricînd: vreau să-i arăt mamei cuvîntul meu de mulțumire scris în paginile revistei «Cutezătorii».

FLORICA NICULINA CONSTANTIN,
cl. a VII-a, comuna Provița de Jos, județul Prahova

1. „*ZI DE MUNCĂ* - desen **GYÖRGY SZILVESZTER**, cl. a **VI-a, Sovata.**

2. „*FRAȚII*" - desen de **LUMINIȚA IVAȘCU, cl. a IV-a, Vulturești, jud. Argeș.**

3. „*PRIETENA MEA*" - desen de **KRISZTINA BARIEF cl. a VI-a, Sovata.**

4. „*TRACTOARELE*" - desen de **EUGEN LĂCĂTUS. Brașov.**

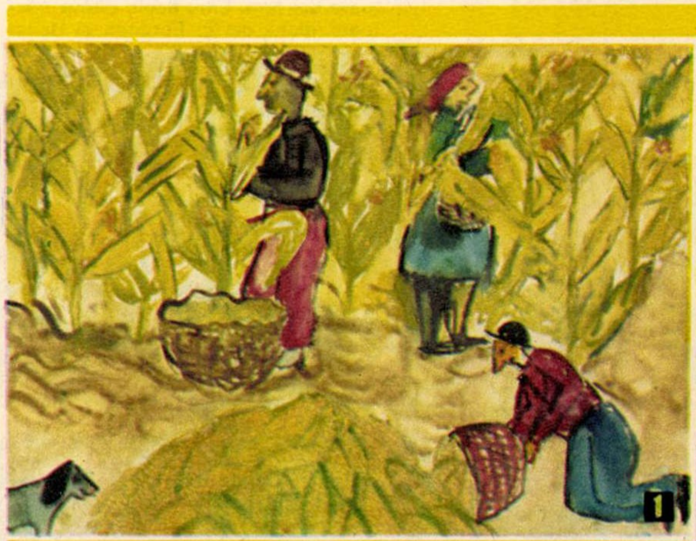
1

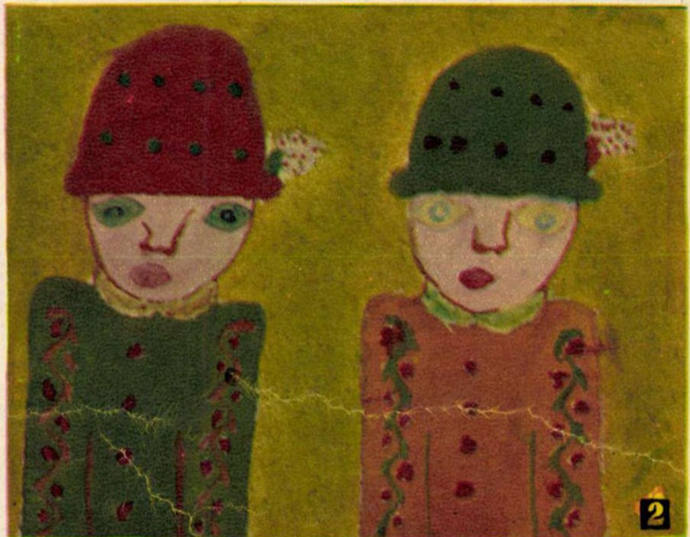
2

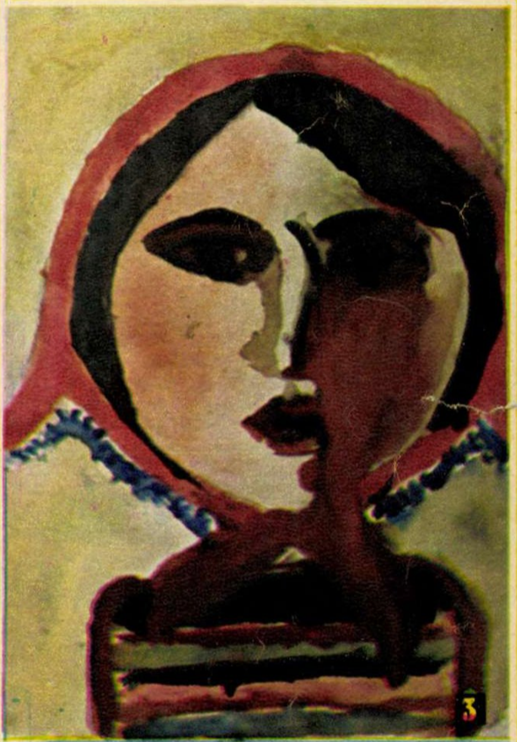
3

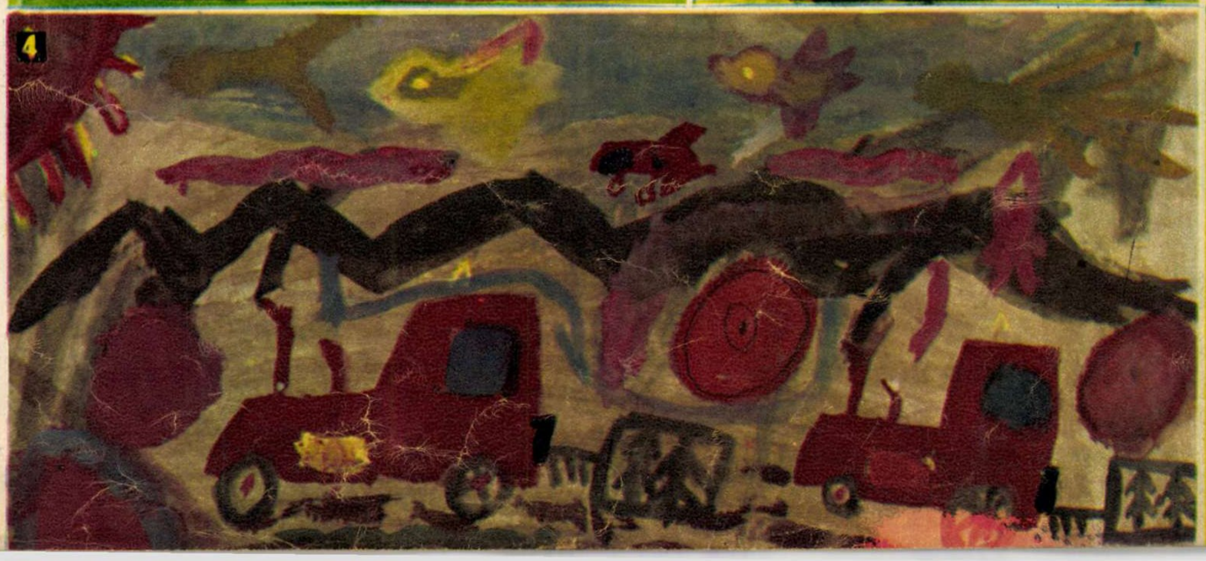
4

PETRU VINTILĂ

MAGIS

> «PUTEM SPUNE CĂ ȚĂRĂNIMEA DIN ȚARA NOASTRĂ S-A CONVINS REALMENTE, MUNCIND PE PETICUL EI DE PĂMÎNT ȘI VĂZÎND REZULTATELE OBȚINUTE DE GOSPODĂRIILE COLECTIVE FRUNTAȘE, CĂ NUMAI MAREA GOSPODĂRIE SOCIALISTĂ POATE ASIGURA CREȘTEREA PRODUCȚIEI AGRICOLE ȘI RIDICAREA BUNĂSTĂRII SALE, ȘI DE ACEEA A PĂȘIT ÎN MASĂ PE DRUMUL ARĂTAT DE PARTID — DRUMUL AGRICULTURII SOCIALISTE».
>
> (Din cuvîntul tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU
> rostit la Sesiunea Extraordinară a
> Marii Adunări Naționale-aprilie 1962)

Se împlinesc în primăvara aceasta zece ani de la încheierea operei de cooperativizare a agriculturii în țara noastră. De obicei, se spune că, în viața nesfîrșită a unei țări și a unui popor, zece ani constituie un timp istoricește foarte scurt. Lucrul este adevărat în ordinea duratei istorice, dar tot atît de adevărat este că un popor eliberat de opresiunea exploatatorilor, un popor a cărui uriașă energie creatoare a fost descătușată de tot ceea ce însemna odinioară beznă și nedreptate socială poate da o nouă dimensiune chiar și unui ciclu mic de timp, așa cum este deceniul de care vorbim și pe care îl sărbătorim în această primăvară.

Ca să fie mai bine înțelese lucrurile ce urmează să le povestesc mai jos, vreau mai întîi să amintesc de o întîmplare pe care am consemnat-o mai de mult în carnetul meu de reporter.

În anul 1945 am văzut, la Cenad, unul din cele dintîi centre de mașini și tractoare din țară. Erau acolo cîteva tractoare vechi, de tip Fordson și Hanomag. Primul tractor românesc (IAR-22) încă nu se născuse, încă nu se dăduse jos din leagănul conveierului de la Brașov. Am întrebat, atunci, un copil din sat: ce vrei să te faci cînd vei deveni mare? Fascinat de prezența celor cîteva tractoare, mi-a răspuns cu o mare mîndrie și speranță: *Vreau să devin tractorist!* Era o meserie de o mare noutate pe atunci și, în toată țara, nu știu dacă se găseau nici măcar o mie de tractoriști. Ca să fiu mai bine înțeles, trebuie să amintesc că, în anul 1945, în Dobrogea, nu se găseau decît vreo sută douăzeci de tractoare. Dar Dobrogea a devenit prima regiune complet cooperativizată, iar azi avem în țară peste 100 000 de tractoare, cu mult peste o sută de mii de tractoriști și numărul lor crește neîncetat.

În anul 1962, în cinstea încheierii operei de cooperativizare a agriculturii, am scris și eu două cărți de reportaj. Ele se intitulau «*Dobrogea în marș*» și «*Șoseaua milionarilor*».

Pe vremea aceea, șoseaua Timi-

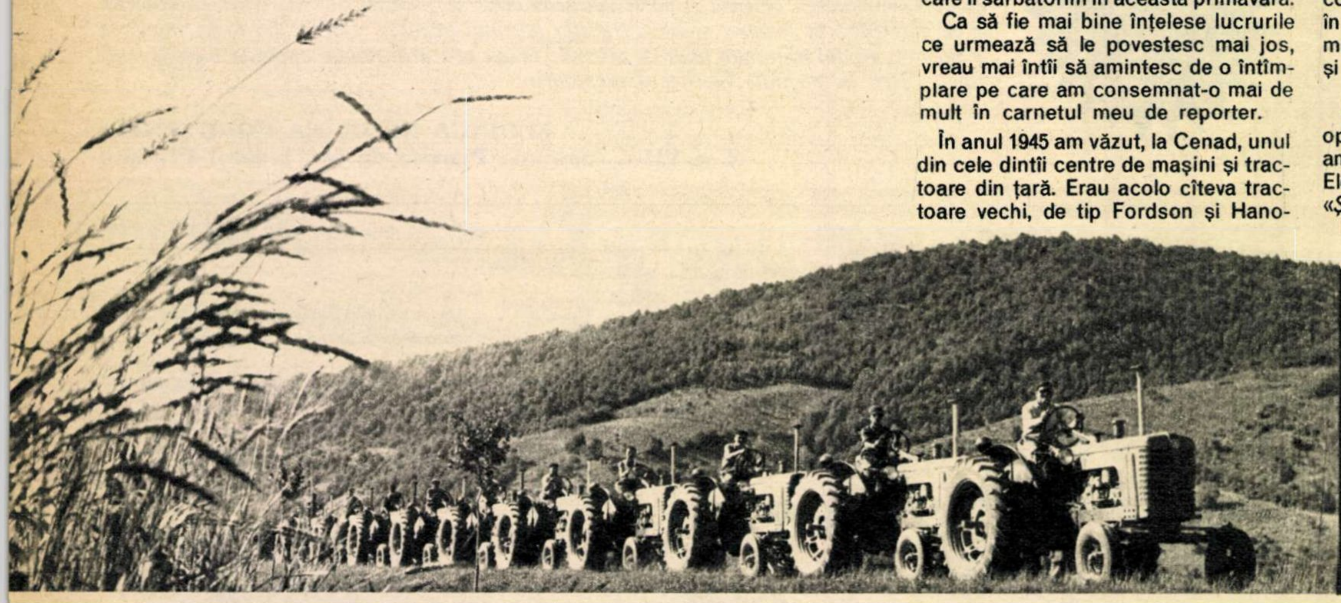

Îngrășătorie de taurine în județul Ilfov.

Prășit mecanic.

Canale de aducțiune a apei din sistemul de irigații Gălățui-Călărași.

RALA SPICELOR DE AUR

șoara-Cenad căpătase această denumire metaforică, deoarece toate cooperativele agricole situate de-a lungul ei erau milionare. Ca sa fiu drept, nu erau pe atunci prea multe drumuri de acest fel. Azi, pe orice șosea din țară ai merge, dai peste zeci și sute de cooperative nu numai milionare, dar și multimilionare. Multe tronsoane de drumuri merită poate denumirea de șosele ale milionarilor.

Am fost, de curînd, din nou în satul Tomnatic din județul Timiș. Pe drept cuvînt acest loc, deși situat în mijlocul cîmpiei și nu curge prin vecinătatea lui nici un rîu măcar cît de mic, poate fi denumit drept «satul care nu cunoaște seceta». Țăranii cooperatori din Tomnatic, plini de vrednicie și istețime, au construit niște fîntîni cu pompe pînă în stratul de apă freatică) ei au astăzi cîteva sute de puțuri forate în acest chip) și folosesc pînza de ape subterane la udatul culturilor. Fie el anul cît de secetos, cooperatorilor din Tomnatic nu le pasă: ei au alungat pentru totdeauna seceta din satul lor. O dată cu seceta au alungat definitiv și sărăcia. Cooperativa agricolă din Tomnatic produce într-un an roșii, grîu, porumb, piersici, floarea-soarelui, sfeclă etc. în valoare de circa 30 milioane lei, cooperativa lor are 10 hectare de sere calde, acoperite cu sticlă, are o extraordinară plantație de piersici pitici dar care rodesc fructe atît de parfumate și atît de mari, încît provoacă admirația și senzație la toate expozițiile unde sînt trimise.

Președintele acestei cooperative este Petru Fenesi. Poate că n-o să fiu crezut dar Petru Feneși a fost în copilăria lui servitor la un bogătan. Nu era zi să nu mănînce bătaie. Nu era seară în care acel copil sărman să nu adoarmă plîngînd cu pumnii în gură. Cînd l-am cunoscut și mi-a povestit cîte ceva din dramatica și amara copilărie, l-am întrebat: «Ce-ai visat să devii. cînd erai copil?» «Visam să fiu fericit. Acum sînt președintele unei cooperative agricole multimilionare și am dreptul să spun că sînt fericit».

Tot slugă la un bogătan a fost odinioară și vestitul Sabin Bec de la Biled. Și cooperativa pe care o conduce el de la înființare este multimilionară, are o fermă cu peste 2 000 de vaci și o crescătorie cu aproape 8 000 de porci. Cînd era copil, slugă la un bogătan rău și zgîrcit, Sabin Bec dormea în grajd, pe un braț de paie și se învelea cu o pătură din acelea cu care se acoperă caii cînd sînt nădușiți. Poate că în amintirea propriei sale copilării, ca să-și răzbune exemplar săraca sa copilărie, Sabin Bec a construit, în cadrul cooperativei agricole pe care o conduce, una din cele mai frumoase grădinite sezoniere din toată țara, cu dormitoare, bucătărie, sufragerie, spălător, sală de învățătură și cu un depozit de jucării cum numai la Magazinul copiilor am mai văzut.

Discutînd despre recolte viitoare.

Sînt sigur, ați auzit de Sabri Emurla de la Cobadin. În 1961, cînd am călătorit pentru prima dată la Cobadin, mi-am spus surprins că în viața mea n-am văzut un alt sat mai sărăcăcios. Aproape că n-aveai ce vedea acolo. Ei bine, la vară, cînd veți face frumoasele voastre excursii, duceți-vă neapărat la Cobadin și veți găsi un orășel agricol tînăr, aflat într-o impetuoasă dezvoltare: un liceu cu etaj, străzi asfaltate, lumină electrică, cofetărie, librărie, magazine cu vitrine mari, cîteva întreprinderi industriale. Sectorul zootehnic al cooperativei agricole este atît de întins cît o uzină.

Astă vară l-am văzut la Cobadin pe Sabri Emurla foarte abătut și trist. Dar știți cît de trist? Aproape că plîngea! De ce credeți că era necăjit? Pentru că, din cauza secetei, nu recoltase, în medie, decît 3 000 de kg de grîu la hectar.

Știți de la orele de geografie că Dobrogea nu dădea odinioară recolte mai mari de 800–1 000 kg de grîu la hectar. Și iată, acum Sabri Emurla din Cobadin era trist că recoltase **numai** 3 tone la hectar!

Dar să mai zăbovim nițel în Dobrogea și să ne repezim pînă la Basarabi. Iată aici cîteva conducte de beton urcînd un deal în pantă, cu niște clădiri, ca o uzină. O conductă este atît de mare, încît prin interiorul ei ar putea circula un camion ca într-un tunel de metrou. Ne aflăm la cea mai mare stație de pompare a sistemului de irigații «Cara-Su». Aici se pompează 120 metri cubi de apă pe secundă! Dar sisteme de irigații se găsesc, terminate sau în curs de construcție, în numeroase zone ale patriei noastre, în Dolj și Ialomița, în Tulcea și Timiș, în Galați și Ilfov. La sfîrșitul acestui cincinal, în anul 1975, vor fi irigate 1 200 000 de hectare,

Dacă adăugăm la acestea producția Uzinelor «Tractorul» și «Semănătoarea» cu o gamă variată de masini si utilaje agricole, dacă mergem mai departe și adăugăm șirul impresionant al combinatelor chimice de pe Valea Trotușului, de la Năvodari, Tg. Mureș, Ișalnița și Turnu Măgurele, vom vedea că, într-adevăr, la aniversarea primului deceniu de la încheierea operei de cooperativizare, agricultura noastră socialistă are cu ce se mîndri.Insfîrșit, trebuie amintit că această superbă victorie a fost repurtată sub conducerea înțeleaptă a partidului, prin strădania, înflăcărarea și tenacitatea comuniștilor.

Turma de bivoli a C.A.P.-ului Ucea județul Brașov.

Recoltatul grîului la C.A.P.-ul din comuna Negreni, județul Argeș.

Sania lui Mitele

Povestire de
NICOLAE STĂICULESCU

Ajuns în dreptul casei lui Mitele, Gherghel își încetini mersul și fluieră de două ori scurt și o dată lung. Preț de cîțiva pași trecu pe recepție, cu urechile ciulite, să audă bufniturile portiței de la prispă. Repetă semnalul: fiu-fi-fiuuu! De partea cealaltă a gardului nici un zgomot, nici o mișcare. În capul lui Gherghel prinseră să se joace de-a v-ați ascunselea tot felul de gînduri. Ridicîndu-și privirile spre cușma înzăpezită a casei, luă aminte la funia de fum care se tot opintea să înfășoare hornul într-un nod, să-l smulgă ca pe un dinte de lapte și să-l tîrască cine știe unde.

Se schimbă vremea, șopti băiatul în barbă, scărpinîndu-se sub căciulă așa cum văzuse că fac bătrînii, are să ningă iar. Vorbele din urmă îl înfuriară brusc. Își aminti că era a treia după-amiază pe care o pierdea din cauza lui Mitele.

Cu sufletul înverzit de amărăciune, porni hotărît spre poarta casei. Vîrî mîna printre uluci, trase ivărul și intră în curte.

Își scutură zăpada de pe bocanci îndelung, bocănind dinadins tare pe treptele scării, ca să fie auzit. Apoi deschise portița și strigă:

— Mătușă Lucreția!

Pînă să vadă deschizîndu-se ușa, mai strigă de două ori.

— Ei, ei, iaca, acuș, Tu ești, Gherghel? De ce strigi din pragul prispei, maică, și nu intri-n casă? Că nu ești strein!... Da Mitele unde e?

— Mitele!? se miră Gherghel. Cum adică?... Tocmai pe el îl căutam și eu... și...

— Bată-vă norocul să vă bată de copchii, păi voi umblați unul după altul ca ziua și noaptea?

— Nu, noi trebuia să ne întîlnim... adică eu trebuia să vin să-l iau... nu-i nimic, mătușă, l-oi găsi pe deal... Bună ziua!

Gherghel porni spre poartă ca aruncat de praștie. Mare figură și Mitele ăsta, își spuse înciudat, dar și bucuros că îi dăduse de urmă, ce vorbim noi și cențelege 'mnealui! Pînă la pîrtie o ținu într-o fugă. Dealul, cît era el de mare, vuia de strigăte și voie bună. Unii urcau înhămați la săniile lungi, alții coborau chiuind și cerînd în gura mare cale liberă, pe vreo cîțiva îi ghiceai anevoie, văruiți cum erau de zăpadă din cap pînă-n picioare.

Gherghel sui coasta și rezemîndu-se de-un stîlp de telegraf începu a-și plimba privirile pe coama dealului. În felul ăsta trecu în revistă toată suflarea de pe pîrtie. Cum dealul era înclinat spre apus, iar soarele ajunsese la chindie, zăpada se făcuse oglindă și ochii lui Gherghel prinseră a clipi des, lăcrimînd. Părăsi postul de observație și intră în vorbă cu primul băiat pe care-l cunoștea:

— Hai noroc, Combină! Nu l-ai văzut pe văru-meu, Mitele?

— Nu, Teredoi, nu l-am văzut. Azi nici n-a fost pe aici. Dar parcă ai întrebat și ieri de el. Ce, v-ați pierdut? Că la școală sînteți omul și umbra.

— Una este la școală și alta în vacanță! Vezi, nu degeaba îți zice ție Combină. Mai știi și altceva decît să treieri vorbe?

Fără a-i mai aștepta replica, Gherghel îi întoarse spatele și o porni pe coastă la vale. După cîțiva pași, lunecă și căzu, așa că n-avu cum să nu audă hohotul lui Combină. Vru să se întoarcă să-l pună pe loc la punct, dar se gîndi că nu e cazul și că, la urma urmei, el are treabă, nu este «fără căpătîi, *ca alții*».

Abia cînd ieși la drum izbuti să-și dea seama că, de fapt, ca și Combină, n-avea absolut nici o treabă. Pornise ca și cînd ar fi știut că îl poate găsi pe Mitele într-un loc anume. Numai că el nu cunoștea nici un astfel de loc. În plus, alte dealuri bune de săniuș nu existau prin apropiere. Și-apoi de ce să fi plecat Mitele altundeva fără să-l anunțe și pe el? Mai ales că aranjaseră să meargă împreună. Dar nu se-nțeleseseră ei și ieri să meargă împreună? Și alaltăieri? Și n-a pățit el, Gherghel, de fiecare dată aceeași poveste? Întrebările care se pun, trase Teredoi un fel de concluzie, sînt: — unu — unde a plecat Mitele? și doi — de ce a luat sania cu el?

Las' că așa-mi trebuie, continuă necăjit, în loc să-mi fac sanie, cum fac toți oamenii cu scaun la cap cînd se apropie iarna, eu născoceam planuri de turboreactoare, bazîndu-mă pe Mitele. Cum știa să se mai prefacă! «N-am eu sanie, la ce-ți trebuie încă una? Mai bine pune-ți mintea la contribuție să terminăm o dată cu turboreactorul ăla, că ne facem de rîs!» Așa e cînd te-ncrezi în vorbele altora și dai pasărea din mînă pentru cioara de pe gard. Poftim, du-te la săniuș dacă ai cu ce!

Hotărîrea de a proiecta și construi un prototip de turboreactor o luaseră în cea mai deplină taină, imediat după începerea anului școlar. Era vorba nu de un model care să fie expus în vitrină sau care «să facă fum de ochii lumii», ci de un turboreactor în carne și oase cum s-ar zice, conceput să doboare vreo două, trei recorduri — de viteză, de zbor fără escală, ceva în genul ăsta. Cum aparatele astea sînt mai complicate decît li s-ar părea unor neinițiați, obligați să se intereseze de materiale, combustibil, scule, instrumente, cei doi se desconspirară în scurtă vreme. Poreclele veniră mai repede decît s-ar fi așteptat. Deveniți Tereunu și Teredoi, Mitele și Gherghel erau hotărîți, s-ar fi așteptat să-și prefacă poreclele-n renume, cum zice poetul.

Într-una din zilele de dinaintea vacanței de iarnă, cînd erau mai porniți ca oricînd să termine o dată turboreactorul, s-au prezentat amîndoi, constituiți într-un fel de delegație, la unchiul lor, Niculae Păunescu, de profesie maistru mecanic de mașini agricole, cu o cerere formulată cît de ceremonios se pricepuseră, prin care solicitau *sprijin și asistență tehnică* în procurarea unei anumite rețete de combustibil.

— Și cu cutia asta de conserve ce vreți să faceți? îi întrebase la sfîrșit Niculae Păunescu.

— Asta va fi camera de ardere, lămurise prompt Mitele.

După ce rîsese o vreme în hohote, unchiul băieților deveni deodată serios și, azvîrlind cît colo cutia de conserve, izbucni cu furie:

— Cameră de ardere, ai? Bine că nu v-ați gîndit s-o faceți dintr-o oală de fiert fasole! Voi ati bătut, mă, vreun cui de cînd faceți umbră pămîntului?

Băieții făcuseră ca la comandă stînga-mprejur și hotărîseră să nu mai calce pe la atelierul unde lucra Niculae Păunescu pentru simplul motiv că unchiul lor nu știa să facă diferența între a bate un amărît de cui și a te dedica construirii de turboreactoare. Căzură totodată de acord să amîne realizarea proiectului *din cauza lipsei de materiale*.

Gherghel se gîndea la toate astea în timp ce mergea agale pe mijlocul drumului. Dacă s-ar fi potrivit să-l întîlnească în clipele astea pe Mitele, i-ar fi zis el vreo două să nu le uite toată viața. Dar șoseaua era cu desăvîrșire pustie și strălucea, alb-roșietică, în bătaia ultimelor raze de soare.

Ajuns la răscrucea din mijlocul satului se opri nehotărît, neștiind încă încotro s-o apuce. Ca să-și acorde timp de gîndire se abătu pe la cișmea și bău vreo două guri de apă. Dintr-o clădire aflată în curtea sediului cooperativei răzbăteau pînă la el duduituri înfundate de motor. Gherghel porni agale într-acolo.

Traversă curtea mare a cooperativei, ocoli un pătul lung și se îndreptă spre atelierul de reparații și întreținere a mașinilor. Zărindu-l pe unchiu-său Niculae, lîngă un tractor cu capota desfăcută, își înfundă mîinile în buzunare și porni spre el călcînd cu pași țepeni, împovărat de o mare demnitate.

Vru să spună bună seara, dar vorbele îi înghețară agățate de vîrful limbii. I-o luase înainte unchi-său care, aplecat deasupra motorului. strigă:

— Fuga sus, Mitele. Hai, zor, să terminăm o dată cu reparația tractorului ăstuia!

Uitînd că-și propusese să aibă o comportare menită să impună un mare respect, Gherghel făcu brusc niște ochi cît soarele care stătea să scapete. De după roata din spate a tractorului apăruse Mitele cu o găleată de motorină într-o mînă și o cîrpă murdară în cealaltă, îmbrăcat într-o bluză de salopetă în care ar fi putut încăpea cu ușurință cîțiva ca el. Cei doi veri încremeniră unul în fața altuia. Pînă la urmă, Mitele puse găleata și cîrpa jos, se cățără cît ai bate din palme pe tractor și se așeză pe perna conductorului.

— Să scot din viteză, unchiule? Să apăs pe ambreaj, ori pe accelerație?

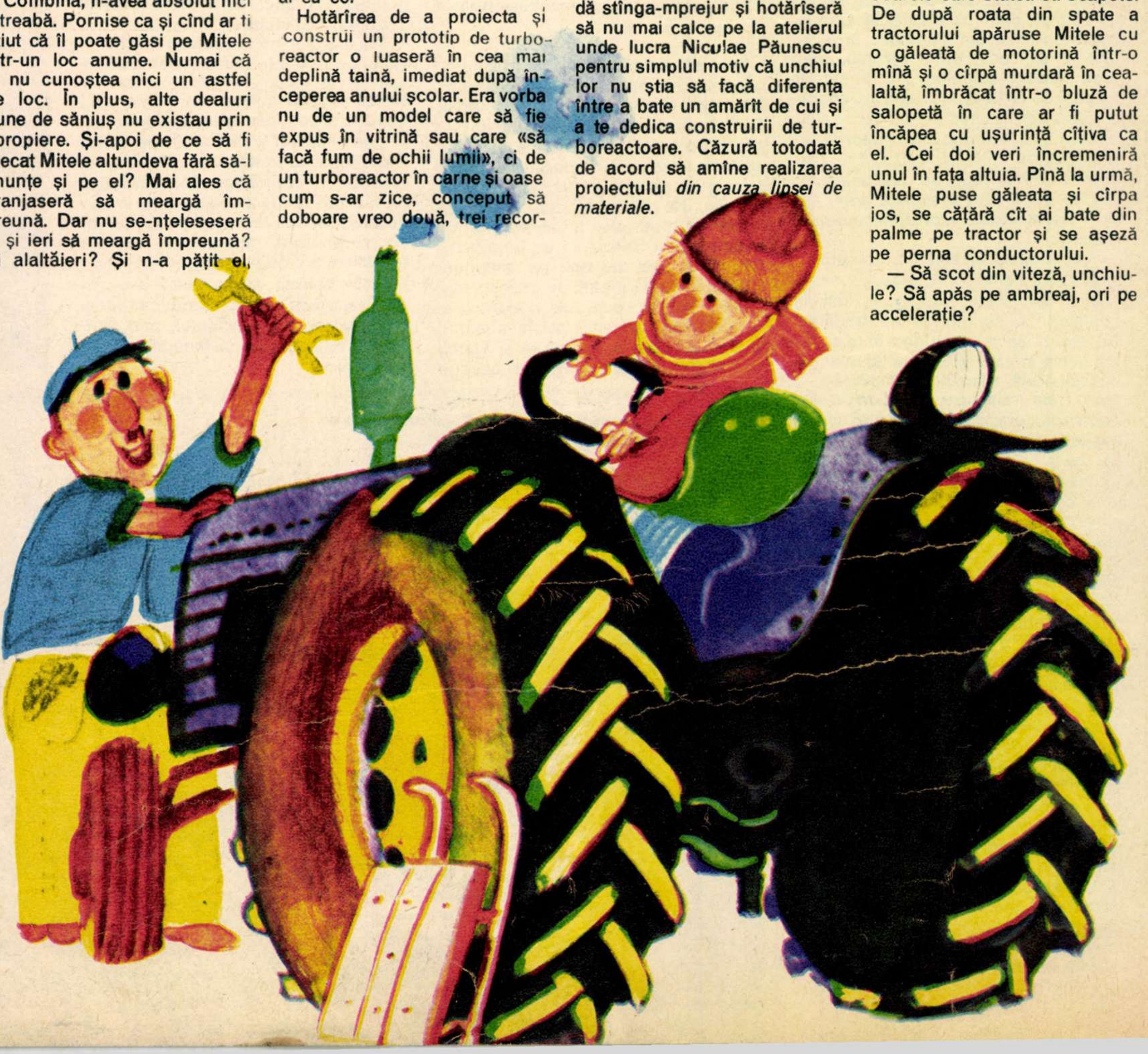

Desene: POMPILIU DUMITRESCU